

ДАНИЕЛ
ИВАНОВ

БЛАТНА ТРЕСКА

GAIANA
book&art studio

КОЛЕКЦИЯ ДРАКУС

Fantasy, SF, Horror, Crime, Mystery and more...

ДАНИЕЛ ИВАНОВ

БЛАТНА ТРЕСКА

chitanka.info

Уил запали фитила на пръчката и го запрати по посока на влаещите се създания. Динамитът избухна точно до едно от съществата. Тялото му се разхвърча във всички посоки. Зелена слуз се изсипа от небето. Смрад на тиня и застояло удари обонянието им. Те усетиха взривната вълна като изгарящ пустинен вятър.

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ

ПРЕДГОВОР

Колко от вас знаят какво представлява цветето „калдъръмче“? Едно приятно растение с много красиви цветове, обаятели в най-разнообразни краски, което има обичая да расте там, където не го искат ☺. Не, сериозно — дори в асфалтираните тротоари или в огромните бетонни плочи върху гаражи и съборетини тук-там току изникне по някое от тези издръжливи цветя. Собствениците (или набедените за такива...) не ги искат, изкореняват ги, дразнят се от факта, че цветността им нарушава така любимата им сива и бездушна пустош... но на калдъръмчетата изобщо не им пука. Те си растат напук на „архитектите“ на градската скука.

Защо започвам толкова лирично? Защото съвременната българска остросюжетна литература е точно като въпросното растение. Тя не е желана на парадните места в продаващите хималайска сол и оцветявки книжарници. Не я рекламират бурно по телевизията-майка. Не канят нейните автори по сутрешни и вечерни блокове, за да обясняват как са се напили предния ден или как са превели с Google Translate нещо и са го обявили за свое. Но въпреки всичко от време на време, независимо от усилията на всевъзможните „издателчета“ и „редакторчета“, на бял свят скромно подава глава едно подобно „цвете“. И расте напук на целия геноцид, който се извършва в момента над новата българска литература.

Даниел Иванов е един от тези млади автори — в момента държите в ръце дебютната му книга — които дръзват да надигнат глава, несъгласни със символ-веруюто на съмнително забогателите издатели: да се опростачва народът ежесекундно и с всички възможни средства. Даниел, за разлика от всички останали цапаци хартията графомани, има какво да каже. И го прави добре — пак, за разлика от тях. Даниел не вкарва в разказите си изсмукани от пръстите псевдобългарски сюжетченца, които могат да докарат мозъчен удар на носорог аутист. Даниел просто отваря очи за света около себе си,

вдъхновява се от неща, които за обикновения човек изглеждат тривиални, и пише. Резултатът винаги е завладяващ. Няма значение дали ще избере да ни срещне с жена, която отмъщава за дъщеричката си („Списъкът“), с малко дете, изправило се срещу напълно реални демони („Блатна треска“), с човек, който е принуден да преживее собствената си смърт („В пръстта“), полицейски инспектор, който открива, че приятелството невинаги е такова, каквото изглежда („Лексикон“), или началник-смяна във фабрика за играчки, който буквално се спъва в едно демонично куфарче („Куфарчето на дявола“)... и така нататък, и така нататък.

Сетингът (мястото, където се развива действието) също е много показателен за всяка книга. Както е известно, българските читатели най-общо се делят на две части: такива, които харесват сетинг с баба Пенка, чичо Йовчо и магарето Ицо, и такива, които предпочитат онова, което четат, да звучи повече като Стивън Кинг и по-малко като Ст. Ц. Даскалов. Даниел е решил да не обиди никого и предлага както разкази, в които действието се развива в България (в един от случаите това даже е последната оцеляла държава на света — разказа „Кончевихрогонче“!), така и ситуирани в южноамериканските джунгли, в Оукдейл, малко блатно градче на запад от Ню Орлиънс, и къде ли не още.

Отделно ще ви зарадва и чувството за хумор на автора — нещо, без което според мен всяка една книга започва да звучи като преразказ на телефонен указател. Предполагам, че ще ви накара да се усмихнете най-вече „Елитната бригада и секретни елиминатори“ (накратко „ЕБИСЕ“ от „Сблъсък в Амазония“), но има и доста други сполучливи попадения ☺.

Както казваше учителят ми по НВО, „не съм казвал, но ще повторя“. Фактът, че в момента държите тази книга в ръцете си, вероятно е най-хубавото нещо, което ще ви се случи в близките няколко дни, месеца или години. Имате невероятния късмет да се сблъскате с първите стъпки на един твърде обнадеждаващ автор. Затова, ако книгата ви е харесала, препоръчайте я на някой свой познат. Разпространете слуха, че в България има и добри писатели.

Как да ги разпознаете ли? Ами първо, няма да чуete имената да се споменават от онези безлики думбази — унищожители на таланти, които умират да се правят на по-интелигентни от вас и зад заекващите

славословия за чужди блудкажи прикриват собствената си
некадърност. И второ, повечето издават в GAIANA.

Търсете калдъръмчето! ☺

Сибин Майналовски

КОНЧЕ-ВИХРОГОНЧЕ

Година — неznайна.

Държава — Няма такава държава.

След като минаха няколко десетилетия от приключването на Третата световна война, всички нации се разпаднаха. Ядрените оръжия успяха да унищожат напредналото човечество. Държавите се сринаха, границите между тях вече не съществуваха. Политическите организации — също. Явно Бог бе решил да накаже глупостта на човека. Надеждата не съществувахе за малцината успели да се спасят. Но ако войната за тях беше ад, то сега, години след нейното приключване, мъката и страданието бяха десетократно по-големи. Само едно място се бе разминало е ужасната участ, сполетяла останалите — някогашната България, вече носеща ново име — Сбирнщайн. Оцелелите от всички народи, населявали планетата Земя, прииждаха към тази преродена държава, за да живеят там, защото се носеха слухове, че в Сбирнщайн природата е останала непокътната след атомния апокалипсис. Нямаше опасност от пренаселване на новосъздадената държава, защото преди войната голям процент от местното население беше мигрирало към други страни.

Сбирнщайн се делеше на три градове държави: Градът на Аристотел, Монополи и Манхатън майна. Манхатън майна се състоеше от три общности или така наречените жилищни комплекси. Първият от тях беше „общността на феминистките“. В него си бяха устроили дом всички живи жени на планетата. Те бяха намразили мъжете до такава степен, че даже омъжените от тях бяха убили съпрузите си, преди да се присъединят към женската общност — мястото, където всички представители на нежния пол бяха равноправни. Другите две общности се страхуваха от тях, наричаха техния дом „кошера“ и никой не се осмеляваше да се опълчи срещу надигащата се женска сила. Носеха се слухове, че „общността на

феминистките“ е станала толкова могъща, че планирала да атакува Монополи.

Вторият жилищен комплекс беше „общността на викингите“. Той бе най-малкият от трите и бе населяван от всички доблестни мъже, оцелели след апокалипсиса. Числеността им след последното човекоброене на общностите възлизаше на около петдесет души. Но в момента точната цифра се знаеше само от представителите на самата общност. Причината за това бе непрекъснатата война между жилищните комплекси в Манхатън майна. От Града на Аристотел официално прекъснаха всякакви опити за броене, защото това водело до огромна опасност за националната сигурност. В близкото минало „общността на викингите“ бе с най-много представители, обаче значителна част от тях бяха избити от жителите на „кошера“, а хиляди други — дезертирали в третата.

Последната общност включваше деветдесет и два процента от жителите на Сбирнщайн. Нейното име бе „клуб на истинските мъже“, или както я наричаха останалите жители на някогашна България — „конче-вихрогонче“. Населяващите я бяха доказали се „мъже“ с желание (а и умения) за ласки към представители от своя собствен пол.

19 декември, Манхатън майна, „общността на викингите“.

Сър Джон махна уморено с ръка на един от своите „братя“ и погледна през прозореца навън, стиснал здраво металната решетка с изморените си ръце. Зимата вече беше дошла, хладният въздух, навлизащ в помещението, пронизваше дробовете му. Лицето му трепна за миг, скулите се раздвижиха. Той видя нещо отвън, което го притесни.

— Уилям! — изкрещя дрезгаво. — Уведоми Кирчо веднага да се качи при мен!

Младото момче хукна към стълбището на замъка, в който се намираше щабквартирата на общността им, и не след дълго пристигна заедно с друг човек, висок около метър и деветдесет, с гарвановочерна коса, тъмнокафяви очи и червен плащ, спуснат по гърба му.

— Търсили сте ме, сър Джон. Усещам напрежение по лицето ви, предполагам, че ме викате за нещо важно.

— Точно така, Кирчо — отвърна му брадатият старец. — Откакто настъпи апокалипсисът, всички високотехнологични устройства, създадени от човека, не съществуват, обаче нещото, което видях отвън, породя съмнения в мен.

Тримата присъстващи едновременно погледнаха през прозореца и впериха поглед към онова, което бе притеснило сър Джон. Гледката ги изненада. Пред портите на замъка стоеше изправен небезизвестният корейски професор от общността „конче-вихрогонче“ — Пе Дер Чо и държеше в ръцете си нещо, наподобяващо жена. Очите и на тримата се изцъклиха. Зачудиха се как е възможно някой като доктор Чо да залови жив представител на „кошера“. Сър Джон и Кирчо се спогледаха, след което вторият излезе от помещението забързан. Слезе по стълбите и се запъти към стаята на охраната, която се намиреше на приземния етаж в замъка. Осветлението беше мъгляво, тъй като горяха само десетина църковни свещи. Ресурсите бяха на изчерпване и затова сър Джон беше наредил през нощта осветлението да бъде намалено до минимум. Кирчо издири началника на стражите и заедно с дузина воители излязоха навън. Жителите на „комплекса“ сглобиха набързо бойна формация и се запътиха към професора. Доближиха го на безопасно за тях разстояние и Кирчо заговори сдържано:

— Мистър Чо, на какво дължим вашата визита?

— Нашият крал ви праща дар, с цел да се извини за причиненото неудобство от гилдията ни. Никога не сме желали да ви нараним.

— Дар, боже господи! — възкликна Кирчо. — Как се осмелявате да идвате в нашите територии и да ни предлагате мир след всичко, което сторихте?! Та вие вербувахте няколко хиляди наши хора!

— Вербували!? — прекъсна го кореецът. — Никого не сме вербували, хората ви доброволно се присъединиха към каузата на нашия крал, великия и несравним Асис. В знак на добри намерения, той ви праща тази надуваема секс кукла, проектирана и създадена от мен.

Кирчо го изгледа с негодувание и въпреки огромното желание да стори това, знаеше, че по кодекса на войната, няма право да убива пратеник или да връща дар. Той сви мрачно вежди и даде знак на своите „братя“ да приберат подаръка от враговете им, след което се прибраха обратно в замъка. Разказа на сър Джон е какво предизвикателство се е сблъскал навън.

19 декември, Манхатън майна, общността „клуб на истинските мъже“.

Професор Чо бавно си проправяше път през храсталаците. Беше видимо доволен от резултата при срещата му с врага. Не след дълго пристигна в харема на своя владетел. На входа бяха позиционирани двама стражи в доста оскъдно облекло. Премина край тях, пощипвайки ги по задните части (това беше поздравът на тяхната общност), след което се запъти право към крал Асис.

Кралят седеше на позлатения си трон. Около него бяха налягали двайсетината му голи „съпруги“. Като забеляза видния професор, крал Асис се обърна с мазен и писклив гласец към своята първа „жена“:

— Асене, кажи на другите ми жени да ни оставят насаме с мистър Чо, трябва да поговорим. И да не забравя: извикай генерала!

След няколкоминутно отсъствие Асен се завърна в харема на своя крал, водейки под ръка здрав рус мъж със светлосини очи и мускулести ръце. Красивият мъжага се поклони леко на своя крал и рече:

— Алексей Смукачов, на вашите услуги, кралю.

— Добре дошъл, миличък — поздрави го Асис. — Асенчо, можеш да излезеш, имаме важен разговор с тези господа.

— Да, скъпи — отвърна съпругата му и излезе смирено от харема.

Тримата обсъдиха военните тактики и планове за бъдещото нападение над „общността на викингите“. Професорът разгорещено коментираше проектираната от него надуваема кукла, която бяха дарили на своите врагове, докато Смукачов беше скептично настроен. Тримата знаеха, че благоприятният развой на войната зависеше от цялото това нестандартно начинание, с което се бяха заели.

19 декември, Манхатън майна, „общността на феминистките“.

Лагерът на дамите беше много добре укрепен. В средата му се простираше голяма палатка, обшита е мечи кожи, а разположена от всички страни триметрова дървена ограда обкръжаваше собствеността

им. Пред нея, по цялата ѝ дължина, жителите на „кошера“ бяха изкопали дълбок ров, пълен с вода. Гледката извън женското „имение“ не бе от най-приятните. На няколко метра във всяка посока имаше набучени на колове мъжки глави с широко отворени очи. В централната палатка владетелката на това амазонско кралство бе оставила в плен няколко голи мъже, които служеха за разплод. Когато се раждаха момчета, ги захвърляха на зверовете в гората, а момичетата отглеждаха и възпитаваха като смели воители, обучени да мразят мъжете. Внушаващи страх на всеки враг, амазонките си бяха заслужили прозвището *ойорната*^[1].

Главнокомандващата притежаваше прозвището „мастър шеф“. Псевдонимът не бе придобит случайно. Носеха се слухове, че тя много обича да готви. Любимата ѝ съставка бяха човешките органи. „Мастър шеф“ бе красива девойка, около тридесетте, с буйни червени къдрици. На кръста си винаги носеше колан от нанизани човешки очи, който символизираше несломимия дух на амазонското кралство и само вождът на племето имаше право да го носи. Очните ябълки бяха покрити със смола, за да запазят целостта си.

Тази вечер всички амазонки бяха излезли навън, очаквайки с нетърпение предстоящите нареждания на червеночосата дама. Само Герта и Людмила бяха останали в огромната палатка от мечи кожи, за да охраняват пленниците. Жителите на „кошера“ наобиколиха пламъците, разгарящи се в средата на една облята в кръв поляна.

От тъмнината се зададе строен силует. Видяха, че това е главнокомандващата; вятърът развяваше грациозно косите ѝ. Тя се приближи на няколко крачки от останалите, нададе боен вик и изкрещя:

— Хау, приятелки мои! На разсъмване ще атакуваме Монополи град. Тази вечер ви искам с бистри умове! Забранявам употребата на вино и марихуана!

Всички едновременно започнаха да крещят и да размахват копията си към небесата. Когато цялата суматоха утихна, амазонките се прибраха по колибите в очакване на утрешната битка.

20 декември, Манхатън майна, „общността на викингите“.

Утрото се прокрадваше през прашните прозорци в замъка на викингите. Сър Джон хъркаше шумно в покоите си, но при останалите обитатели безпокойството от настъпилата промяна и любопитството от новата придобивка бяха надделели над съня. Никой от останалите дузина воители не можеше да заспи. Дилемата пред тях бе огромна — „да бъде или да не бъде“ обладана секс куклата.

Всички викинги я бяха наобиколили — подмятаха неприлични думи, съпроводени от съответните жестове. Напрежението, което се създаваше между тях, ескалираше. Трима от „юнаците“ се скараха за реда си. Всеки искаше да бъде първи с куклата. Кирчо усети накъде отиват нещата и се запъти към покоите на сър Джон. Влезе шумно в стаята му, истерично крещейки на господаря си за случващото се в помещението на охраната. Сър Джон скочи мигновено от леглото и забравил за всякаква предпазливост, се спусна скоростно по стълбите, придружен от най-доблестния си рицар — Кирчо. Господарят на тази общност все още бе по пижама. Когато двамата слязоха по стълбите, гледката, която се разкри пред очите им, бе неопикуема. Всичките им другари спореха, удряха и насилваха куклата, подарена от крал Асис. Един от тях бе видимо възмутен от факта, че не успява да се вреди и той да опита от блаженството. Насред шумотевицата се чу гневният му глас:

— Тука няма ред, бре!

Повтори тази фраза многократно, докато погледът му се сблъска с този на господаря.

— Сър, тука няма ред.

Сър Джон остана поразен от видяното. Ситуацията излизаше извън контрол, но нещата се влошиха още повече. Джералд се сепна и изгледа своя господар като обезумяло зомби, жадно за плът. С лъвски скок той се озова върху му и го налегна. Притисна го здраво към пода. Кирчо следеше отчаяно случващото се. За части от секундата се отскубна и излезе през главната порта на замъка. Ако беше проявил миг колебание, щеше да се озове в същото положение като своя господар — „сър“-а. Той хукна да бяга с всички сили към гората отвъд техните територии. Тичаше неуморимо. Бягаше, за да спаси достойнството и живота си.

Сега той знаеше, че е единственият жив и нормален мъж на земята.

Сър Джон се изправи от пода задъхан. Той разбра, че врагът им е успял да ги победи. Загубил всякаква надежда и достойнство, се качи в покоите си, охкайки. Извади меча от ризницата и промуши корема си с него. Болката бе неопишуема. Свлече се на земята и издъхна.

20 декември, Манхатън майна, общността „клуб на истинските мъже“.

Крал Асис бе повикал абсолютно всички свои военачалници в покоите си. Те бяха наобиколили трона му и развълнувано очакваха какво решение ще вземе.

— Любимци мои, днес е голям ден за народа ни. Ще превземем земите на „общността на викингите“. — Кралят смигна на корееца и продължи: — Благодарение на професор Чо изпратихме *троянски кон* в тила на врага. Очакваме скоро да пристигнат разузнавачите ни и да преценим колко е била успешна мисията. Мистър Чо, ще разкриете ли на всички в залата подробности за вашия проект? — посочи го с пръст, давайки му думата.

Професорът бавно се изправи, изтупвайки розовата си пухена рокличка, облечена специално за случая, и започна енергично да говори:

— Тъй като всички тук са запознати с мисията, но не знаят подробностите, само ще вметна, че изпратихме истинска секс кукла на викингите. В тази играчка сложих специален биологичен любовен серум, който се намира в нейните интимни части. При проникване там, той влиза в отсрещния организъм и въздейства до няколко минути на съзнанието му. Всеки, опитал от тази благодат, изпитва непреодолимо влечение към мъже. — Той се спря за секунда, прокашля се гръмко и продължи: — Ако серумът въздейства така, както съм го проектирал, резултатите ще са главоломни и няма да има нужда да се бием с врага.

Крал Асис вдигна ръка и прекъсна речта на професора, след което даде знак на аудиторията да ръкопляска. Всички присъстващи бурно започнаха да аплодират мистър Чо и да скандират името му.

През входа на палата влезе дребен господин с мазна черна коса и лукава усмивка. Той пристъпи напред и рече:

— Малък Генчо, на вашите услуги, кралю! Нося вести от Севера. Врагът е напълно сломен.

Крал Асис скочи от трона си (доста трудна задача, като се имаха предвид всичките му килограми), слезе при своя пратеник и го целуна звучно по устата. При допира на устните им чак потекоха слюнки. Кралят се завъртя грациозно към останалите, събирайки погледите на присъстващите и отсече:

— Победата е наша, поданици мои. Довечера ще навлезем в териториите на викингите и ще вземем това, което по право ни принадлежи!

Всички генерали скокнаха и започнаха да се прегръщат, радвайки се като малки дечица на шоколад.

20 декември, Градът на Аристотел.

Цялата управа се бе събрала, за да реши съдбата на Сбирнщайн. Носеха се мълви, че викингите са били победени от „кончевихрогонче“, а Монополи град е под обсадата на „кошера“. Решението, което трябваше да вземат, бе едно от най-трудните в живота им. Знаеха, че ако Монополи град падне, те ще бъдат следващите. Трябваше да се реши на момента каква да бъде съдбата на човечеството. Никой от тези големи умове не осъзнаваше къде са сбъркали и как се стигна дотук. Накрая, след дълги дебати, взеха решение. Сбирнщайн щеше да бъде бомбардиран с атомно оръжие, за да бъде унищожена надигащата се заплаха.

19 декември, някъде из Сбирнщайн.

Кирчо едва се бе измъкнал от обсадата на града. Той осъзнаваше, че шансовете отново да види с очите си нормален човек бяха сведени до нула. В каквато и посока да поемеше, пред него се извисяваха единствено красиви борове, приятно ухаещи на чистота и невинност. След няколко часа преход из гористата местност се спря внезапно, чувайки далечни измъчени стонове от някакво животно. Промъкна се десетина крачки напред и пред него се разкри странна гледка. Една козичка лежеше безпомощно на поляната, а до нея стоеше запъхтян някакъв странник. Той впери поглед в Кирчо. Доблестният воин положи дясната ръка предпазливо върху дръжката на меча, готов всеки

момент да го извади и да пониже врага. Човекът отсреща усети намеренията на противника си и започна да подвиква:

— Недей, моля те! — умоляваше с измъчен глас дребният плешив човечец. — Не ме убивай! Аз съм безобиден, не съм ти враг.

Викингът го изгледа подозрително и попита:

— Кой си ти, страннико? Изглеждаш ми като слуга на крал Асис, така ли е?

— Аз бях в неговия сарай, но никога не съм подкрепял каузата му.

— Какво правиш толкова далеч от териториите му?

— Крал Асис ме наказва за неподчинение. Той ме прати тук в изгнание с тази коза, каза да тренирам с нея за харема му, ако не, ще бъда екзекутиран... — отговори през сълзи малкият човечец, който приличаше на буренце.

— Защо тормозиш клетото животно? Явно кралят е постигнал своето, като те е изпратил тук — остро отсече Кирчо.

— Извинете ме, храбри господине, но грешите. Проклетият професор е сложил чип на козичката, който индикира кога тя е уморена. Но за да не разберат, че ги мамя, аз всеки ден тичам с нея, за да я изморявам. Така не ме закачат от града и аз си живея спокойно тук сред природата.

Кирчо постепенно повярва на чудатите истории на своя събеседник и му разказа за случилото се със сър Джон и царството му. Двамата решиха да търсят заедно късмета си далеч от случващото се тук, взимайки козата с тях. Дон Мадуро — с това име се бе представил клетият човечец — разказа на викинга за една пещера недалеч от тях, в която имало течаща вода и достатъчно риба. Двамата дружно поеха натам.

Навън започна да се смрачава и те знаеха, че в късните часове на деня хищниците излизат на лов. Трябваше да се скрият в пещерата преди залез-слънце. Пътят не бе от най-лесно проходимите. В далечината пред тях изскочиха три мъгляви силуета, които бавно се придвижваха срещу им.

— Амазонки! — възкликна воинът.

— Няма къде да се скрием — рече Мадуро.

— Ще се бием тогава!

Кирчо извади своя меч от ножницата, а неговият приятел — някаква добре оформена тояга като на Донатело от „Костенурките нинджа“. Дватама креснаха дрезгаво и се затичаха към врага. Сблъскаха се е амазонките, избутвайки ги в близките храсти. Не срещнаха съпротива. Дамите бяха в окаян вид, сякаш тъкмо се бяха спасили от разярен лъв. Паднали на земята, две от тях скочиха рязко на крака и застанаха пред третата — червенокоса красива девойка. Едната от тях се изплю в лицето на закръгления човечец и презрително изкрещя:

— Ще стигнете до кралицата ни само след като ни убиете! Ние сме амазонки, ние сме сестри и не се боим от никого!

Кирчо надигна меча над главата си и понечи да разсече девойката от лявата страна на кралицата, но в този момент беше спрял от крясъка на тяхната главнокомандваща:

— Недей, не ги убивай! Ако искаш, убий мен, но тях пощади.

Воинът погледна в очите на жената срещу него. Погледът ѝ беше, от една страна, плах, мил и нежен, а от друга — разярен и властен. Побиха го тръпки. Той усещаше странно трептене, изпълващо дробовете му. Сърцето му подскачаше. Чувстваше се така, сякаш му беше заседнал камък в гърлото. Такива емоции не бе изпитвал никога досега. Свали меча си и го прибра отново в ножницата.

— Предавам се пред красотата ви — падна на колене пред нея.

Тя се изправи бавно, подпомагана от нейните спътнички и го хвана за ръката, молейки го да се изправи.

Разказа му за тяхната зла участ и гибелта на народа ѝ. За това каква грешка е допуснала, и че вече е късно, прекалено късно...

— Не! — възбудено я прекъсна рицарят. — Никога не е твърде късно, ела с нас, ще изградим нов свят, без война и омраза, ще създадем бъдеще, има надежда!

Амазонката кимна на подчинените си и поеха заедно с новите им приятели към скритата пещера, отвъд земите на този мрачен свят.

Стигнаха пред входа ѝ и плахо пристъпиха няколко крачки напред. В този момент от небето ги застигна зловец звук. *Атомна бомба* — помисли си Кирчо, който бегло си го спомняше и не го бе чувал от дете. Подкани всички да влязат по най-бързия начин в пещерата. Скочиха вътре и единственото, което успяха да чуят, бе страшният гръм от последвалия взрив на бомбата. Земята се разтърси,

скалите се раздвижиха, те усетиха вибрацията на пещерата, нейния плачещ глас, умоляващ поредната безкрайна глупост на човека да свърши мигновено. Входът бе затрупан от падналите скали. Настана непрогледен мрак и тишина, само тишина.

P. S. Всяка прилика с реални хора или събития е напълно случайна.

---

[1] Ойорпата — в Древна Гърция с този израз са наричали амазонките. В превод означава унищожители на мъже. — Бел.а. ↑

ЛЕКСИКОН

1

Вече четири ноци поред не успявам да спя нормално. В главата ми се въртят различни мисли и начини как да разкрия случилото се. Понякога имам чувството, че всичко това съм го преживявал някъде в друга вселена или живот, обаче разумът ми не приема тази теза. Случвало ли ви се е да лежите в леглото си и да не можете да заспите? Да ви тормозят мистерии, които не успявате да разгадате? Тази нощ се чувствах точно така. Четвърта нощ, в която очаквах телефонното обаждане, което може би щеше да промени живота ми завинаги. Не съм предполагал, че някога нещата ще бъдат толкова напечени, че ще съм близо до разкриването на тази зловеща тайна. В началото всичко ми се струваше като тъпа шега. Не вярвах, че е възможно да се случи в моя град, но грешах. Всяка следваща нощ нещата се повтаряха. Сега, когато седя напрегнат в леглото си, галейки косата на спящата си съпруга и чакайки поредното позвъняване на телефона, реших да споделя историята си с вас. Знам, че имам време, преди да ме потърсят отново. Позвъняването се случва около три след полунощ, а сега е едва един часа — достатъчно време, за да ви разкажа за злощастните събития.

Първият случай беше в неделя срещу понеделник. Някъде около три и двадесет през нощта телефонът ми зазвъня на пожар. Никога не успях да заспя дълбоко и дрезгавият звук, наподобяващ кашлица на алкохолик, ме събуди на мига. Мразех нощните позвънявания, въпреки че ги получавах доста по-често от нужното. Все пак работата ми е такава и винаги съм знаел, че е възможно да бъда притесняван и в дълбоките часове на нощта. Конкретният случай обаче беше различен. Усещах го, защото знаех, че трябва наистина да е наложително, щом ме търсят от службата, когато съм в почивка.

— Извинявай, че ти се обаждам в този късен час, приятелю, но ще се наложи да прекъснеш отпуската! — рече човекът, чийто глас ми беше повече от познат. Със следовател Рикс се знаем още от началното

училище, после бяхме заедно в гимназията, в полицейската академия... Познавах гласа му повече от интимните части на жена ми.

— По дяволите, Рикс! — изругах гневно, с риск да събудя половинката си. — С жената бяхме планирали да отскочим до Лас Вегас. Как сега да ѝ кажа, че ваканцията ни пропада? Ще ме убие!

Искреният му смях звънна в ушите ми като коледна камбанка. Очевидно се забавляваше за моя сметка. Много смешно, няма що. Нямах да му се размине току-така.

— Искам да ме посрещнеш с горещо кафе и кутия с медени понички. Знаеш, че когато съм нервен, съм гладен. А когато съм гладен, не мога да мисля — рекох му навъсено.

— Но, Крис, намирам се на няколко мили от града. Откъде да ти купя проклетите неща?

— Това не ме интересува. Ако дори една поничка от кутията липсва, когато пристигна, се прибирам обратно и бог ми е свидетел, че дори и президентът да ми се обади, няма да ме накара да изляза повторно в този студ.

— Ще се постарая да ги имаш. Ние сме в покрайнините на града. На Хълма на влюбените.

— След половин час съм при вас — съобщих му и се изсмях. Сигурно му стана неприятно. Такава беше и идеята.

Станах от леглото, при което съпругата ми се размърда леко. Тъй като спеше дълбоко, вероятно нямаше да усети липсата ми. Отидох директно в банята, за да си измия зъбите. Снощи си легнах късно, пих някое и друго уиски и устата ми миришеше на застояло като въздуха в древна гробница. Е, може леко да съм се поувлякъл, но кой може да ме вини, след като знаех, че излизам в отпуск? Минута по-късно старомодната ми пижама, с която бях принуден да спя (подарък от тъщата), беше заменена с обичайното ми „работно“ облекло, за което си мислех, че тази седмица няма да ми се налага да обличам, но отново грешах.

След като успях психически да се настроя, че трябва да излизам навън в това неприятно време, бях разочарован отново. Колата ми беше затрупана със сняг. Тъкмо си мислех, че няма как нещата да станат по-зле, и зимата ме опроверга. Сякаш самата съдба ми подсказваше, че не трябва да ходя на Хълма на влюбените тази вечер,

но за пореден път не се вслушах в съветите ѝ. Ако го бях сторил, може би нещата щяха да се развият другояче... или пък не.

Предницата на автомобила ми заора в калта. Въпреки височината на хълма, тук снегът не се задържа нито за секунда. Причината е, че от възвишението извират десетки гейзери, чиито подпочвени води нагриват земята и топят снега със страшна бързина. Ако се чудите защо предприемачите не са се възползвали от този природен благодат и не са построили хотелите си тук, веднага ви отговарям: мястото е обявено за национален парк.

Слязох от семейното комби и нагазих до глезените в мизерията. Срещу мен се задаваха два силуета, които трудно можех да различа заради обилния снеговалеж, но предположих, че единият от тях е Рикс, понеже държеше в ръцете си нещо като кутия. Вътре сигурно бяха моите понички. Браво на него!

Като се приближиха, действително успях да различа грубите черти на Рикс, а с него се мъкнеше някакъв униформен.

— Здравей, Крис! Това е полицай Смит. Той първи е пристигнал на местопрестъплението, след като е получил сигнал за убийство в тази местност.

Кимнах и на двамата.

— Кой е пратил сигнала? — попитах.

— Някакви влюбени гълъбчета...

— Не питах теб, Глен! — смъмрих колегата си, макар че забележката ми повече звучеше като шега. Подсмяхнах се, докато го казвах — не съм виновен, че името му наподобява женско. От този факт винаги ми става смешно и неведнъж съм се шегувал с него, но той си знае, че го правя без зла умисъл... за разлика от връстниците ни в гимназията, които през цялото време го взимаха на подбив. Покрай него си го отнасях и аз, понеже бях най-добрият му приятел, но това е друга тема.

Глен свъси вежди и даде знак с ръка на полицай Смит да се изкаже.

— Получихме сигнал за убийство от диспечера — поде униформеният. — С колегата ми бяхме най-близо и се отзовахме на сигнала. Тук ни посрещна млада двойка. Решили да се усамотят на

хълма, но открили труп. Помолих ги да ме заведат при него, но ми отказаха. Това ме озадачи, затова повиках подкрепление по радиостанцията и реших да ги наблюдавам, докато се появите.

— Добре си сторил, полицай — поощрих го леко. Виждаше ми се притеснен. Най-вероятно беше новобранец.

Колегата ми го потупа по рамото и го отпрати.

— Къде са свидетелите, Глен? — Пак се изхилих неволно.

— Ела, ще те заведа при тях, но не ги пришпорвай много, изглеждат ми травмирани.

— Добре — съгласих се с него, но не мислех да ги жала. Бяха станали свидетели на убийство — колко повече можеше да ги притесня?

Закрачихме към двамата, които зъзнеха под едно дърво. Винаги съм се чудел какво му е толкова романтичното на това място, особено през зимата. Като се замисля, то и през лятото не бе много приятно. От всички краища на града насам се стичат влюбени двойки, както и такива, които си мислят, че са влюбени, но идват тук заради самото чукане. През летните месеци на това място има повече хора, отколкото мравки в мравуняк. На всяка измината крачка се блъскаш в човек, сякаш се намиращ в мола и има коледна разпродажба. И ако някой ми каже, че това е романтично, ще накарам колегите от управлението да го арестуват за публично издевателство. А пък през зимата е още по-зле. Мястото прилича на свинеферма, а не на национален парк. С всичката тази киша и кал съм сигурен, че войниците в окопите през Втората световна война са се чувствали по-комфортно.

Ето защо бях абсолютно сигурен, че „влюбените гълъбчета“ не бяха дошли тук заради природните красоти, а водени единствено от порива да се съешат. Нямаше как това да е бил първият им избор за място — нищо че името му бе толкова романтично.

Когато се приближих до свидетелите, разбрах и защо са решили да се усамотят именно тук. Тия двамата сигурно бяха отритнати от обществото заради визията си. Младежът бе висок, прегърбен и започващ да оплешивява, а девойката — изрусена девственица с нос като на Баба Яга. Вероятно баща ѝ беше пияница, който редовно я бие. На тази мисъл ме наведоха подутините по лицето ѝ... и бях убеден, че приятелят ѝ няма вина в случая. Ако се питате защо мислех така, то

отговорът е точно пред вас — тоя рехавия няма сила да си удари една чекия, пък да не говорим да посегне на някой друг.

— Привет, аз съм инспектор Милър и съм главен разследващ по случая — представих се учтиво, за да ги предразположа. Младежите обаче цивреха на поразия и се тресяха, сякаш бяха болни от паркинсон. За него не се и съмнявах, че е способен да рони сълзи, но мадамата я мислех за по-печена. Щом издържаше на плесниците от баща си, не беше нормално някакъв труп чак толкова да я притесни. Явно обаче беше успял да го стори.

Погледнах въпросително колегите, които стояха при тях и ги охраняваха. Очаквах с езика на жестовете да ми кажат дали имам шанс да ги разпитам, но единият от тях вдигна рамене в отговор — „Откъде да знам?“. Реших отново да се пробвам, като този път използвам по-директен подход.

— Мълчанието ви в момента ме принуждава да си мисля, че сте основни заподозрени в убийството. И ако не ми отговорите на няколко въпроса, ще се наложи да издам заповед за ареста ви.

Младежът изпъна шия и започна да върти глава във всички посоки, подобно сурикат^[1] на пост, след което ме зяпна с подпухналите си от плач очи.

— Нищо не сме направили. Просто искахме да се гушкаме и решихме да го сторим тук, обаче това, което видяхме, ни изкара акъла...

— Къде и какво видяхте?

— На Верандата... — и той млъкна.

„Верандата“ е в края на хълма и представлява широка тераса, от която хората могат да наблюдават светлините на града. Може би тази част от местността е единствената романтична тук. Любопитното е, че се намира на цяла миля от мястото, където сме в момента. Следователно влюбените са стигнали дотам, видели са каквото са видели, обадили са се на полицията и са се върнали миля назад. Или обаждането по телефона се е случило, след като са дошли тук? При всички положения постъпката им бе или изключително смела, или много глупава, но това щях да разбера скоро.

— И какво видяхте на Верандата? — настоятелно го попитах. Изглеждаше ми по-разговорливият от двамата.

— Труп бе! Труп видяхме! Колко пъти да го повторим?! Защо не отидеш сам да видиш? — избухна пишман любовникът.

Брей! Изненада ме това момче. Явно имаше топки. Не можеше да му го отрече човек. Е, сигурно и приятелката му вече бе стигнала до същия извод като мен, но по друг начин.

Реших да ги оставя на мира — очевидно нямаше да ми съобщят нищо по-полезно от това, което вече бях чул. Изръмжах им едно: „Не напускайте града!“ и ги оставих в ръцете на униформените, за да запишат официално показанията им. А аз се запътих към предполагаемото местопрестъпление, за да разбера какво толкова ги беше изплашило. Глен поиска да ме придружи и аз, разбира се, не му отказах. Никак нямаше да ми бъде приятно да прекося разстоянието без другар. Имах нужда от някого, с когото да си разговарям по пътя... и най-вече да ми държи поничките. Глен бе точният човек и за двете. Винаги се е възхищавал на уменията ми и ме е следвал неотлъчно.

Отне ни десетина минути, за да стигнем до Верандата. Скупчилите се на местопрестъплението поне дузина полицаи ни направиха път, за да огледаме тялото. Сепнах се. Първата ми мисъл бе, че съм в цирка и гледам някакво „шоу на изродите“. За жалост не бе така: намирах се тук, премръзнал от студ и вперил поглед към нещото, което допреди няколко часа е било човек. Жертвата беше облечена в окаляна жълта рокля, а колан от естествена кожа препасваше кръста ѝ. Дантелени ръкавици и ботуши с висок ток допълваха облеклото. Но не ме смути фактът, че мъж се е облякъл с женски дрехи, а това, че неизвестният (засега) престъпник бе отрязал ръцете му и ги бе прилепил с изолирбанд към главата така, че шепите да прикриват очите, все едно играе на жмичка. Самият труп внимателно бе нагласен да седне на пейката, сякаш просто си почива и се любува на гледката. „Имаме си работа с артист“, мина ми през главата.

— Този е трансформър — обади се Глен и прободе мислите ми.

— Не, Глен, грешиш! — отсякох. — Трансформърите са роботи, а този тук е долнопробен педераст.

Действително местните гейове носеха това название, поради факта че се трансформираха от мъж в жена, но аз не харесвах прякора им — това си беше гавра е аутоботите и десептиконите^[2]. Колегата ми

ме изгледа настървено, сякаш беше готов да спори с мен, но се отказа и аз продължих с разследването.

След като огледах набързо мястото, се уверих, че няма как престъплението да е извършено тук. Ако се чудите как стигнах до заключението, ще ви попитам: Виждали ли сте някога да режат ръцете на някого? Ставали ли сте свидетели на пролятото количество кръв? Е, по бетонената площадка нямаше дори капчица. А на всичкото отгоре мястото бе открито — всеки би могъл да види как убиват и осакатяват горкия човек. Следователно убийството бе станало другаде, а трупът бе донесен тук после. Точка по въпроса.

Направих няколко кръгчета около пейката, където тялото продължаваше да си седи послушно. Поведението на полицаите, които го бяха наобиколили, ми се стори абсурдно, чак смешно. Тъй зорко го наблюдавах, сякаш всеки момент можеше да скокне от пейката и да побегне. Разбира се, това бе невъзможно, но ми се струваше, че не го знаят. След като успях да изнервя всички около мен с обикалянето си, спрях и погледнах към лицето на жертвата. Не ми бяха нужни повече от две-три секунди, за да осъзная, че познавам отнякъде клетника. Бях сигурен, че съм го виждал и преди, но не си спомнях къде. Насочих поглед към Глен. Той е най-добрият ми приятел, прекарвали сме немалко време заедно и ако аз бях виждал жертвата преди, и той би трябвало да е. По тъжния му поглед осъзнах, че съм прав.

— Как е могло точно на него да се случи това? — зададох въпрос уж към себе си, но го бях насочил към Глен. Разбира се, че не помнех кой е мъртвецът, но се стараех да не си проличи.

— Това е Марк, бяхме в гимназията заедно. — Явно не бях успял да заблудя Глен. Като ми каза чие е разфасованото тяло, се сетих и аз. Това наистина беше Марк. Навремето беше гадняр, обичаше да тормози по-слабите. Спомням си, че му доставяше удоволствие да ги злепоставя пред другите. Поливаше ги с урина, сваляше им гащите, палеше им учебниците, правеше неща, които не са за потупване по рамото... е, вече нямаше да може да ги прави.

Огледах тялото на Марк внимателно. По всичко личеше, че е умрял от загуба на кръв. Е, може преди това да е получил шок при отделянето на ръцете от тялото, но това по-вероятно само му бе помогнало да припадне. След като приключих, разреших на колегите да занесат тялото за аутопсия. Не че не се досещах каква е причината

за смъртта, но такава беше процедурата — трябваше и съдебният лекар да я потвърди официално.

Докато траеше цялата разправа, слънцето вече се опитваше да надникне и да ни погали с лъчите си за добро утро. Хич не ми беше до него, така ми се спеше, че бях способен да се сбия с мечка за двойна доза кафе, ако трябва. Най-лошото в случая бе, че когато се прибера, трябва да обяснявам на жена си за пропадналата ни почивка.

На връщане споделих с Глен, че имам нужда да остана малко насаме и да помисля върху случилото се. Всъщност желанието ми беше повече от ясно — да се прибера по най-бързия начин у дома и да поспя. Така и сторих.

---

[1] Сурикатите са вид мангусты, които се срещат само в западните покрайнини на пустинята Калахари. — Бел.а. ↑

[2] Аутоботи и десептикони — двете основни фракции от разумни роботи в поредицата „Трансформърс“. — Б.а. ↑

2

При втория случай се получи както при първия. Разликата обаче беше в съня. Спях блажено в топлото си легло и сънувах средния пръст на Марк да се разхожда пред лицето ми. Нямам представа защо си мислех, че това е *точно неговият* пръст, но явно вчерашното преживяване се беше запечатало в съзнанието ми. Още по-странното в съня беше, че действието и движенията на пръста бяха точно копие на тези от клипа на песента на Salif Keita и Martin Solveig, в който върху един пръст бяха нарисувани очи, уши и уста. Той се събужда, разкрасява се и отива на дискотека, където танцува с други пръсти, намира си половинка, с която по-късно се сношават. Звучи абсурдно, но не съм виновен, че сънувах точно това...

Опа. Малко се разсеях, ще ме извините. Та, при втория случай нещата със събуждането се повториха. Горедолу по същото време като предната нощ телефонът ми извъня и прекъсна изумителния ми сън. Първоначално помислих, че някой си прави безвкусна шега с мен, но като вдигнах слушалката, разбрах, че отново съм сгрешил. Отсреща ме посрещна твърдият глас на началника на участъка.

— Здравей, Крис, трябва незабавно да дойдеш в управлението!
— Капитанът звучеше доста притеснен по телефона и това не ми харесваше.

— Какво се е случило, шефе? — попитах, с надеждата да ми разкрие, но го познавах добре и знаех, че няма да ми каже нищо, докато не се явя при него.

Тишината отсреща бе повече от красноречива. Въздъгнах.

— Идвам, само ми дай няколко минутки да се оправя.

— Добре.

И той ми затвори. От много време не бях усещал подобно притеснение в гласа му. Може би за последно това се случи, когато жена му го хвана в изневяра — поправка, имах предвид бившата му жена.

Не ми отне много време да се приготвя за излизане — бях понатрупал опит. Наметнах връхната си дреха и тихо се изнизих, преди да съм събудил съпругата си.

Предната нощ ми се бе разминало, но тази нямах намерение да си насилвам късмета. За моя радост, бях по-тих от мишка и не ме усети. Заключих след мен и тръгнах към колата. Очакваше ме поредната бурна нощ. Хубавото в цялата ситуация беше, че в управлението винаги имаше кафе и понички.

Когато влязох в стаята, където се помещаваше отдел „Убийства“, видях, че колегите са се събрали в почти пълен състав. Лицата им бяха мрачни, сякаш някой се бе промъкнал вътре и бе отмъкнал всичките понички (сега като се замисля, щях да бъда много радостен, ако това бе причината). Още с влизането си се запътих към кабинета на капитана. Подминах колегите, защото знаех, че няма нищо да споделят, без да съм говорил с началника. Той на свой ред ме посрещна с обичайната си навъсена физиономия, към която в момента имаше добавени и известно количество тъжни нотки. Посочи ми с ръка да седна, преди да говорим, сякаш цяла нощ щяхме да го правим. Послушах го и се настаних на кожения стол, който никога не ми е бил удобен. Налагаше ми се да седя тук и да разговарям с шефа единствено когато ми четеше конско. Защо ли този път да бъде различно?

— Какво се е случило, шефе? — реших да наруша първи мълчанието.

— Рикс пострада.

Първоначално си помислих, че ме будалка, но след като се загледах в лицето му, осъзнах, че казва истината. Заля ме огромна вълна от емоции — гняв, притеснение, страх, недоумение...

— Къде се намира той?

— В болницата. Получил е сериозни наранявания и е на командно дишане.

— Кой е виновен за случилото се? Нещастен случай или опит за убийство? Имате ли заподозрени? Някакви свидетели? — въпросите се изстрелваха от устата ми като „федерални“ куршуми по джихадист.

— По всичко личи, че е опит за убийство. Този път няма свидетели, което ни поставя в задънена улица.

— Къде е бил нападнат? — опитвах се да разбера колкото се може повече за случилото се. Ако в този живот ме беше грижа за някого повече от жена ми, то това беше Глен, макар и да не съм му го показвал. Винаги съм се държал по-надменно с него, сякаш ми е слуга, но никога с лоши помисли. Обичах да си правя майтап на негов гръб, а той носеше на шеги. Сега нямаше да може повече да носи нищо...

— В дома му — отговори шефът.

Разгневих се още повече. Що за наглост бе това?! Да нападнеш полицаи в дома му... Започнах да се замислям дали нападението няма нещо общо с вчерашния случай. Да не би убиецът на Марк да се е опитал да отстрани Глен... а и още по-важно — Рикс познаваше Марк, аз също...

— Искам да отида в дома на Глен, трябва да огледам мястото!

— Няма ли да го посетиш първо в болницата? — Капитанът беше учуден от решението ми.

— Не! Ще го направя по-късно, първо желая да потърся доказателства.

— Ти си знаеш, Крис, но състоянието му е тежко и предполагам, че може би първо ще искаш да го видиш, защото може да е за последно.

Думите на началника ме смутиха. Наистина желяех да видя приятеля си в болницата, да го хвана за ръката, да му дам невидима сила, да му помогна да прескочи трапа... обаче, ако исках да откроя нападателя, трябваше първо да бъде полицаи и чак след това — приятел.

Сигурно изгубих повече от два часа в управлението и още половин, докато се придвижа до къщата на Глен. Въпреки че пътувах през нощта, се забавих. Причината за това беше, че домът му се намираше в краен квартал. Той обичаше спокойствието и тишината.

Затръшнах вратата на комбито и се запътих бавно към входната врата. На пръв поглед къщата изглеждаше много добре. Глен беше самотник, не беше от хората, които са склонни да споделят живота си с представители на другия пол. Носеха се слухове, че може би иска да го стори с такива от своя. И преди съм му гостувал, но поради далеч по-приятни причини. Той не бе от хората, които посрещат гости с

желание. Смяташе другите за натрапници, наглеци, дръзнали да нарушат вътрешния му покой. Точно затова го бях посещавал по-малко пъти, отколкото тъща си.

Въпреки че Рикс живееше сам, вътрешният му ред и дисциплина бяха впечатляващи. В дома му винаги светеше от чистота, навсякъде цареше идеален ред, липсваше онзи характерен мирис на ергенска квартира (неженените ще ме разберат)... С една дума — мечтания уют, какъвто малко мъже бихме били способни да създадем.

Когато влязох в двора и надникнах през стъклото на гаража, видях, че колата му е току-що измита. Странно, като се има предвид, че когато се видяхме за последен път, бе дошъл със служебната. Още по-странен от това обаче ми се видя фактът, че когато влязох в къщата, от вътрешността ѝ се носеше нежен аромат на бегонии, придружен от уханието на прясно сготвена гозба. В къщата определено имаше някой. И да имах съмнения в това, тропотът, идващ откъм втория етаж, набързо ги разсея. Реших да се промъкна горе и да проверя кой вдига този шум.

Стълбите до втория етаж ми се сториха стотици, макар че, разбира се, не бяха чак толкова. Бях позагубил част от атлетичната си фигура. Всъщност, ако трябваше да бъда честен — бях изгубил *напълно* атлетичната си фигура. Семейният живот ми се бе отразил подобаващо. А и в работата ми се налагаше главно да разследвам и разчитам улики, не да катеря стълби или да гоня престъпници. Това ежедневие бе спомогнало за външния ми вид и най-вече за прогресивно наедряващия ми корем.

Подобни дребни препятствия обаче не можеха да ме разколебаят толкова лесно. Когато изкачих стъпалата до горе, трудно сдържайки пуфтенето си, се озовах в широк коридор, дълъг около седем-осем метра. Ако си спомнях правилно, отсреща, в края му, се намираше банята, а преди нея имаше по две стаи от двете страни. Първата отдясно беше спалня, втората — детска. Срещу тях още една детска и спалня за гости, където съм оставал да пренощувам.

По всичко си личеше, че шумът идва някъде от тук. Сега само трябваше да се промъкна тихо и да заловя неподготвен човека, дръзнал да се рови из покъщнината.

Пристъпих крачка напред и натиснах дръжката на първата врата вдясно. Тя се отвори плавно, без издайнически звуци. Чудесно.

Надявах се натрапникът да не ме е усетил. Осветих спалнята с фенерчето и влязох вътре. Разгледах набързо и след като не видях нищо подозрително, се запътих към срещуположната стая. Огледах, но и тук нямаше никого. Тъкмо бях готов да продължа към следващата и чух шум от раздвижване, идващ от съседното помещение. Приблжих се до стената, допях ухо до бетона и се вслушах. Някой шумолеше. Реших тихо да изляза и да се насоча към спалнята за гости. Трябваше да действам с изненада...

... обаче изненаданият се оказах аз. Точно когато ръката ми хвана дръжката на вратата и бях готов да я отворя, огромен пирон разцепи дървото, а върхът му се оказа на по-малко от сантиметър от околото ми. Стреснах се и рязко се дръпнах назад. В този момент още няколко гвоздеа последваха първия и щръкнаха с остро напред. Дали това беше предупреждение, или не, няха намерение да разбирам. Извадих пистолета си, дръпнах предпазителя и се прицелих в мястото, където бяха забити пирионите. Стрелях три пъти един след друг. Не чух тупване на тяло върху пода, затова още няколко куршума последваха първите. След като изпразних пълнителя, за всеки случай се дръпнах леко встрани, за да презаредя, след което изритах с всичка сила надупчената врата. Бравата се изкърти с лекота. Разхвърчаха се трески, а аз, повлиян от адреналина, влетях в стаята. Обходих помещението, насочил дулото на пистолета, но не видях никого. Секунда по-късно осъзнах, че неканеният гост е избягал през прозореца. Приблжих се до открехнатите крила и внимателно надникнах навън. И там нищо. Трябваше да призная, че нападателят ми бе постъпил доста прецизно. Беше ме атакувал в мига, в който бе доловил шума пред вратата, а след като бе усетил колебанието ми, беше задвижил плана си за бягство. Когато започнах да стрелям, той вече ми се е присмивал от храстите или иззад някое от дърветата наоколо. Рядко ми се случват подобни неща, но трябваше да призная, че в случая бях изигран като новобранец.

В крайна сметка се примирих със загубата и свърнах обратно към коридора, но в тъмнината се спънах в нещо и залитнах. Някак си успях да запазя равновесие и осветих с фенерчето надолу. На пода лежеше огромен пневматичен строителен пистолет и кутия с пириони до него. Ако не друго, поне бях открил оръжието на нападението. Извадих мобилния си телефон и звъннах на шефа. Набързо му обясних

какво се е случило. Той веднага прати подкрепление, без да задава излишни въпроси. Когато момчетата дойдоха, направихме оглед на къщата и местността около нея, но не намерихме следи от извършителя. Единственото доказателство се оказа пневматичният пистолет. Занесохме го в лабораторията за снемане на отпечатьци.

По изгрев-слънце посетих Глен в болницата. Той наистина беше в критично състояние. Прогнозите за възстановяването му не бяха обнадеждаващи. Постоях около час при него, след което се прибрах у дома, взех бърз душ, легнах на дивана и се отпуснах.

3

Отново сънят ми бе грубо прекъснат от стария и гърлен звук, издаван от телефона ми. Чувството беше наистина неприятно, но предвид случилото се през изминалите дни, този път спях още по-леко, сякаш очаквах историята с позвъняването да се потрети. Бях прав. Вдигнах слушалката с отегчение. Знаех, че се е случило нещо лошо, само трябваше да разбере какво.

— Слушам, шефе! — рекох в очакване, но отсреща не се чу глас, долових само тежко дишане. — Кой си ти и защо ме търсиш посред нощ?

— Ела в историческия музей и ще разбереш, но побързай, ако искаш първи да пристигнеш на местопрестъплението!

Докато попитам за подробности, непознатият бе затворил. Започнаха да ме глождят съмнения. Имахме два неразрешени случая, за които липсваха и улики, и заподозрени. Даже не знаехме дали става дума за един и същ извършител. А на всичко отгоре сега и някакъв смахнат ме търси по телефона, за да ме сюрпризира с объркваща новина. Вместо да разплитам загадките, те се заплитаха все повече. Нямахме смисъл да отлагам нещата за по-късно. Шестото ми чувство подсказваше, че непознатият не лъже.

Музеят изглеждаше по-мрачен от всякога, сякаш обвит с плътната пелерина на смъртта. Всяка една фибра в тялото ми усещаше студения повей на вятъра, който се впиваше директно в костите ми. Настръхнах като таралеж. Дали от студа, или от странното притеснение, което внезапно ме бе обхванало?...

Приближих се до входната врата на сградата и леко я побутнах. Беше отключена.

— Ехо... — подвикнах тихо към тъмнината вътре, но не получих отговор. Първата ми мисъл логично бе: „Къде, по дяволите, е охраната?“. Не ми трябваше много време да разбере. Като направих

още няколко крачки към вътрешността на помещението, се препънах в нещо. Светнах с фенерчето си и видях на пода да лежи мъж в униформа. Приведох се над него и опрях ръка на гърдите му. Не дишаше. Тогава проверих пулса. Нямаше такъв. Човекът бе мъртъв. Преместих светлината от фенерчето върху лицето му. Видях подпухнали следи там, където телената примка на нападателя се бе врязала в шията му. Човекът беше професионално удушен. По всяка вероятност го бяха изненадали в гръб. Полазиха ме тръпки. Извадих мобилния от джоба си и набрах номера на управлението. Докладвах набързо на какво съм попаднал. Очаквах с нетърпение подкреплението. Точно в този момент осветлението в залата, в която се намирах, се включи. Замръзнах на място от изненада, не толкова от светлината, а от гледката, която се разкри пред очите ми. В средата на залата, небрежно подпрян на една от статуите, лежеше труп, в напреднал стадий на разложение. Съдебномедицинският експерт щеше да определи с по-голяма точност, но от това, което бях виждал на предишни местопрестъпления, можех да кажа с достатъчно увереност, че жертвата за последно е дишала преди около 5–6 дена. Миризмата беше ужасяваща. Храната в стомаха ми започна да се надига и бях готов всеки момент да се разделя с нея, но се овладях.

Приблжих се по-близо до вмирисаното тяло. На пръв поглед не можех да различа от какъв пол е жертвата, но инстинктът ми подсказваше, че нещата са адски навързани. Уверен бях, че това е дело на сериен убиец — същият, който уби Марк, а след това се опита да погуби Глен. Напълно бях сигурен, че познавам отпреди жертвата, въпреки че в момента беше неразпознаваема. Лесно мога да пресмятам, а обаждането, което получих преди тридесет минути, не беше случайно. Убиецът нарочно ме насочи насам към местопрестъплението. Той искаше да бъде първият появил се. Най-вероятно ме наблюдаваше отнякъде и се забавляваше тайно. Само едно знаех — не е случаен човек, най-вероятно ме познаваше... и това ме притесняваше.

Десет минути по-късно колегите пристигнаха в музея. Някои от момчетата нямаха моята закалка и повърнаха. Медицинските екипи взеха проби от трупа, след което го опаковаха и закараха в моргата за аутопсия. Вечерта се очертаваше дълга. Знаех, че убиецът отдавна е избягал. Беше пресметлив, всичко бе планирал, така че нямаше смисъл

да губя време и да си играя на гоненица с вятъра. Прецених, че ще бъде по-добре да отида в участъка, да пия едно кафе и да изчакам резултатите от изследванията на тялото и пневматичния пистолет от вчера. Така и направих.

Бях задрямал, когато полицаи Лорънс дойде до мен и ме побутна.

— Хей, Крис. Готови са резултатите от аутопсията на трупа от музея. Искаш ли да ги видиш?

Той предвидливо носеше папка под ръка, където явно бе описана подробна информация относно случилото се с жертвата.

— Да, подай я насама. Ще ѝ хвърля едно око.

Взех я и я сложих на бюрото си. Станах само за секунди, колкото да си наляя поредното кафе, и отворих папката. Отначало само гледах безразлично, преди аксоните в мозъка ми да загреят, да направят връзка и да осъзнаят какво се случва. Жертвата се казваше Миранда Стелинджър, на 45 години. За момент се вцепених и разпилях документацията по пода. Бързо се окопитих и събрах листите обратно. В мислите ми препускаха безброй спомени и догадки. Нямах начин да бъркам, не беше случайност всичко, което ставаше напоследък. *Миранда, ах, мила Миранда... С какво заслужи подобна смърт?!*

Предполагам, няма да сте изненадани да научите, че с Миранда бяхме дълго време заедно в гимназията. Обичахме се, планирахме бъдещето си, смятах, че ще сме неразделни завинаги, но съдбата, както знаем всички, е лъжлива кучка. Щастието ни не продължи дълго: един ден тя ме изостави с думите, че прекалено много съм се влачел с мухълото Глен и това ясно показвало, че съм същият загубеняк като него. Тежко приех раздялата. Обичах я с цялото си сърце, но това не се оказа достатъчно. А сега първата ми любов лежеше в моргата, убита по изключително болезнен начин — в документите пишеше, че е била потопена в киселина. Не искам и да си представям каква болка е изпитала. Предполагам, че е умряла бързо, но при такова мъчение смъртта ти се вижда далечен блян.

Стигнах до извода, че убийствата имат връзка с мен и приятелите ми от гимназията. В първия случай потърпевш беше Марк. С него не бяхме кой знае колко добри приятели, но все пак имахме допирни точки. След това го последва Глен. Той беше нападнат в дома си и може би единствено уменията му, придобити в академията, бяха успели да предотвратят смъртта му, въпреки че и това можеше да се

случи скоро. Той още не бе излязъл от кома и всички се притеснявахме за него. А сега и Миранда... Беше останала красива дори след всичките тези години, но неизвестният садист бе поругал хубостта ѝ по най-бруталния възможен начин, без да му мигне окото, и беше я превърнал в пихтиеста купчина разлагаща се плът.

Побързах да прибера документите от аутопсията обратно в папката, преди да ми е прилошало отново. Наред бяха тези за снетите отпечатъци от пневматичния пистолет. Разгледах набързо съдържанието им и то въобще не ме учуди. Навсякъде по пистолета имаше следи от Глен. Явно убиецът е носел ръкавици. Нормално беше отпечатъците да са на приятеля ми, все пак пистолетът беше негов, виждал съм го в гаража му.

По някое време сутринта се прибрах у дома. Жена ми вече се бе събудила и ми беше направила закуска. За съжаление, ми се гадеше дори само при мисълта за храна. Чувствах се като пребит. Имах спешна нужда от сън, дори за кратко.

4

И ето ме отново в леглото — седя напрегнат, галя косата на спящата си съпруга и чакам поредното позвъняване на телефона. Часът отново е някъде около три през нощта. Времето навън е отвратително. Снеговалежът се засилва, а термометрите показват доста градуси под нулата.

Замислих се, че ако пак се наложи да изляза в този студ, сигурно ще получа хипотермия. Наблюдавах телефона втренчено в очакване да позвъни, за да ми бъде съобщено за поредното убийство, но той мълчаливо стоеше на нощното шкафче. Проверих апарата да не би случайно да съм го оставил само на вибрация. Хм, не само това, ами се оказа, че и батерията му се е изтощила. Бръкнах в нощното шкафче, за да извадя зарядното устройство и се сепнах. Най-отгоре в чекмеджето имаше бял пощенски плик. Извадих го, като все още недоумявах как се е появил там, без да разбере. Писмото беше адресирано до мен, като адресът и трите ми имена съвпадаха до последната буква. Пликът беше залепен. Бързо го отворих и извадих писмото. Съдържанието му ме накара да ахна. Кой беше написал тези два реда? Кога? Защо?

Колкото и да не ми се искаше, трябваше да разбудя съпругата си, за да я питам дали знае нещо за мистериозното писмо. Побутнах я леко, да не я стресна в съня ѝ. Никаква реакция. Всяка вечер бе толкова изморена, че заспиваше като труп. Това счетоводство щеше да я съсипе...

Сръчках я по-здравата и прошепнах: „Мила!!! Събуди се!“. Тя най-сетне се сепна и се размърда недоволено.

— Скъпа, будна ли си вече?

— Ами да, след това земетресение, което ми причини... — измърмори кисело тя. — Какво искаш?

— Мила, в нощното ми шкафче има писмо, което е адресирано лично до мен... питах се по кое време си го получила и защо не ми каза по-рано?

— Какво писмо?

Почувствах се като ударен с огромен чук по главата. Ако тя не знае за писмото, тогава как се е озовало у дома? Нима някой е влизал вкъщи? Притеснението ми се засили, заплашваше да се превърне в параноя. Скокнах от леглото като опарен. Съпругата ми ме изгледа странно.

— Дейвид, какво се случва с теб?

Замислих се, дори не сметнах за нужно да отговарям на въпроса ѝ. Всичко бе толкова странно. Непознат човек влиза у дома, оставя писмо в нощното ми шкафче, след което си тръгва необезпокояван, без някой да го забележи, без да открадне каквото и да е. Когато към това се добавят и предходните убийства, цялата ситуация придобиваше налудничавостта на евтин холивудски екшън.

След известно време се опомних и реших да отговоря на жена си, преди да ме е сметнала за луд. Сигурно замисленото ми изражение с полуотворена уста я е навело до подобни мисли.

— Няма нищо, миличка. Явно съм блънгувал нещо. Не се притеснявай, заспивай!

Все още сънена, тя измърмори, че това е най-умното нещо, което съм казвал в близките часове, легна си обратно и се завъртя към стената.

Изчаках няколко минути, докато се убедя, че сънят я е хванал в клопката си, и чак тогава разгънах писмото, за да прочета съдържанието му отново.

Написаното беше кратко и ясно — „Инспектор Милър, елате САМ в северното гробище, ако желаете да разплетете случаите с вашите съученици от гимназията“.

Нямаше съмнение, че писмото е написано от убиеца. Но недоумявах кога трябва да отида на указаното място. Не беше упоменато в текста, но някак си вярвах, че става дума за сегашния час — четири през нощта. Всички трупове бяха открити около това време. Тъй като бях убеден, че си имам работа със сериен убиец, то вярвах, че той не би изневерил на принципите си дори за една нощ.

Облякох най-дебелите си дрехи, за да се предпазя от студения вятър, който вилнееше навън, взех и пистолета си. Отне ми повече от час, за да стигна до гробищата. Снежните преспи бяха причината да изоставя автомобила малко преди да приближа входа на „дома на мъртъвците“. Наложих се да газя в дълбокия сняг, докато навляза

достатъчно навътре. Северните гробища са най-малките като площ, в сравнение с другите три в града, но това не означаваше, че ще ми бъде лесно да открия убиеца. Особено в това време.

Продължих предпазливо да си пробивам път през натрупалия сняг, приближавайки сградата, където се извършват обредните дейности. Сякаш краката ми сами ме мъкнеха натам, подсказвайки къде ще открия търсеното. Оглеждах се във всички посоки, доколкото беше възможно, тъй като видимостта бе силно ограничена заради обилния снеговалеж.

Пристигнах до ритуалния дом, допрях ръката си на дръжката на вратата и натиснах смело. Предполагах, че ще е отключено — така се и оказа. Влязох, отръсках снега от дрехите си и свалих качулката. Обходих помещението с поглед. Електрическото осветление не работеше, но за сметка на това няколко дюзини свещи излъчваха слаба светлина. Вътре не бе много топло, но в сравнение със свирепите условия навън направо си беше жегата. Очите ми явно посвикнаха с мъглявата светлина, понеже засякоха на няколко крачки срещу мен силует на човек. Първоначално се сепнах от неочакваната поява на непознатия, ала бързо се окопитих.

— Интересно място за среща... — подхванах разговор.

Човекът не отговори.

Мълчахме около минута, преди напрежението да ме изнерви и да ме накара да задам следващия си въпрос:

— Защо ме удостояваш с честта пръв да разбирам за жертвите ти? С какво съм по-специален от колегите си?

Думите ми очевидно провокираха непознатия и той се включи в разговора:

— Защото вие, инспекторе, сте кулминацията на цялата история, както казват някои хора. Вие сте черешката на тортата или краят на филма. Наречете го както ви допада повече.

Гласът ми звучеше много познато, сигурен бях, че знам кой е човекът, много ми напомняше на... По дяволите! Та това е...

— Е, инспектор Милър? Съгласен ли сте с мен? — Докато говореше, той се придвижваше бавно напред. Постепенно започна да се появява на светлината на свещите и аз успях да различа лицето му, чертите, които познавах по-добре от моите собствени.

— Глен! Как е възможно това? Та ти... ти си в клиниката, в кома си. Това не е възможно...

— Напротив, Дейвид. Стоя пред теб в целия си блясък, непокътнат... за разлика от други наши общи познати.

Докато говореше, успях да съзря в ръцете му огромна книга, или по-скоро нещо от рода на овехтяла тетрадка. Държеше я внимателно и нежно като новородено бебе.

— Какво е това в ръцете ти, Глен? И мен ли смяташ да убиеш? И то с това... — посочих пренебрежително предмета в ръцете му.

— Да, Дейв. Смятам да те убия, но разбира се, няма как да го сторя с лексикона си.

— Лексикон ли? — зяпнах аз, вече тотално объркан. Та какво му бе специалното, за да го донесе тук в такъв момент?

Той погледна към него с нежност и отвърна:

— Лексикон, да. В него се крият всички отговори за действията ми. Вътре са описани униженията, които съм търпял през годините от теб и приятелите ни. Винаги сте ми се подигравали, никога не сте ме вземали насериозно. Унижавахте ме пред другите, обиждахте ме, плюехте ме, даже сте си позволявали и физическа саморазправа... и защо — защото съм бил различен! Ами, познай — и вие сте различни за мен! Затова другите си понесоха наказанието, а тази нощ е твой ред.

Думите му ме пронизаха право в сърцето. Та той беше най-добрият ми приятел! Толкова години е потискал тази мъка несподелена... Вярно е, че съм му се подигравал и съм го унижавал, но това беше в гимназията. Оттогава минаха много години, в които се стараех да му докажа, че го смятам за част от обществото, част от душата ми дори... Но явно стореното от мен не е било достатъчно.

Чак сега повечето неща започнаха да идват на мястото си. Марк — биячът Марк, онзи Марк, който обичаше да се гаври със слабите и безпомощните, защото така се чувстваше силен — бе убит в името на възмездието. В известен смисъл и аз носех вина за станалото, понеже трябваше навремето да се изправа срещу него и да защитя приятеля си, но не го направих нито веднъж. Миранда пък ненавиждаше Рикс още преди с нея да станем гаджета. Винаги го наричаше с думата „мекотело“. Хиляди пъти ме убеждаваше да не се мъкна повече с него. Когато бях с нея, не обръщах внимание на Глен, подминавах го, правех се, че не го познавам...

Сега вече знаех причината той да желае смъртта ми. Ако през годините му бях помагал, както той на мен с учението в гимназията, ако го бях защитавал от другите и се бях застъпвал за него, ако не бях го пренебрегвал заради една фуста, сега нямаше да бъда тук. За всичко бях виновен аз. За цялата му мъка и страдания. Та нали приятелите са за това, да разчитат един на друг, да си помагат в трудни моменти, а не да се възползват от слабостите на другия.

Единствено не успях да разбера как беше инсценирал нападението над себе си и как бе успял да ни убеди всички, че смъртта се е вкопчила в него. Но трябваше да разгадая тази мистерия, преди да го оставя да ме убие.

— Глен, приятелю, съжалявам за всичките злини, които съм ти сторил през годините. Знам, че това няма как да промени случилото се, но знай, че имаш разрешението ми да ме убиеш, за да намериш покой. Само те моля преди това да ми разкриеш мистерията около нападението над теб и изпадането ти в кома.

— Ох, инспекторе, беше елементарно да заблудя всички ви. Толкова се бяхте вкопчили в разследването, че нямаше как да забележите липсата ми нощно време от клиниката. Доктор Морган умело успя да ме прикрие... и как да не го направи: та той е моята сродна душа, половинката ми, любовта ми. След като бях отритван толкова пъти от теб, независимо, че всячески се опитвах да докажа чувствата си. Ти винаги се заглеждаше по другите жени...

— Но ти си мъж — прекъснах го, — как се очаква да откликна на чувствата ти?

— Задаваш ми пореден въпрос, с който ми разбиваш сърцето. Стори го неведнъж през дългата ни дружба. Нямах никаква представа какво е усещането любовта на живота ти да е на сантиметри от теб, но с друга... А когато склучи брак с онази пачавра Ерика — тогава те намразих с цялата си душа. Реших да убия хората, които през годините най-много ми се подиграваха, а ти си десертът. Първо ще те измъчвам, след което ще те накарам да гледаш как правя същото с жена ти, а накрая ще ви оставя да се варите в собствен сос, гърчейки се като гъсеници.

— Глен, не знаех, че си гей, но дори да знаех, това нямаше да промени мнението ми за теб. Чувствата ми към теб са приятелски.

— Приятелски, дрън-дрън... — Той посегна към кобура, за да извади служебния си Глок 22^[1].

Знаете ли какво е усещането човек да убие най-добрия си приятел? Аз също не знаех, но не можех да оставя повече събитията в негови ръце. Когато си загубил битката в любовта, трябва да се изправиш като мъж и да приемеш загубата, обаче явно Глен не бе такъв. Беше решил да си отмъсти за това, че нямам чувства към него.

А знаете ли какво е *по-лошо* от това да убиете най-добрия си приятел?

Въпросният приятел да се окаже зъл, отмъстителен гей.

Хвърлих един поглед към кобура на Глен. Както винаги, беше закопчан (тъкмо обратно на разпоредбите — именно по тази причина неведнъж бе получавал мъмрене от началството). Не го чаках да се натутка, да извади пищова и да ме гръмне, а директно го прострелях три пъти със Зиг Зауера^[2] който стисках в джоба на палтото си още от момента, в който бях влязъл в „дома на мъртвите“. Дори не се потрудох да го извадя оттам. Просто изстрелях три смъртоносни 9-милиметрови късчета към Рикс и като на забавен каданс видях как се впиват в гърдите му и там разцъфват призрачни тъмночервени рози.

Глен ме изгледа невярващо. Лявата му ръка, с която стискаше опърпаната тетрадка, се отпусна безсилно и лексиконът тупна с глух звук на пода. Той проследи движението му с помътнелите си очи, които с всеки миг ставаха все по-безжизнени.

Секунда по-късно тялото на Глен се свлече на пода. Мислех, че ще изпитам съжаление, тъга или някакво друго чувство, което приляга на подобен драматичен финал. Усетих обаче единствено облекчение, че през цялото това време, в което сме дружили заедно и понякога дори сме споделяли един покрив, той не е успял да се добере до задните ми части.

Животът е странен. В един момент преследваш сериен убиец, а в следващия се оказва, че ти си жертвата...

В едно съм сигурен — когато се прибера у дома, ще намеря най-голямата чаша за уиски, ще метна вътре две-три кубчета лед, ще си наляя щедра доза Glenmorangie^[3], ще я изпия на екс и ще оправя жената. Не за друго, а за да се уверя, че не съм прихванал от наклонностите на Глен.

[1] Глок 22 — пистолет — калибър 40, използван от полицаите в САЩ. — Бел.ред. ↑

[2] Голяма част от полицаите в САЩ използват SIG Sauer P226 поради простотата му на използване и допълнителните възможности, които предлага — Бел.ред. ↑

[3] Гленморанжи — елитно шотландско сингъл малц уиски. — Бел.ред. ↑

КУФАРЧЕТО НА ДЯВОЛА

Както всяка сутрин в големия град и тази не беше по-различна. По улиците се усещаше натежалият летен въздух с привкус на изгорели газове от превозните средства. Тротоарите бяха все така прашни и непочистени. Прегладнели бездомни кучета се ровеха из кофите за смет, а мърляво циганче, с прокъсани дрехи като парцали, седеше с канче в ръка и просеше стотинки от случайните минувачи.

Мирослав Стефанов беше тръгнал към фабриката за производство на дървени играчки — неговата месторабота. Там имаше натрупан солиден стаж. Въпреки това нямаше късмета да се издигне поне до началник-смяна. Работното му място се намираще на няколко спирки с градския транспорт от общежитието, където живееше отскоро. Всеки ден прекосяваше това разстояние пеша.

Смяната на Мирослав беше към своя край. Тошко — колегата му, с когото най-много се разбираше в работата — се приближи към него. Разликата в годините им беше повече от видима, това момче можеше да му бъде син. Мирослав беше навършил четиридесет и пет преди три месеца, а колегата му — двадесет и три. Младежът беше единственият му приятел. Работеха заедно от няколко години насам.

— Чичо Миро, ще те водя ли след работа на по бира?

— Не мога, Тоше, зает съм.

— Ти всеки път минаваш с този номер, ще спра да те каня вече — с усмивка на лицето изрече момчето.

Възрастният мъж погледна тъжно събеседника си. И днес му липсваше настроение, както всеки друг път от предходните дни.

— Трябва да тръгвам — рече, — ще се видим отново утре.

— Както кажеш, началник.

Мирослав Стефанов обичаше колегата му да го нарича с тази дума, така се чувстваше горд, представяше си, че се е издигнал в йерархията и разиграваше в главата си най-различни сценарии, в които

беше истински шеф и нареждаше на подчинените си. Ах, колко хубаво е човек да има мечти, поне за момент да се откъсне от реалността и да си представи нещата такива, каквито никога не биха могли да бъдат.

За всичките четиридесет и пет години, през които бе живял, съдбата му беше предлагала и хубаво, и лошо. Като млад имаше любеща съпруга, тя го беше дарила с момиче и момче, които, ако бяха живи, сигурно сега щяха да бъдат на възрастта на колегата му. Зловеща катастрофа, на пътя между родното село на жена му и столицата, взе своите жертви, измежду които беше и семейството му. С времето болката притъпя, но алкохолът, с чиято помощ той търсеше утеха, проби напълно душевната му защита. Превърна се в част от упадъка на обществото. Вече нямаше семейство, имоти, пари и най-вече вяра. Не притежаваше нищо.

Оставаха няколко пресечки до квартирата му, когато го връхлетяха приятни и същевременно болезнени спомени от миналото. Седеше на дивана и гледеше световното първенство по футбол във Франция. Близнаците му, тогава четиригодишни хлапета, търчаха като развързани кучета и се блъскаха от време на време в неговите крака. Миро си пийваше блажено от леденостудената бира и замезваше с ядки, а от кухнята се носеше ароматът на прясно изпържена риба. Сигурен беше, че в този момент все още можеше да си спомни семейния уют, който навремето приемаше за даденост.

Неусетно, докато спомените властваха над ума му, се спъна в нещо и залитна. Успя да запази равновесие и погледна надолу към това, което му препречи пътя. На тротоара пред него лежеше метално куфарче. Не разбираше как се е озовало тук, но без много да му мисли, се пресегна и го взе. Провери дали случайно не е отключено. Както и очакваше — не беше. Хвана го за дръжката и реши да го вземе със себе си вкъщи. Там щеше да се опита да го отвори, вътре можеше да има нещо ценно — пари, бижута или дори злато.

Прибра се в общежитието, което се намираше на последния етаж в малко триетажно блокче, от чиито външни стени се лющеше мазилка. Уморено седна на прокъсания фотьойл, който някога е бил част от холна гарнитура. Замисли се за изминалия ден и за отминалите години в живота си. Навремето имаше всичко, а сега, по дяволите, какво притежаваше? Нищо, нямаше нищо. Беше пропилял живота си, загубил тръпката и желанието за съществуване, но това куфарче може

би щеше да промени нещата, или пък не... Придърпа го, сложи го в скута си и започна да го оглежда. Надяваше се, че ще намери начин да го отвори без ключ. Ако имаше чук и отвертка, щеше да му бъде лесно, но сега трябваше да се оправя без тяхна помощ.

Куфарчето имаше две ключалки, по една встрани от дръжката. Белият му цвят се сливаше с този на стените в стаята. Благодарение на черните кантове в ъглите му човек можеше да го различи в помещението. След едночасово мъчение, с помощта на лъжица и нож, Миро успя да го отвори. Остана разочарован. Вътре нямаше нищо. Запрати куфарчето към стената, металът изкънтя с пронизващ ушите звук. Толкова много се мъчи да го отвори, а вътре липсваха каквито и да са ценности. Изправи се нервно, след което се върна на фотьойла да поспи, но преди това отвори поредната бутилка с ракия.

Мяташе се в съня си неспокоен. Добре познатите образи на изгубеното му семейство го бяха навестили отново. Навън се беше развилняла лятна буря. Едри капки тропаха силно по прозорците на квартирата, сякаш някой стреляше по стъклата с въздушна пушка. Стряскащите звуци го събудиха. Миро подскочи от креслото. Лицето му беше обляно в пот. Не успя да види колко е часът, но навън беше тъмно, а през прозореца периодично проблясваха светкавици. Тялото му започна да трепери. Побиваха го тръпки. Космите по торса му настръхнаха, като на котка, усетила опасност. Атмосферата в квартирата беше потискаща, мрачна, злокобна, сякаш щеше да се случи нещо лошо. До вчера не можеше да си поеме дъх от задушните горещи нощи, а тази нощ, студена като гроб, го караше да се чувства уплашен като малко дете, страхуващо се от измислени чудовища, които се спотайват под леглото. От години насам не бе изпитвал подобни чувства.

Изправи се плахо от фотьойла и се запъти към мивката, за да си налее чаша вода. Надяваше се да прогони страха, който внезапно го връхлетя. Не успя да достигне целта си. Причината беше онова куфарче, намерено по-рано през деня. Двете му метални страни бяха зейнали срещу него като паст на кръвожаден звяр. Погледът му се прикова от съдържанието на куфара. Спомни си, че го запрати ядосано към стената, след като го беше проверил и то се оказа празно.

Сега от неговата вътрешност се белееше нещо подобно на лист хартия. В гърлото му се събра жилава слюнка, която заседна и сякаш се

вкамени. Опита се на два пъти да я преглътне, но безуспешно. Наложил се да я изплюе на пода, но въпреки това очите му не отделяха поглед от съдържанието на предмета. Дълго време се взираше в куфара и имаше чувството, че той също го наблюдава. Погледната отстрани, ситуацията изглеждаше безумна — все едно два хищника се дебнат.

Постепенно чувството на страх и безпомощност отмина и тогава Миро се реши на смелия ход — да го разгледа отблизо. Наведе се и посегна към хартиения лист. На допир беше много по-грапав от обикновена хартия и дебел като кадастрон. Обаче нито беше кадастрон, нито обикновена хартия. Материята изглеждаше непозната. Притеснението му започна да се завръща. Какво ли пък беше това и откъде се появи вътре? Докато си задаваше тези въпроси, листът започна да трепти. Мирослав Стефанов усети движението му и го хвърли на земята. Извърна тялото си и плахо се настани върху фотьойла, без да сваля поглед от него. Върху трептящия лист започнаха да изскачат някакви инициали в червен цвят. Миро подскочи едновременно с появата на буквите. Странните случки започнаха да се увеличават. Имаше някаква загадка около това куфарче, но нямаше как да я разплете, докато стоеше встрани, вцепенен от страх. Престраши се и грабна нашарения лист. Приближи го до лицето си и започна да го оглежда. Осъзна, че инициалите не са някакви непознати символи, а съвсем нормални букви. Постепенно започнаха да изписват думи върху хартията. Той се зачете. **„Скръбна вест“**. *Какво ли означава това?* — питаше вътрешният му глас. Имаше само един начин да разбере, трябваше да продължи с четенето. Умът му подсказваше, че само на едно-единствено място встъплението започва с тези две думи и то беше... Некролог... *Дали това наистина е некролог? Да не би да сънува или е прекалил с пиенето... Но всичко изглежда толкова истинско! Няма как да сънува. Трябва да продължи с четенето, некрологът му го казва, той му заповядва, сякаш има собствена воля. Какво, по дяволите, се случва тук? Нима този лист хартия може да говори? Нима той има собствена душа?*

Разкриха се и останалите думи на листа. Миро започна да ги чете бавно. Минута по-късно лицето му пребледня. Той заприлича на човек, който току-що е видял призрак. Пръстите на ръцете му трепереха, но не от хладината, която се просмукваше през влажните стени на общежитието. Причината беше в написаното:

СКРЪБНА ВЕСТ

На 45 години почина Мирослав Стефанов, почивай в мир, другарю!

От общината.

— Как? Какво е това? — с треперещ глас тихо рече той, след което продължи да се чуди.

Какво се случваше в момента? Сигурно това е поредната шега на изтерзаното му съзнание. Често му правеше номера. Привиждаха му се непознати хора, говореше насън с починалите си близки, пиеше ракия с въображаеми приятели. След смъртта на семейството му преди двадесет години започнаха да му се случват подобни странности, и винаги в петък, тринадесети. Този не беше по-различен. Ето, сега той намери случайно някакво куфарче, в което първоначално нямаше нищо, но след като настъпи нощта и тринадесетото число от календара измести предходното, се появи некролог, обявяващ кончината му. Какво по-странно от това можеше да му се случи?

Днес, на тази дата — петък, тринадесети — преди двадесет години зверска катастрофа му отне семейството. Наля си чаша с ракия. Обърна я набързо, след което я запрати с все сила към куфарчето. Защо му е някаква проклетата чаша, когато има пълна догоре трилитрова бутилка с огнена течност в нея. Взе да надига шишето и да отпива огромни глътки. Щеше да се напие до смърт, както бе направил в деня на трагедията.

Лежеше на пода с празно шише в ръка. В съзнанието му се блъскаха безброй образи на знайни и незнайни хора, познати лица, които отдавна бяха починали.

Стърчаха ръце, чиито пръсти се опитваха да го докопат, крайници, идващи откъм светлината в тунела. Там, на сред гората от ръце, се подаваха и тези на съпругата и двете му дечица. Лицата им бяха същите — криви и агонизиращи като преди двадесет години, така както ги бе оставил под смачканите ламарини на семейния им автомобил. Опитваха се да го хванат и да го изтеглят — горе, сред светлината, но други ръце — мръсни, изранени и миризливи — го бяха хванали за краката и го дърпаха надолу към тъмнината.

Дълго време се бори, ала накрая се пусна от хватката на близките си и полетя към бездната. Отчаян вик излезе от гърлото му. Защо ли преди двадесет години му трябваше да се качва пиян зад волана? Защо уби семейството си? Нали всеки сам кове съдбата си... А неговата — той сам ли я изкова такава...

„ПРОЕКТЪТ ДЪГА“

28 октомври 2043 г. Филадельфия, Пенсилвания, военноморски боен кораб „Химера“.

— Капитане, датчиците не отчитат проблем, сензорите също показват, че всичко е наред.

— Втори — посочи с пръст главнокомандващият старши помощник-капитана си, след което продължи: — дай команда за максимална скорост на мултипликатора, да се проверят електромагнитните полета, сверете транс времевите реактори!

— Да, сър! — отговори помощник-капитанът, след което доближи телефонната слушалка до ухото си и предаде командите към машинното.

Главният механик получи заповедите и започна да нарежда на подчинените си. Корабът беше специално построен, а екипажът му подготвен за първото пространствено-времево пътуване в историята на човечеството. Всички, включително капитанът, бяха изнервени от предстоящото темпорално прехвърляне. Трябваше само да се уцели точния момент, за да се влезе в правилния тунел във времето, за което се бяха погрижили учените, които бяха направили хиляди изчисления и пресмятания на координати. Така корабът „Химера“ щеше да се озове в миналото и да предотврати Третата световна война.

Индикаторите не долавяха проблеми, обектът на този експеримент беше готов за навлизане в пространствено-времевия континуум, когато от машинното се обади на палубата:

— Капитане, мултипликаторът прегрява! Има огромна вероятност роторите на двигателите да изгорят. Ако това се случи, има опасност да засегнат бойните глави.

— Задръжте го в това положение! Веднага включете редуктора на половин скорост! По-бързо, моряци! В момента извършваме телепортацията.

Корабът внезапно се забули в тъмнозелена мъгла, след което изчезна от хоризонта.

Мъглявината беше гъста и слузеста като желе. Капитан Пикман стоеше на палубата и наблюдаваше случващото се с безпокойство. Беше заповядал на моряците да не напускат местата си, надяваше се някой от тях да не влезе в различен тунел във времето и да го изгубят завинаги. Въпреки че на „Химера“ стотици пъти беше провеждан инструктаж относно времето пътуване, нямаше как да знаят какво може да се случи, докато осъществяват телепортацията.

Прехвърлянето на кораба от 2043 година в миналото беше към своя край. Той се разтресе мощно, железният му скелет започна да пука подобно изтърканите стави на старец. Озова се на сред океана, излъчвайки яркозелена светлина. От задната част на „Химера“ излизаше гъст пушек, а по корпуса подскачаха огнени езичета. Екипажът му бе смутен. Всички бяха замаяни и отпаднали, с притеснение очакваха заповедите на капитана. Той също усещаше напрежение в областта на гърдите, сякаш не му достига въздух. Бързо успя да се съвземе от транса, в който бе изпаднал по време на пътуването. Свърза се боцмана и нареди:

— Смит, кажи на момчетата по най-бързия начин да изгасят пожара в задната част на кораба! Искам след това да направите оценка на щетите!

Почеса запотеното чело и даде следваща команда:

— Потърсете на радиолокатора най-близката земя, трябва да акостираме възможно най-скоро и да отстраним повредите!

Всеки от екипажа получи нареждания и се задейства по поставените задачи. Кръжаха из кораба като пчели работнички. Бяха заобиколени от вода до хоризонта. Корабът бе тежко повреден, двигателите бяха прегрели, а две от турбините — неизправни.

Плаваха из безкрайните води вече месеци, някои от моряците отброяваха изминалите дни подобно на затворници, които драскат чертички в пандиза. Бяха плавали на север, запад, юг, най-различни координати — места, където трябваше да бъдат Европа, Азия, Африка, Австралия. За тяхна изненада не успяха да открият суша. Отчаянието започваше заплашително да нараства и да превръща дисциплината на кораба в недоволство. Бяха избрани кандидатите с най-стабилна психика, военно обучение, физическа подготовка и издръжливост, но

никой от тях не бе подготвен за случващото се сега. Дните се точеха като месеци, а месеците като години.

Беше поредният дъждовен ден, засякоха присъствието на непознат обект насред нищото. Капитанът обяви пълна бойна готовност до второ нареждане. Опитаха да установят дали обектът е плавателен съд, или нещо друго. Капитанът даде нареждане на кормчията да насочи „Химера“ нататък. Корабът пое зададения курс. Половин час им бе нужен, за да се доближат така, че да го виждат. Обектът изглеждаше странно. Приличаше на нефтена платформа, но прекалено голяма, направо огромна. В едната посока се простираше на около двеста-триста метра, но в другата се губеше в далечината. Беше ограден от метални стени, изградени от всевъзможни желяза. Точно срещу тях имаше импровизирано малко пристанище с няколко лодки, а над него — отвор, наподобяващ вход към вътрешността му. Корабът спря на безопасно разстояние от непознатата конструкция. Капитанът извика трима от най-доверените си хора; въоръжиха се и потеглиха да проучват мястото.

Доплаваха и вързаха моторните лодки за метални халки, прикрепени към колове от същия материал. Стълбовете бяха плътно захванати с куки за желязата, които образуваха импровизирана стена. Отблизо тя беше по-висока, отколкото се виждаше от палубата на кораба — около дванадесет метра. На фона на огражденията пристанището беше малко и тясно, имаше място за приблизително пет-шест лодки. Към вътрешността водеше стръмна хлъзгава стена, висока не повече от десет метра, по която бяха прикрепени плътно до стените износени от времето въжета. Възлите по тях очевидно служеха за катерене. Капитанът поведе моряците към въжетата и започнаха да се изкачват. След минути стигнаха до палубата на нефтената платформа, но първият от тях падна безмълвен на земята. От шията му стърчеше мъничка стрела, която почти не се забелязваше. Морякът се затърчи, а от устата му блъвна пяна. Секунди по-късно конвулсиите на тялото му секнаха внезапно. Останалите трима нямаха време за реакция. Бяха обградени от малобройна армия — очевидно изгладнели мъже, жени, деца и старци. Малките ги наблюдаваха със страх в очите, но въпреки това държаха огромни камъни в ръцете си, готови всеки момент да ги запратят по тях. Старците пък на свой ред подскачаха от крак на крак и опитваха да ги мушкат с дървени прътове. Жените напяваха на

непознат език странна мелодия, от която ги полазваха тръпки. Помладите и силни мъже държаха импровизирани боздугани, изработени от стоманени тръби, на чиито краища, на ръждиви вериги, висяха метални гюлета.

— Моряци, стойте неподвижни, без резки движения! — заповяда капитанът.

Недохранен мъж на около шейсет се приближи към новодошлите.

— Кои непознати човеци? Защо тук дойде? Какво иска наше село?

Капитан Пикман се сепна, почти нищо не разбра от казаното, но бързо успя да се осъзнае и отговори:

— Идваме с мир! Ние сме от американския военноморски флот, търсим място, където да поправим кораба си.

— Американско какво? Пак каже, човеко! — неразбиращо го погледна кокалестият старец.

— Ние сме американци, от месеци плаваме, но така и не успяхме да намерим суша. Корабът ни е повреден, а провизиите ни свършват и ако скоро не умрем от жажда, то гладът ще ни довърши. Това е единствената суша, която успяхме да открием...

— Суша, ха-ха — изсмя се нагло старчето, прекъсвайки капитана. — Каква суша мисли странника тук има. Непознат човек глупав. Той не знае, суша няма от много луни насам! Навсякъде вода, прокълнатата вода, изгаряща дробове нас. Никой не пие голяма вода, навсякъде нея — от велик зъл Никрак'ха. Суша отдавна няма.

— Как така я няма?

Старецът недоумяваше каква е причината човекът със странните дрехи да не разбира думите му. Та той самият знаеше, че са се сменили четири поколения старейшини, а водата така и не се бе отдръпнала. Значи суша нямаше, а чужденецът или беше много глупав, за да не знае това, или беше враг от далечните племена. Трябваше да изяснят произхода му и старейшината да реши неговата съдба и тази на хората, дошли заедно с него.

— Ела, аз води теб вожд. Той обясни всичко и каже какво прави вас. Ти и твои хора предупреждавам, не бяга, инак вие стане храна големи риби!

— Момчета — обърна се капитанът към приближените си, — да послушаме стареца, за да не последваме примера на клетия Руфъс!

Придвижваха се навътре към това странно място, придружени от две дузини местни, които зорко ги наблюдаваха. Високите им кубинки тропаха по железния под, издавайки глух метален стон. От всички страни любопитно ги наблюдаваха жени и деца в одърпани парцали. Нещо страшно се бе случило тук, но все още не знаеха какво е то. Изградени бяха постройки, които играеха ролята на къщи. Стигнаха до единствената двуетажна сграда в селото, в която сигурно се намираще вождът им. Отвън пазеха двама полуголи чернокожи. Те държаха копия в ръцете си. Стояха на пътя им, като не позволяваха да преминат навътре. Капитанът даде нареждане на хората си да спрат, като вдигна високо ръка. Тогава хилавият човечец скокна най-отпред и заговори на пазачите:

— Щум, химим, ни паса, бял храна довтаса.

Двамата пазачи се ухилиха един на друг и започнаха приповдигнато да говорят в хор на същия непознат език:

— Таса, таса, хамум ам, ам паса.

На единия от тях му потекоха лиги от устата, а другият продължи истерично да се смее, издавайки на показ развалените си и пожълтели зъби, след което затрака в такт с тъпата част на копието си по железния под.

— Тези двамата ми изглеждат леко стряскащи — накъсано рече слабо, младо момче от екипажа, с рижка коса и плъзнали лунички по лицето, придаващи му вид на човек, болен от дребна шарка.

— Докторе, ако обичате, бъдете по-сдържан! Не трябва да показваме, че ни е страх от тях. Изглеждат като членове на някаква примитивна секта — смъмри го капитанът.

Хилавият човечец, който ги придружаваше, направи още крачка напред и двамата яки пазачи отдръпнаха копията си, за да пропуснат непознатите да влязат. На първия етаж помещението бе съвсем празно и те поеха към втория. Никак не се учудиха, че стълбите също са от желязо. Качиха се бързо горе, където ги посрещна млада, сигурно непълнолетна девойка в оскъдно облекло от парцали. Впечатли ги неподправената ѝ красота. Дълга черна коса на огромни букли се

спускаше волно зад гърба ѝ като водопад. Загорялата ѝ кожа придаваше допълнителен сексапил, а очите ѝ с цвят на метличина в лилав оттенък можеха да предизвикат война като тази при Троя. Момичето изглеждаше притеснено и ги погледна жално. От очите ѝ се търкулна сълза, но въпреки това им се усмихна късо и сякаш прескочи искра. Посочи им с показалец съсухрен старец, който ги чакаше в дъното на помещението. Седеше на дървен стол и гледаше право към тях.

— Халиб, обезоръжи чужденците и след това ни остави насаме! Трябва да говоря с тях — заповяда той, обръщайки се към мършавия мъж.

Вождът изглеждаше така, сякаш бе прехвърлил стотина лета, но въпреки пределната възраст, в говора му имаше стаена енергия, сила да властва над другите. Бръчките по лицето му бяха дълбоки, отпуснатите клепачи почти закриваха очите му, а побелялата коса, която стигаше до кръста, излъчваше все още не отминало величие.

— Приемете нашите скромни извинения за създаденото неудобство, вожде. Ние сме от американския флот. Идваме с мир.

— Разбрах по-рано кои сте, но можете ли да ми обясните как сте от американския флот, при положение че вече повече от сто и петдесет години не съществува понятието флот, да не говорим за държави или граници между тях?

— Ние участвахме в таен правителствен експеримент през 2043 година и трябваше да се прехвърлим назад във времето, но докато течеше експериментът, нещо се обърка и корабът ни се повреди. Така попаднахме при вас. Лутахме се без посока и тъкмо когато бяхме изгубили надежда и мислехме, че ще умрем насред океана, без отново да имаме щастието да стъпим на твърда земя, попаднахме на селището ви. А коя година е сега? Да не би да сме се върнали прекалено назад във времето?

— Ама вие май нищо не знаете — рече вождът отегчено. Повдигна избелелите си вежди и погледна капитана право в очите. — В момента е година 127-ма от новия свят или, ако го разглеждаме по старите календари, то сега трябва да бъде 2227 година.

— По дяволите! — изруга капитанът. — Станала е грешка във времевия тунел и при прехвърлянето сме се озовали в бъдещето!

— Светът напълно се промени — продължи вождът, — постепенно с годините водата заля целия свят. Но причината за това е друга. През двадесет и първи век хората са мислели, че ако някога настъпи краят на човечеството, то самите ние ще сме виновни, обаче не стана точно така. Преди 127 години Земята бе ударена от огромен метеорит, срещу който човечеството нямаше как да противодейства. Този метеорит беше привлечен от магнитните бури, които вилнееха на Земята вследствие на Голямата война.

— Голямата война?

— Правилно ме чухте, като приключи, я нарекохме така, защото причини апокалиптични щети. Навремето някои я наричаха Третата световна, но за нас тя си остава с това наименование. Унищожила е повечето живи организми на планетата ни. Това не се е случило веднага. Първо започнали киселинните дъждове, които могат да разяждат плътта, след това дошли силните ветрове с невиджана дотогава скорост, а накрая и магнитните бури, които привлекли метеорита. След сблъсъка му с планетата катаклизмите приключили, или поне така си мислели хората. Животът на Земята бил почти заличен, но човечеството някак си успяло да оцелее и да изгради един нов свят, в който властващ господар е водата и създанията в нея. Намирате се точно в този нов свят.

Капитан Пикман погледна към моряците. Струваше му се, че сънува и очакваше всеки момент да се събуди, но за негово огромно разочарование случващото се в този момент бе действителност.

— Добре, но как така водата е заляла всичко? — запита капитанът.

— Климатът — отговори вождът. — В него е отговорът. Казваш, че от месеци плавате из океана и не сте успели да намерите суша?

— Да.

— А направи ли ви впечатление, че дъждът не спира да вали? А в момента не забелязвате ли, че се е смрачило?

— Ами... — замисли се Пикман — да, но бяхме притиснати от по-сериозни проблеми.

— От удара на метеора до днес непрекъснато вали дъжд. Земята буквално се наводни и всяка суша, дори и най-високите точки по света, остана под вода. През годините ние, оцелелите, успяхме да изградим няколко съоръжения, подобни на това, в което се намирате. Те се

превърнаха в нашите убежища и домове. Но имаме друг проблем, който няма нищо общо с глобалната катастрофа.

Тримата от екипажа на „Химера“ имаха чувството, че са попаднали в някакво долнопробно предаване по телевизията, в което си избират хора на случаен принцип и си правят с тях безвкусни шеги. Случващото се изглеждаше толкова абсурдно... Навън дъждът плющеше безотказно, старецът срещу тях, наподобяващ индиански вожд, бе съвсем реален и всичко, което им разказа досега...

Капитан Пикман разтръска леко главата си. Опитваше се да проумее чутото, затова попита:

— Ако катаклизъмът не е основният ви проблем, то какъв е той?

— Гладът — отсече. — Понякога успяваме да направим добър улов. Хвърляме мрежи и ловим риба, но в повечето случаи не остава за нас. Тя бива изядена от съществата в океана.

— Какви същества? — прекъсна го притеснено доктор Стенд.

— Никрак'ха — духовете във водата. Това са много опасни чудовища, морски същества, мутирвали с годините. Не ни позволяват да ловим риба, дори те ловят нас. Племето ми е отчаяно и нямам представа още колко време ще оцелеем.

— Защо не потърсите помощ от другите съоръжения? — за пръв път, откакто бяха на платформата, продума боцман Смит.

— Не можем да стигнем до тях. Няколко пъти опитахме да пратим лодки с хора натам, но те така и не се завърнаха. Всичките бяха потопени скоро след тяхното отплаване, а ние от платформата чувахме виковете на хората си и нямаше как да им помогнем. Знаехме какво се е случило, морските създания са ги изядли. На една от тези експедиции беше най-малката ми дъщеря — *Морско цвете*. И нея загубих.

Моряците не бяха никак очаровани от информацията, която получиха. Всичко звучеше толкова налудничаво и нереално. Капитанът обмисляше различни варианти за напускането на този времеви тунел, ала знаеше, че единствено корабът им може да ги измъкне оттук, стига да не е сериозно повреден. Трябваше да измисли друг начин, но не вярваше, че тукашните хора имат възможностите да им помогнат. Даже обратното. Въпреки че вождът се държеше дружелюбно с тях, капитанът имаше усещането, че всичко това е само за заблуда. Шестото му чувство го предупреждаваше за опасност, а то никога досега не го бе подвеждало.

Старейшината беше дал свобода на непознатите. Капитан Пикман и хората му бяха получили достъп да се разхождат по платформата, но за сметка на това не им позволяваха да се отдалечават много. Няколко пазача следяха действията им. Това беше подозрително, но моряците нямаха друг избор, трябваше да се примирят с положението.

Сигурно вече беше настъпил следобед, ала новопристигналите нямаше как да узнаят с точност дали е така. Огромната постеля от сиво-черни облаци закриваше хоризонта. Дъждът сякаш се усилваше и помагаше на мрака да плъзне ужасяващите си пипала. Капитанът имаше усещането, че тъмнината се спуска по тялото му, че всеки момент ще сграбчи сърцето му, ще го изстиска като портокал и ще си направи фреш от него. Явно докторът и боцманът чувстваха същото, четеше го в очите им.

Минутите се проточваха агонизиращо бавно, но в такава потисната обстановка това беше нормално. Странен обаче беше фактът, че не им позволиха да се завърнат на кораба при останалия екипаж. Големият метален корпус стърчеше безмълвен над водата, подобно на стар самотен баобаб в саваната. Терзанията им временно бяха прекъснати от приближилия се неусетно до тях Халиб, който ги заговори:

— Вожд наше племе кани вас вечеря. Аз отведе.

Капитанът погледна замислено към другите двама.

Съмнението в добронамереността на тези хора не го напускаше нито за секунда, обаче гладът си беше глад, а и не бе склонен да отхвърли с лека ръка примамливото предложение.

Той кимна в знак на съгласие.

— Момчета, нека бъдем дружелюбни и се присъединим към скъпия ни домакин, който е решил тази вечер да подели с нас храната си.

Халиб ги поведе.

Мястото, където щеше да се проведе вечерята, не изглеждаше като най-подходящото за гости, но поне щеше да има топла храна. Бяха настанени почти под открито небе. Навесът над главите им беше единствената пречка дъждът да не смуцава похапването им. Отблизо

погледнато, платницето изглеждаше сякаш за него са пришити над две дузини кожи. Доктор Стенд се настани на мястото си на трапезата и се загледа към тях. Съмняваше го изработката, нещо в материята на кожата му изглеждаше много познато. Изправи се и прокара пръсти. Чувството при допир беше подобно на това, което...

— По дяволите! — изруга той.

Всички наседали около импровизираната маса го изгледаха. Това явно бяха най-висшестоящите от племето, хората, които имат право да седят на една маса с вожда, Халиб, двамата пазачи пред входа на старейшината и тъжната девойка от палата му.

— Какво има? — запита Пикман подчинения си.

— Имам чувството, че платницата на навеса са съшити от човешка кожа. Мога да се закълна в това.

Капитанът погледна към пода замислен.

— Някакъв проблем ли има, капитане?

— Не, вожде — след кратко прекъсване продължи: — Моят подчинен каза, че през навеса навлиза вода, която го е намокрила.

— Съжалявам, ако сме ви причинили неудобство, господа, нека човекът се премести на съседното място — посочи единственото свободно на трапезата, което се намираше непосредствено до боцмана.

Доктор Стенд се премести и благодари с езика на тялото.

— Сега, след като всичко е наред — поде старейшината, — съм радостен да ви уведомя, че сред нас има специални гости от Америка и ще поделим трапезата си с тях в знак на добра воля и доказване на приятелството ни.

Двамата пазачи явно не останаха очаровани от думите му. Започнаха да си шушукат тихо и да недоволстват. В настъпилата моментна тишина единственото, което капитан Пикман успя да разбере от разговора им, беше:

— Аз не веган, аз обича яде месо.

Старейшината също долови недоволството на подчинените си и строго ги наказва за невъздържаността, като ги изгони от трапезата. Те, разбира се, не приеха с охота заповедите му, но се подчиниха.

Капитанът не бе сигурен какво точно е чул и дали това, което му се стори преди малко, е истина.

— Не успях да разбера какво си казаха подчинените ви и защо толкова ви ядосаха. Ще споделите ли с нас, вожде? — попита той.

— Не мисля, че е уместно гостите да се бъркат в работата на домакините си, особено когато са били учтиво поканени на топла вечеря в гладни времена! — смъмри го старейшината, след което лакомо нападна вечерята.

Настъпи неловко мълчание и от двете страни. Хапваха, без да разговарят, и се споглеждаха.

— Скъпите ни гости желаят ли да им разкажа една поучителна история? — запита домакинята.

Капитан Пикман кимна.

*— Живеем болни, но свободни
сред водите дълбоки родни,
сред нас са хора от Америка
и шат, и шат, и шат на гостите главата!
Е го! Е го! Е го, наший вожд!
Е го! Е го! Е го, наший вожд!*

Отново настъпи временно мълчание, след което вождът рече:

— Разбрахте ли каква е поуката? — Не изчака отговор и продължи: — Че не е редно да си вретете носа в чуждите работи.

Членовете от екипажа на „Химера“ усетиха накъде вървят нещата. Вдясно от тях двамата пазачи, които по-рано бяха изгонени, пълнеха с вода огромен казан.

Сигурно предстоеше кулминацията на вечерта и голямото угощение, но по всичко изглеждаше, че те тримата щяха да бъдат гощавката. Трябваше да действат моментално, защото най-вероятно щяха да послужат за вечеря.

Единият пазач слагаше подправки в казана, другият енергично разбъркваше, от време на време потапяше пръст вътре и после го облизваше да провери вкуса.

Дузина местни, с копия и ножове в ръце, изскочиха изведнъж от нищото и заградиха капитана и спътниците му. Те бяха станали от масата и планираха да се изнижат към кораба, обаче хората от племето бяха предвидили това и преградиха пътя им за бягство.

— Къде си мислите, че отивате? — запита ги старейшината.

— Ами ние... — запелтечи капитанът — имаме спешна нужда да посетим тоалетната...

— И тримата ли?

В този момент капитан Пикман изпита силен яд, че няма как да разчита на пистолета си. Опита се да проточи неизбежното с мълчание и докато печели време, да измисли някакво решение за бягство. Е, не успя да измисли нищо. Превъзхождаха ги числено, а и нямаше как да дадат сигнал на „Химера“, за да пристигне екипажът ѝ и да ги спаси. Явно щяха да станат вечеря. Мислите му бяха прекъснати от удар в тила. Той се строполи на земята, а пред очите му притъмня. Последното, което видя, преди да изпадне в безсъзнание, беше стърчащо желязо от главата на боцман Смит.

— Глупаци! — изкрещя старейшината. — Казах ви да не ги удряте по главите, така ще повредите мозъка, а знаете колко е вкусен той. Този го метнете в казана, а другите двама затворете в килията! Веднага!

Капитанът нямаше представа колко време е бил в безсъзнание, искаше му се всичко, което се случи, да е само кошмар, но като надигна клепачи, осъзна грозната истина — не сънуваше. Пред очите му още се мержелееше. Опита да се концентрира. След малко вече беше в кондиция, обаче силната болка в областта на главата го разтърсваше из основи. Адски болеше. Спомни си, че бяха изиграни от вожда и явно племето не бе никак дружелюбно. Посъвзе се и опита да обходи с очи мястото, където се намиреше. За негово съжаление, се бе събудил в тясна клетка, изработена от дебели метални прътове, наоколо бе тъмно и това намаляваше шанса му да се ориентира. Нямаше излизане оттук, освен ако някой не отвори решетките отвън. Раздвижи се, като се опита да напипа мястото, където би могла да е ключалката. Движенията му спряха, сепнати от долетелия в тъмното глас.

— Капитане, и вие ли сте затворен в този мрак?

— Докторе, така се радвам да чуя гласа ви! Добре ли сте? Къде се намирате?

— Не съм в оптимално състояние, все още ме боли главата и имам световъртеж. Здравата ме удариха негодниците. Имам хематом. И

стоя заключен в някаква метална клетка за джуджета. Много е неудобно, целият се изкривих.

— Това не е на добре, но ще трябва да игнорираш проблемите, защото няма да имаме достатъчно време, за да си починеш. Местните са враждебно настроени и много гладни.

За момент настъпи тишина. Двамата обмисляха казаното. Наистина ситуацията не бе много обнадеждаваща за тях. Пикман реши да наруши мълчанието.

— Единственият начин да не станем храна за тия уроди, е да се доберем до „Химера“. Там имаме оръжия и хора, които са обучени да боравят с тях. След това ще избием копелдаците, ще завземем платформата, ще поправим кораба си и ще се опитаме да се телепортираме обратно въкъщи.

— Звучи като план, капитане.

Разговорът им беше внезапно прекъснат от скърцане, подобно на триене на желязо в желязо. В помещението нахлу тънка струя светлина. Чува се приближаващи стъпки.

— Какво правят моите гости, надявам се да ви харесва гостоприемството ни, ние обичаме посетителите, но с годините все по-рядко имаме такива.

Гласът в тъмното стържеше като допир на острие в точило за ножове. Капитан Пикман почувства как косъмчетата по ръцете и краката му настръхват. Въпреки усещането за скомина той успя да различи гласа на старейшината, но сега звучеше доста по-зловещо от предишните им разговори.

— Разбирам, че не ви се говори, господа, но трябва да ви съобща една много неприятна новина... — подхвана отново вождът. Този път очакваше включване отсреща, но след като не получи такова, продължи: — Един от вас ще бъде пожертван за общото благо на народа ми или по-просто казано — ще стане вечеря.

— Ах, ти... Мерзавец! — изкрещя ядно капитанът. — Само да изляза от тази клетка и ще ти извия врата като на пиле.

Старецът се изсмя нагло.

— Не забравяй от коя страна на клетката се намираш, КАПИТАНЕ! Ще ти дам възможност да помислиш до утре сутринта върху думите, които ще ти споделя след малко. Но преди да го сторя, ще трябва да се разделиш с другаря си. Нека той бъде горд със себе си.

Все пак ще нахрани няколко дузини прегладнели човеци. Това не е ли християнско? Нали вярвахте в Спасителя, Иисус ли беше? Сега е моментът да му се молите.

Вождът не остави време на Пикман да се изкаже, защото, докато редеше тирадата си, хората му вече бяха отворили клетката на доктора и го мъкнеха към изхода от тъмницата. Той на свой ред квичеше като прасе пред заколение, ала беше безпомощен. Когато започна да се дърпа с нечовешки сили и бе на косъм да се отскубне от захвата на канибалите, отнесе още един силен удар в главата и изпадна в несвяст.

— Оставете го! Той е недохранен, месото му е жилаво, вземете мен, по-вкусен съм — подвикна подире им капитанът.

— Бъди спокоен! И за теб ще намерим време, както и нужните подправки. Халиб! — подвикна.

Костеливият старец доприпка бързо в зандана като малко пале подир собственика си.

— Да, вожд. Слуша вас каже.

— Може да съобщиш на народа, че тази вечер ще имаме пиршество, както и че ще споделим храната си със специалния ни гост от Америка.

— Аз отива каже. Всички щастливи.

Дребничкият човечец се втурна обратно през изхода на тъмницата.

— Както ти казах, капитане, тази вечер ще споделя една тайна с теб, за да има над какво да размишляваш през нощта. Не за друго, но като се наложи да мислиш, ще използваш потенциала на сивото си вещество, а мозъкът на по-умните хора винаги е бил по-вкусен от този на идиотите — доказан факт. До довечера!

Старейшината се завъртя в обратна посока и излезе от помещението. Секунди по-късно железата се плъзнаха, затваряйки изхода. После отново настъпи непрогледен мрак.

След известно време, на капитана му се стори много, входът на тъмницата се отвори отново. Вътре нахълтаха трима едри типове, които набързо отключиха клетката и грубо го издърпаха отвътре. Хванаха го и го извлачиха извън помещението. За радост на Пикман, навън се бе смрачило и това не създаде дискомфорт на очите му, които

бяха свикнали с тъмнината. Той не спираше да се дърпа. Не желаше да се присъедини към трапезата, но изглежда не зависеше от него. В момента се чувстваше като марионетка. След още няколко крачки, влачейки го по земята, достигнаха до целта, а именно масите, на които щяха да вечерят. Около тях висяха закачени фенери и те придаваха почти романтична атмосфера на мястото. Хората от племето бяха насядали по местата си, чакайки угощението. Изглеждаше, че тази вечер са поканени всички. Тримата едри мъжаги принудително го сложиха да седне на стола. Озова се точно срещу Халиб, старейшината и онова младо момиче, което видяха в покоите му.

— Добре дошли на скромната ни трапеза, капитане, която нямаше да се осъществи без изключителното съдействие на колегата ви — поде вождът. — Виждам, че не сте много очарован от поканата ми, но ви уверявам — храната е толкова вкусна, че ще ви иде да си оближете пръстите, като я опитате.

Пикман никак не желаше да води този разговор, а още повече да седи на една маса с прегладнелите селяци. Задаваше си въпроса — *марионетките въобще имат ли право на избор?* Поне имаше възможност да помисли още, да скрои някакъв план за бягство. Затова не смяташе да говори.

Домакинът се опита да промени настроението и най-вече мълчанието на събеседника си, като пусна няколко безвкусни шеги, в които намеси хората на Пикман, но и този опит за провокация не успя да накара госта да проговори.

— Дядо, не ти прави чест да говориш така за тези хора. Та ти не ги познаваше — намеси се момичето, седящо вляво от стареца.

— Ти да мълчиш, Кариакаракамира!

Девојката се стресна и повече не обели дума. Само периодично хвърляше поглед към капитана и засрамено навеждаше глава надолу, когато срещнеше погледа му.

По някое време готвачите донесоха дългоочакваното блюдо. Пред Пикман оставиха огромна захлупена тенджерата, от която излизаше невероятен аромат.

— Най-вкусната част е за вас, капитане — каза с гордост старейшината и нареди на един от готвачите да махне похлупака.

Той така и стори. От готварския съд излезе пара. Капитанът знаеше какво да очаква, но въпреки това надникна и остана поразен.

Главата на доктор Стенд плуваше вътре в собствен сос. Очите му бяха подпухнали и ококорени, сякаш се взираха право в него. Стана му гадно. Не бе хапвал нищичко и не бе пил вода цял ден, но това не му попречи да блъвне стомашните си сокове.

— Щом не желаете да се храните, няма да ви насилвам — подхвана вождът, — тъкмо ще има повече за нас.

Кариакаракамира смръщи вежди и рече възмутено:

— Дядо, аз няма да ям.

— Защо, миличка?

— Не съм гладна. На обяд хапнах предостатъчно.

Тя стана от мястото си и тръгна към двуетажната постройка. Дългите ѝ коси се спуснаха по гърба, като краищата им палаво облизаха дупето.

Каква богиня — помисли си Пикман. Не беше виждал по-красива девойка от нея, но само като си помислеше, че е похапвала от боцмана Смит и клетия Руфъс, му се повдигаше отново.

Старецът видя, че капитанът е зяпнал внучката му и побърза да разсее неприличните му помисли.

— Красива е, нали? Досуц като майка си, която се жертва за народа, като отиде при страховитите същества в океана.

Тази тема се стори далеч по-интересна от всякакви други и морякът реши най-после да се включи в разговора.

— Защо е отишла в океана, при положение че във водата се намират тези същества, за които говориш?

— Всъщност, „приятелю“ — засмя се, — тя не отиде там по собствена воля. Аз я пратих. Историята е много по-различна от това, което можеш да си представиш. Точно затова реших тази вечер да ти разкажа за случилото се. Първо — защото имах нужда да споделя с някого и второ — да те накарам да се замислиш над нещата.

— Не вярвам, че ще можеш да ме изненадаш с нещо, след като видях какво причини на приятелите ми.

— На твое място нямаше да съм толкова сигурен. И за да ти докажа, че отново грешиш, ще ти разкажа за малката си тайна. Ако трябва да бъда честен, чудовищата Никрак'ха не съществуват. Те са измислица, за да плаша населението на малката ни общност. Пратих дъщеря си на сигурна смърт, защото хората се надигнаха срещу мен. Ако искаш да имаш контрол над един народ, трябва да го държиш

гладен и да му внушиш страх. Това и направих. Ловенето на риба не е забранено, но никой не го прави заради страха от чудовищата. Така гладът е по-голям. Имаме недостиг на храна. Всеки знае, че от глада няма по-силно нещо на света. Той е най-висшата сила, движеща всичко живо. Който контролира храната, той контролира и хората.

— И какво общо има това със смъртта на дъщеря ти? — запита с огромна доза любопитство Пикман.

— Радвам се, че попита, капитане. Бях разпуснал достатъчно юздите на добичетата, та да си помислят, че са по-големи от глада. Трябваше по някакъв начин да си възвърна властта над тях. Като единствен изход видях дъщеря си. Налагаше се да я пожертвам. Така никой нямаше да се усъмни, че всичко е инсценировка. Кой би повярвал, че бих убил обичната си дъщеря? Както и да е — тя умря за общото благо, макар и да не знаеше това. Ако ѝ бях споменал за плана си, нямаше да се съгласи и да се жертва. Но да ти кажа честно, въпреки че ми бе дъщеря, месото ѝ беше едно от най-хубавите, които съм вкусвал. През определен период от време ми се налага да жертвам някого, като го изпращам на мисия в океана. След това потапяме лодката, а Халиб доубива пратеника, докато той се дави. По-късно трапезата е готова. Разбира се, имам и запаси за трудни моменти, но в дни като този, отдавам моите почитания към вашия бог за това, че ви изпрати тук и така спасихте някого от хората ми. Преди да се появите, се чудех кого да пожертвам, но вие ми спестихте неприятностите. Благодарение на вас племето ми няма да бъде гладно тези дни и ще мога да го контролирам още дълго време.

— Да разбирам ли, че внучка ти няма представа какво си сторил с майка ѝ?

— Точно така. Освен Халиб никой друг не знае какво се случва тук, дори от другите общности.

— Други общности!? — капитанът остана вцепенен след чулото.

— Ами да! — възкликна старейшината. — Да не си помисли, че сме единствените оцелели след апокалипсиса? Има още градове като нашия, но столицата Аругуана е най-огромният. Там има представители от всички древни народи като испанци, французи, китайци, даже някакви, които твърдят, че са най-старите жители на земята, наричат себе си македонци, въпреки че никой не е чувал за тях.

— При положение че не сте единствените оцелели, защо причиняваш това на хората си?

— Отговорът е много прост — власт. Аз живея охолно за тяхна сметка. Моят живот е уреден и имам чувството, че така мога да изкарам поне още петдесет години. Човешкото месо ме прави силен и с всяка нова хапка ми дава сила. А още по-хубаво е, че другите общности не се месят в делата ни. Най-вероятно ни се носи слава на човекоядци и ги е страх да припарят насам. През годините са се отбивали различни рибари и търговци, но никога не са си тръгвали — ние сме доста гостоприемни.

Лицето на Пикман неволно трепна и се смръщи в една гримаса. Той рече:

— Да, виждам.

— Не се притеснявай, капитане. И с теб ще се отнесем подобаващо. Може и да кажа някоя реч над казана, докато вриш вътре. Все пак се оказва достойно блюдо. Ще ми липсват разговорите с теб. Много рядко случвам на интелигентен човек, с когото да си говоря нормално. Всички тук, освен внучката ми и отчасти Халиб, са дебили. Но за сметка на това лесно ги контролирам. Не задават въпроси, а само изпълняват нареждания.

— Прост народ — лесен контрол — вметна капитанът.

— Виждаш ли колко са прозрачни нещата за теб? Бързо схващаш думите ми. Как бих могъл да си говоря така с тези глупци тук, които не виждат по-далеч от носа си и мислят само със стомасите си?

— Не ме готви утре! Така ще можем да си говорим за безброй други неща.

— Прекалено много тайни узна, капитане. Не желая да бъдеш камъчето, което ще преобърне каруцата. Пък и няма как да обясня на тия диваци причината да не те изядем. Беше ми изключително приятно да си поговорим, обаче е време да си лягаме. Нахраних се обилно и ми е тежко. До утре, когато ще си вземеш баня в казана.

Старейшината нареди на здравеняците, които по-рано бяха довели моряка на масата, да го отведат обратно в клетката му. Така и сториха, въпреки че той се съпротивляваше.

Стържещите звуци, които идваха откъм входа на тъмницата, събудиха Пикман. Безпокойство изпълни съзнанието му. Явно предстоеше угощението с неговата плът. Вече се беше предал духом, а няма по-лошо от това надеждата да те напусне. Някой плъзна железната врата. Странното бе, че отвън не влизаше светлина, което подсказваше, че все още е нощ. Тогава защо идваха за него? Бе останал с впечатлението, че ще послужи за обяд, но вероятно човекоядците отново са освирепели от глад и сега точат лиги за неговия мозък. В помещението обаче влезе само един човек, чийто силует различи. Той дишаше тежко, уморено. Капитанът бе готов да се съпротивлява, доколкото му позволи противникът, но до това не се стигна. В тишината нежен и познат глас прошепна:

— Идвам да ви спася, капитане. Не заслужавате подобна смърт. Това, което прави дядо ми, не е хубаво.

Разпозна девойчето по говора. Как ѝ беше името?

— Трогнат съм от идеята ви, Кар... кра... крика...

Не успя да изрече правилно името ѝ, почти си причини оплитане на езика.

— Наричайте ме Кира.

— Добре, Кира. Как ще ме измъкнеш от тъмницата?

— Ще бъде лесно — усмихна се момичето, въпреки че той не бе способен да види усмивката ѝ в мрака. — Но в замяна ще искам нещо от вас.

— Очаквах го. Но какво би могъл да ти даде един затворник? Не съм сигурен, че мога да помогна.

— Напротив! — повиши тон тя. — Вземете ме с вас на кораба, капитане. Не желая повече да живея тук и да се храня с човешко месо. Искам да бъда свободна, да живея и пътувам, да се радвам на живота, дори ако това трябва да бъде сред селенията на жестокия Никрак'ха.

Пикман се замисли за момент. Някак си много му се искаше да повярва в думите ѝ, но се съмняваше в тях. Едно бе сигурно — в момента нямаше друг избор, освен да ѝ се довери.

— Имаме сделка — отговори.

Тя се засмя радостно. Затича се към него и го прегърна истински, неподправено, като щастливо малко дете. На него му стана приятно от допира с нежната ѝ кожа. Мъжествеността му започна да се надига. Той се притесни от това. Опита да наложи волята си и да нареди на

тялото си да не се поддава на физическото изкушение. Тя усети напрежението в него и се засмя, като видя изражението на лицето му. Целуна го. Беше странно и за двамата, но същевременно толкова приятно, че им се искаше да се намират на друго място.

— Да побързаме — подкани капитанът.

Девојката бръкна между гърдите си и извади нож, увит в дрипав плат. Разряза въжетата и го освободи. *Усецането за свобода е толкова хубаво* — помисли си той, докато тихомълком излизаха от зандана.

Кира вървеше след него. На платформата цареше мрак и тишината бе пълна. Явно всички от племето спяха, нахранени и спокойни. Двамата се придвижиха предпазливо към мястото, откъдето той и хората му се качиха на платформата. Тъкмо приближиха ръба ѝ, когато от тишината се чу вик:

— Става бързо, храна бяга!

Гласът бе на Халиб. Той подежда като звука на алармен сигнал. По цялата платформа се понесе трополене на крака и нощта се изпълни с гневни нечленоразделни викове.

— Сега я втасахме — измрънка Пикман.

Кира го хвана за рамото и той се обърна към нея. Тя му връчи пистолет.

— Това трябва да е твое. Нямам представа какво е, но сигурно е важно, щом ти го отнеха.

— И още как — усмихна се капитанът.

Вече стърчаха на ръба на платформата, когато видяха прегладнелите диваци да тичат към тях.

— Можеш ли да слезеш долу и да отвържеш лодката? — попита морякът.

— Да, ами ти?

— Аз ще ти осигуря достатъчно време с това — посочи пистолета, — когато си готова, викни, за да слеза и да избягаме.

Тя кимна в знак на съгласие и започна да се спуска по едно от въжетата надолу. Не знаеше какво има предвид той с това желязо, дето ѝ го сочеше. Единственото приложение за този предмет, според нея, би могло да бъде като детайл в надграждане на платформата. След още няколко мига вече бе долу. Зае се да освобождава лодката.

Пикман бе заел отбранителна позиция. Първият човекоядец, който го доближи на по-малко от пет метра, падна повален върху

желязната настилка. Последваха още два куршума и поредният дивак бе покосен. Подивелите членове на племето се стреснаха и разбраха, че странното нещо в ръцете на бягащата храна може да убива. Вече пристъпваха по-плахо, като се опитваха да заградят жертвата си. Пикман усети какво му гласят и погледна надолу към Кира. Тя вече бе успяла да развърже една от лодките, но по всичко си личеше, че нещата не са се развили по план.

— Какво става, готова ли си? — подвикна ѝ притеснено.

— Имам малък проблем. В лодките няма гребла.

Той се засмя. Момичето нямаше как да знае, че техните лодки се задвижват без гребла.

— Това не е проблем, мръдни се настрани, слизам!

Преди да тръгне надолу, хвърли поглед към преследвачите си и стреля отново по тях.

След кратко колебание най-сетне членовете на племето се окопитиха и тръгнаха към него, по-смели и освирепели от всякога. Капитанът обаче скочи в лодката и включи двигателя. Кира се беше сгушила в единия край на плавателния съд и ридаейки, повтаряше:

— Никрак'ха, Никрак'ха, какво направих, Никрак'ха ще ни хване, какво направих?

— Кира, Кира! — опитваше се да я успокои той. — От дядо ти разбрах, че това водно чудовище не съществува.

Но тя не го слушаше. Само повтаряше името на създанието.

Докато се опитваше да ѝ обясни какво знае, Пикман наблюдаваше със задоволство как се отдалечават от платформата. Диваците стояха горе, като подскачаха бясно и крещяха гневно подире им, обаче никой от тях не смееше да слезе в лодките и да ги последва. Очевидно се страхуваха.

Гората от тела се разцепи и сред нея се появи старейшината. Той изкрещя в тъмното:

— Ще те хвана, капитане, и ще изтръгна сърцето ти, докато ме гледаш как го правя! След това ще го изям сурово!

Морякът се усмихваше на заканите. Кира вече се беше поуспокоила.

— Кариакаракамира! — подвикна още по-силно вождът. — А ти ще бъдеш принесена в жертва на безмилостния Никрак'ха!

Лодката се отдалечаваше и бе на достатъчно разстояние, за да не се виждат отделните силуети на човекоядците, но виковете продължиха да се чуват като далечен жален вопъл.

На сутринта екипажът на кораба „Химера“ беше в пълна бойна готовност. Капитан Пикман бе изготвил план как и къде неговите хора да атакуват целта. Стоеше на палубата и преценяваше ситуацията, когато корабът се разтресе от мощни вибрации. Плавателният съд се заклати неравномерно. Въпреки огромните му габарити, изглеждаше, че може да се преобърне. Пикман изтича обратно на мостика. Вътре завари помощник-капитана, стиснал телефонна слушалка, а до него, долу на земята, се беше сгушила Кира, която криеше лицето си с длани. Плачеше и монотонно повтаряше:

— Това е Никрак'ха, Никрак'ха, ах, не трябваше да напускам дома си. Сега той е тук, за да ме хване. Той ще ме изяде, ще убие всички ни!

Пикман също се притесни. Дали Кира говореше истината? Съществуваше ли морското чудовище, от което се страхуваше толкова? Нямаше време да мисли за това, сега трябваше да се съсредоточи върху проблема.

Взе слушалката от помощник-капитана и я положи на ухото си. Отсреща чу гласа на инженера Гус:

— Капитане, имаме сериозен проблем — звучеше притеснено.

— Слушам те, Гус.

— Мултипликаторът се активира самостоятелно, редукторът също се включи и то на пълна скорост. В момента извършваме телепортация.

Корабът им беше сериозно повреден и не бе в състояние за успешно прехвърляне във времето. Това на Пикман му бе пределно ясно.

— Гус, деактивирайте уредите, изключете редуктора, направете го бързо!

— Не можем, капитане. Има бъг в системата, който не ни позволява. Ще се опитам да направя... рестартирам компютъра и... захранване, за да...

Разговорът внезапно прекъсна. Пикман погледна недоумяващо към слушалката, след което извърна поглед настрани, за да види как от нищото се появява тъмнозелена мъгла, която покрива кораба. „Химера“ се разтресе като вулкан, от който изригва лава. Корпусът започна да пука и звукът наподобява стар автомобил, попаднал в пресата на автоморга. Железният скелет на плавателния съд сякаш агонизираше. След миг пред очите на Пикман се възцари пълен мрак, непрогледен и всеобхващащ.

— Мрак, тъмнина и пустота... Това виждат очите ми, въобще виждат ли нещо? Мъртъв ли съм? По дяволите, какво се случва с мен!? Къде се намирам, жив ли съм? Защо нищо не виждам? Има ли някой тук? Моля, отговорете ми! Чувам диханието ви. Нещо не е наред, мога да го усетя, но защо не казвате нищо, защо мълчите? Отговори ми, който и да си!

Той долови лек приятен аромат около лицето си. Меки коси нежно го докоснаха. Усети как нечий дъх се приближава към ухото му.

— Не им вярвай! — му прошепна познат женски глас.

— Кира, ти ли си това? — запита учудено той. Беше я разпознал по гласа. — Какво става с мен? Защо съм неподвижен и не виждам нищо?

— Ти... — канеше се да отговори нежният глас, обаче беше прекъснат от силно блъскане по врата.

Миг по-късно до ушите на Пикман стигнаха нечленоразделни звуци, излизащи от устните на непознати хора, а приятният женски глас замлъкна. Опитваше се да разбере какво се случва, но единственото, което мозъкът му възприе от настъпилата шумотевица, бе как някой гневно обяснява на друг да разкарат момичето от стаята. Той се разбунтува. Закрещя с пълно гърло, опита се да се изправи и да раздвижи крайниците си, но разбра, че е здраво завързан. Може би се намираще върху легло, предвид усещането за нещо меко под гърба и седалището. Това го вбеси още повече. Започна да се мята настървено и сигурно отстрани изглеждаше като разярен лъв. Дочу мъжки глас, но не разбра думите. Едва след като гласът ги повтори, той осъзна, че са предназначени за него.

— Успокойте се, капитане! Не е нужно да съсипвате оборудването на клиниката.

— Клиника? — остана озадачен.

Човекът насреща се усмихна, но Пикман нямаше как да види това.

— Защо нищо не виждам? Защо съм завързан? Какво се случва с мен?

— Първо ми обещавайте, че ще възприемете думите ми спокойно и след това ще ви разкажа защо сте тук. Става ли така?

— Аз... добре, обяснете ми.

Непознатият придърпа дървен стол до леглото, на което лежеше Пикман, и седна. Почеса се и заговори:

— Нямам представа откъде да почна. Имайте предвид, че това, което ще ви кажа, първоначално може да ви се стори като пълна глупост, небивалица, но бъдете сигурен, че ви казвам истината.

— Добре, карайте по същество, като може първо да ми се представите, след което да ми отговорите защо съм тук, защо, по дяволите, сте ме вързали и защо сте затъмнили очите ми?

— Добре, но знайте, че това, което ще чуете, най-вероятно няма да ви се понрави.

— Говорете, стига сте увъртали! — разгневи се Пикман.

— Да започнем с мен тогава. Аз съм доктор Брингуотър и служа към военноморското разузнаване. Тук сте, защото пострадахте по време на ученията, при един от експериментите, в който участвахте. В резултат на въпросния инцидент изгубихте на сто процента зрението си. Завързали сме ви, за да не решите да хукнете нанякъде. Левият ви крак също пострада и е ампутиран. Всичко това го направихме за ваше добро.

— Глупости! Развържете ми ръцете, искам да се уверя, че кракът ми е на мястото си.

— За съжаление, нямам право да сторя това, наредено ми е само да ви наглеждам.

— И кой е издал такива абсурдни заповеди?

— Началството, разбира се — засмя се.

За момент настъпи тишина. Пикман обаче имаше още въпроси. Някак си нещата не му се връзваха. В един момент знаеше, че се намира в друго време, нейде из водните владения на морски чудовища, а миг по-късно е прикован за легло и му разказват врели-некипели за това как е станал инвалид при учение. Всичко това бяха глупости. Сигурен беше, че не му казват истината. Прикриваха нещо.

— А защо твърдите, че съм пострадал в учение. Добре си спомням, че участвах с екипажа ми в мисия и пътувахме във времето. Озовахме се в бъдещето. Земята се беше променила, навсякъде имаше само вода. Попаднахме на племе човекоядци. Едвам се измъкнах, а след това всичко се забули в зелена мъгла и сега се намирам тук с вас.

— Това са някакви имагинерни представи на ситуацията, които са плод на мозъка ви. Най-вероятно след физическата травма, която получихте и предвид факта, че пострадахте сериозно, вашият мозък е изградил съвсем различна представа на случилото се, за да ви предпази от това да се побъркате. Доказано е, че при непоносими физически увреждания понякога човешкият организъм не е способен да приеме болката и сигналите, които праща към мозъка, могат да изменят нормалното му функциониране, като го подтикнат да възприема нереални неща и ситуации, които никога не са се случвали, за истински. Вашият случай е точно такъв.

— Дрън-дрън... Съчинихте си идеалния сценарий, за да ме заблудите, колко удобно. Не вярвам и на дума от това, което казахте. Искам да се видя с началника ви!

Непознатият смръщи вежди. Не му харесваше как се развива разговорът.

— Опасявам се, че това е невъзможно, капитане, но ако желаете нещо друго, то аз съм насреща.

— Да, ще желая да се видя с Кира.

— Кира?

— О, не се правете, че не знаете за кого ви говоря.

— Наистина нямам представа.

— Същото момиче, което беше в стаята ми, преди да се появите вие и да я изведете насила отгук. Момичето, което дойде с нас от бъдещето.

— Капитане, явно мозъкът ви отново ви е подвел за това кое е реалност и кое не. Когато влязох при вас, стаята беше празна.

— Глупости! Лъжете отново. Веднага ме освободете, иначе ще ви накарам да съжалявате за всички налудничави истории, които ми наговорихте! Пуснете ме!

Непознатият стана от мястото си и се приближи до Пикман. Извади от престилката си спринцовка, положи на върха ѝ игла и я заби в ръката му.

— Какво правите? — изкрещя Пикман, усетил пробуждането.

— Бих ви успокоително. Сега поспете, капитане. По-късно ще дойда отново, като се надявам разговорът ни да бъде по-сполучлив. Доскоро.

Капитанът започна постепенно да се унася. Някак си му се стори много скалъпена цялата история, но не можеше да мисли повече за нея, защото адски много му се доспа.

Доктор Брингуотър почука по масивната дървена врата с абаносов цвят. Чу отвътре разрешение и влезе. Срещу него, на кожен стол, седеше побелял възрастен мъж със стройно, въпреки годините му, тяло. Под военното облекло и пагоните личаха добре оформените му мускули. Докторът вдигна ръка и козирува.

— Идвам с информация за вас, генерале.

— Докладвайте, докторе! — заповяда висшестоящият.

— Подсигурихме младата индианка от бъдещето. Вече няма да ни създава ядове, но ударихме на камък с капитан Пикман. Той е твърдо убеден, че го баламосваме и не желае да ни сътрудничи. Не вярва на инсценировката с аварията при учение. Мисля, че скоро ще разбере, че го заблуждаваме и за здравословното му състояние.

— Това не е на добре, докторе. Капитанът не трябва да разбира истината в никакъв случай. Експериментът е таен правителствен проект, който не трябва да излиза наяве. Ако капитан Пикман продължи да упорства и не го убедите, че пътуването във времето е негова измислица, ще се наложи да го отстраним.

— Какво имате предвид под отстраняването му.

Генералът се засмя ехидно.

— Даже като се замисля, той е твърде опасен жив, незабавно ще трябва да го елиминираме. А ние ще започнем работа върху проект „Алфа“, надявам се този път да имаме по-добър успех.

— А относно предупрежденията за края на света, че ядрените взривове ще променят климата на Земята...

— Това е абсурдно, докторе. Няма как да се случи. В момента сме във война и се налага да използваме всички възможни средства. Правителството ни възложи да намерим ново по-мощно оръжие, с което да спечелим войната. Решението вече е взето от по-горна инстанция. Нямаме право да се съмняваме в нарежданията.

— Разбрано, сър.

Брингуотър излезе от кабинета на генерала. Докато вървеше из коридорите на тайната правителствена база, размишляваше върху всичко, което се случи наскоро. Ако думите на капитана бяха истина и в бъдещето съществуваше свят, в който Земята се намира изцяло под вода, то тогава човечеството бе подложено на огромна заплаха. Думите му звучаха толкова истински, въпреки че най-вероятно му ги беше наговорил само за да спаси кожата си. Ако имаше дори капка истина в тях, най-вероятно сега правителството допуска неппростима грешка, която ще се отрази на идните поколения. Но заповедите са си заповеди. Защо му трябва да се притеснява? Ако всичко това предстоеше, то ще се случи след около стотина години. Няма смисъл да се напруга излишно, нека следващите поколения да му мислят.

БЛАТНА ТРЕСКА

Малкият Кени, хлапе с червена бейзболна шапка, рижа коса и изрисувано с лунички бледо лице, седеше мълчаливо на дървен стол с изглед към блатото. Беше стиснал здраво в ръцете си дневник, прилежно подвързан в червен цвят. Взираше се във водната растителност, разположила се в цялата местност. Слънцето вече изгряваше и хлапето реши да разлисти страниците на дневника. Съсредоточено в написаното, то се стараеше да чете внимателно, за да не пропусне нещо значимо:

„Из записките на Мрачния Уил.“

Името ми е Уилфред Санторо. Живея в малкото блатно градче Оукдейл, щата Луизиана, западно от Ню Орлиънс. Ще ви разкажа една история, описваща моя живот — кой съм аз, какво правя, къде и с кого живея и как ще умра. Линията на живота ми е предначертана. Звучи малко зловещо, но повярвайте ми, точно така трябва да бъде, защото моята професия е — меко казано — уникална.

Преди няколко години се преместих да живея тук. Някои хора наричат това място „Акадиана“, страната на кадиените. Ако никога не сте чували за тях, може би ги познавате като „кейджъни“, „каджуни“ или „кажуни“. Във всеки отделен щат ги назовават по различен начин, затова и трите наименования могат да се считат за правилни. Местното население говори английски, с лек примес на френски диалект, защото мнозина произхождат от експулсираните в средата на осемнадесети век французи от канадските приморски провинции, части на Квебек и щата Мейн.

Купих къща в блатната местност, известна с прозвището „баю“. Това място е обрасло с всякакви по вид

растения (дори блатен кипарис), а корените на повечето от тях стърчат над мътната зеленикава вода, сякаш са прецизно изплетени паяжини. Местните се страхуват от мен (предполагам, има защо), но не това е причината да не идват насам, към блатата. Тук, в блатото, нощите са мрачни и страховити, но аз съм свикнал с мрака, аз съм дете на мрака. Оживената част на града се намира на няколко мили от моето местоположение, но в гаража зад старата къща се помещава ръждясал „Форд Рейнджър“ от осемдесетте, служещ за набавянето на провизии и материали, така че не се чувстваме напълно отцепени от цивилизацията. Съжителствам с още двама души — малкият Кени, хлапе, чиито хъс и енергия са неизчерпаеми, и Джакомо. Джакомо е висок чернокож мъж, когото спасих, когато бях по работа из пясъчните земи на пустинята Гоби. Сега той е моята дясна ръка, мой помощник, дал клетва да бъде с мен до моя или неговия край. Момчето, на име Кени, е сираче, което се присъедини към нас преди няколко месеца. Него също успях да избавя от някои злини, но опасността, с която нашата малка групичка ще се сблъска тези дни, е неопишуема...

Хлапето остави червената книга върху дървената масичка пред себе си, сви учудено рамене и подвикна:

— Хей, чичо Уил, защо не си довършил историята в дневника си?

Старият Уил бе мъж на около четиридесет, но изглеждаше поне с 10–15 години по-стар — вероятно заради надупченото му от белези лице. В косата му се мяркаха сивкавобели косми, които ярко контрастираха с черната му като абаносово дърво брада. Той погледна момчето право в очите и му рече:

— Кени, това е истинска история, а аз все още съм тук. Когато настъпи моментът да отпътувам за далечните и необятни полета в отвъдното, ще оставя на теб да довършиш написаното. Хайде сега, ставай! — рече му той. — Извикай Джакомо, че трябва да ходим до града!

Тримата се качиха в автомобила, като малкият Кени скочи отзад, в открития багажник на пикапа. Движеха се с не повече от двадесет мили в час, тъй като пътят криволичеше във всевъзможни посоки, приличайки на дълга извита змия. Уилфред избра аудиокасета и я сложи в касетофона. Зазвуча стара кънтри песен. Рижавото момче не я знаеше, затова гледаше захласнато как Джакомо свири на хармониката си мелодията, а Уил припява.

*It's finally Friday
I'm free again
I got my motor running for a wild weekend.
It's finally Friday
I'm out of control.
Forget the workin' blues
and let the good times roll.*

— Това, по дяволите, е „Finally Friday“ на George Jones — подвикна Уил. — Как може да не знаеш тази песен, Кени?

Момчето смръщи вежди и погледна сърдито към храсталаците встрани от пътя.

Слънцето изплува над хоризонта с цялата си възможна красота. До града оставаха още миля-две. Уил имаше притеснения за тази вечер, но не смяташе да споделя терзанията си с останалите, понеже не искаше да ги плаши предварително. Спряха рязко на паркомясто, обозначено с импровизиран знак. Във въздуха се издигна кълбо прах от внезапното спиране на пикапа. Тримата се закашляха едновременно, погълнали дребните песъчинки, подхвърлени от вятъра. Дробовете им вече се бяха наситили с тях, тъй като целият град бе прашен и песъчлив. Въпреки влажния климат това бе едно от многото странни неща, които се случваха напоследък тук. Уил и чернокожият му приятел слязоха от колата, затръшвайки шумно вратите. Хлапето остана в открития багажник — беше получило предварителни инструкции да ги чака тук. Бяха му казали да пази возилото — не че на някого щеше да хрумне да краде тази браква.

Уил и Джакомо лениво се запътиха към магазина на Деби. Влязоха през входната врата, която изскърца протяжно. Помещението беше малко, но въпреки това тук имаше почти всичко, за което можеше да се сети човек. Различни храни и млечни продукти, хляб, месо, дори и сапун, бяха подредени прилежно по рафтовете. Огромният вентилатор, прикрепен за тавана, не успяваше да разхлади достатъчно. Джакомо взе една кошница и започна да се движи зад Уил, който от своя страна я пълнеше с провизии. Свършиха с пазаруването и се запътиха към касата. Там ги очакваше очарователната дъщеря на собственичката — Сесилия, жена около тридесетте, с дълга кестенява коса, начупена в краищата, бяло лице със светлозелени котешки очи и лъчезарна усмивка. Тя беше впила жаден поглед в потното тяло на Уилфред. Двамата се спогледаха.

— Джакомо, моля ти се, иди отсреща в аптеката да купиш аспирин и бинт! — помоли приятеля си Уил.

— Добре, шефе.

Чернокожият мъж излезе от магазина, оставяйки кошницата с покупките на касата. Уил проследи с очи движението на приятеля си, след което извърна глава към дамата и срещна погледа ѝ. Очите ѝ се взираха в лицето му. Той знаеше, че по-голямата част от населението на това градче се страхува от него, но не и тя. Тя беше особена, безстрашна, мила и добра. Тя беше СПЕЦИАЛНАТА.

Уил не беше в града от вчера, усещаше, че тя има чувства към него, но знаеше, че една евентуална връзка ще навреди и на двама им. Професията, която практикуваше, не му позволяваше никаква романтика, не трябваше да се разсейва с каквото и да било. От време на време посещаваше публични домове, за да се отърси от напрежението, но това беше само плътско желание, без чувства, просто инстинкти.

— Уилфред, изненадана съм — нежно му рече тя, — напазарувал си така, сякаш идва краят на света.

— О, Сесил, трябва да допълним провизиите си вкъщи, все пак живеем далеч от града, а и горкият Джакомо винаги е гладен.

— Тук има всичко, Уил — смеейки се, отвърна тя. — Днес е Mardi Grass^[1], нали знаеш, че целият щат празнува. Ще се радвам, ако дойдеш следобед на празника.

— Ще си помисля, милейди.

— Уилфред Санторо, недей така, изчервявам се! — отсече тя. — Караш ме да се чувствам като истинска дама.

Той ѝ се усмихна.

— Но ти си истинска дама — отвърна, плати и излезе от магазина.

Пред автомобила го чакаха двамата му приятели. Прекосиха отсрещната улица и влязоха в единствения строителен магазин в града. Тук всички дюкянчета бяха събрани много близко едно до друго, като някои от собствениците дори живееха в същата сграда. Срещу стотина долара и малко отгоре, се сдобиха с чисто нови дъски, пирони, ламарини, тиксо и изолирбанд. Натовариха материалите в пикапа и отново назначиха малчугана да охранява покупките, а те двамата потеглиха към следващата си цел, която не бе далеч — „Магазинът на братовчеда Рой“. Тук всички кръщават всичко на собствените си имена, помисли си Уил.

Двамата с Джакомо влязоха да разгледат. Насреща им изскочи самият собственик, нисък и плешив старец, който остана изненадан от визитата им, но въпреки всичко ги поздрави учтиво:

— Оръжейният магазин на Рой е на вашите услуги, господа. От какво се нуждаете?

— От всичко, което имаш, по малко, Рой — отсече Уил.

— По това време на годината ли? — изненадано ги попита собственикът. — Ловният сезон все още не е открит.

— За нас е! — подвикна достатъчно силно Джакомо, за да стресне стареца.

— Ние ловуваме друг вид животни, такива, каквито никога досега не си срещал — вметна Уил.

— Успяхте да погъделичкате любопитството ми, господа. Аз съм запален ловджия от седемгодишен. Баща ми, нека Всевишния го пази там горе, ме заведе на лов още като дете. От този ден досега единствената тръпка, която имам в живота, е ловуването. Даже когато се разведох с оная стара изкуфяла чанта — бившата ми жена — не успях да изпитам подобно удоволствие като това да стреляш по жива мишена. Неслучайно притежавам оръжеен магазин — засмя се под мустак. — А между другото, знаете, че шерифът е голям пияница, така че не вярвам да разбере за намеренията ви, освен ако не му подшушна нещичко.

— Какво имаш предвид, Рой, не успявам да следвам мисълта ти?
— запита Уил.

— Ако ме вземете с вас на лов, ще се направя, че нищо не съм чул, нито видял. Също ще ви предложи специално от най-добрия клас оръжия, и то на половин цена. Какво мислите?

Двамата е Джакомо се спогледаха, обмисляйки офертата. После Уил отново срещна очите на братовчедата Рой, с намерението да разбере дали старецът се опитва да ги измами, или е откровен с тях. Реши, че погледът му не излъчва колебание или намерение за лъжа.

— Съгласни сме, Рой, но трябва да знаеш, че този лов не е обикновен. Ако ловуването не се развие по план, може ние да се окажем плячката.

Плешивият старец доволно се ухили с двадесет и четири каратова усмивка. Поведо новите си ловни другари към мазето. Издърпа рязко стърчащата от тавана на помещението връвчица. Моментално бликна ярка светлина. Пред тях се откри не много голяма прашна зала с всякакви видове оръжия, окачени по стените — пушки, автомати, пистолети, даже лъкове и арбалети. Джакомо зяпна така, сякаш никога през живота си не е виждал огнестрелни оръжия. Загледа се в една ръчна граната тип „лимонка“, която му се стори интересна. Пое я в ръцете си и започна да я подхвърля във въздуха. Рой подскочи като опарен и бързичко го смъмри. Тук имаше толкова много оръжия и експлозивни, че дори и най-малкото невнимание можеше да доведе до красиви фойерверки с фатални последствия.

— От какъв тип оръжия се интересувате? — запита ги собственикът.

— Предимно пушки — рече Уил, — но по-мощни, ако имаш.

Старецът извади от левия си джоб метален ключ, запъти се към шкафа, намиращ се непосредствено вдясно от стълбището, към входа на мазето. Завъртя ключа и отвори шкафа. В него бяха окачени няколко пушки американско производство. Уилфред се загледа в тях: всяка си имаше табелка, отбелязваща марката, модела, калибъра, дори далекобойността ѝ. Зачете внимателно, без да пропуска детайлите.

Карабина Marlin 1984–44 калибър, 10 патрона в тубусен магазин, цев 50,8 мм, цялостна дължина 95 мм,

приклад — американски черен орех, тегло 3 кг, обхват на стрелба 200–300 фута^[2].

Карабина Remington модел 700 BDL, калибър 270 Win, 4 патрона, цев 55,88 мм, цялостна дължина 108 мм, тегло 3,5 кг, обхват на стрелба 200–300 фута.

Карабина Savage 270 Winchester, калибър 270 Win, 4 патрона, цев 55,88 мм, цялостна дължина 108,5 мм, синтетичен приклад, тегло 3,8 кг, обхват на стрелба 200–300 фута.

Уилфред любопитно огледа всички препоръчани пушки и реши да купи първия и третия модел.

— А имаш ли нещо по-далекобойно, отново да бъде пушка?

— Разбира се — отговори братовчедът Рой, — ето тази тук. — Посочи към друг метален шкаф. — Тази е с далекобойност 400–600 фута^[3]. Пушка Marlin Ultra Mag. Направо е магическа, калибърът ѝ е еднакъв с пушките за по-къса стрелба, недостатъкът ѝ е в това, че в повечето случаи трябва да стреляш два пъти по мишената, за да я повалиш. Нейното предимство е, че има 12 патрона в тубусен магазин.

Уил пожела и тази пушка, след което се посъветва за подходяща двуцевка; също така закупи два револвера и арбалет. Домакинът остана напълно поразен, когато поиска и един сандък с пръчки динамит.

— На война ли отиваш, друже? — запита го Рой.

— Може и така да се каже.

— Тогава, ако искаш, мога да „сготвя“ и някой друг коктейл Молотов^[4]?

— Няма да ни е излишно — вметна Джакомо.

— Все още ли искаш да присъстваш на войната, братовчедо Рой? — попита Уилфред. — Ако е така, те чакам точно в осем на градската забава по случай празника.

Старецът се оцъкли, сякаш предишната вечер е препил с евтино уиски, но въпреки това се окопоти и кимна в знак на съгласие. Уилфред и Джакомо излязоха да натоварят покупките си в автомобила, после повториха това упражнение няколко пъти.

Около час им бе нужен, за да се приберат обратно в къщата край блатото. Джакомо слезе първи от автомобила, забърсвайки неволно с

крайчеца на панталона си прашните прагове на колата. Малкият Кени скочи енергично от багажника на пикапа, а Уилфред последен напусна форда, нарамил два сака с оръжие. Приятелите му последваха неговия пример и се натовариха с толкова багаж, колкото можеха да носят.

Слънцето се бе надвесило заплашително над тях. Топлината му ги пощипваше по оголените части на телата, сякаш беше мъничко раче, стискащо отчаяно с щипките си стар рибар. Уил надигна глава към небосклона, засенчвайки с длани очите си. Мястото, на което стоеше огненото кълбо в небето, му подсказваше, че вече е някъде около обяд.

Уил даде нареждания на останалите. Рижавото хлапе му донесе няколко дъски на верандата, които той започна да кове по прозорците. След минути успя да запечата почти всичко с тях, непокрита остана единствено входната врата. Джакомо нарами няколко пушки и ги разположи из цялата къща, след което сандъкът с динамит беше занесен на покрива, заедно с арбалета и десетина стъклени бутилки, пълни със запалителна течност. Качиха също и малък меден казан е катран. Хлапето беше получило нареждане от Уил и старателно дялкаше дебели прътове, докато се превърнат в заострени колове. После двамата с Джакомо ги поставиха на брега пред къщата, със заострените им върхове в посока към блатото. След като приключиха с трескавата подготовка за вечерния сблъсък, се нахраниха обилно, взеха си душ и потеглиха към града за празничната забава.

Градът нямаше нищо общо с това, което ежедневно представляваше. На този празник улиците винаги грейваха, обсипани с пъстри ленти, осветени от хартиени фенери във всички цветове на дъгата и наводнени от звуците на фанфари и всякакви други музикални инструменти. Хората бяха весели и щастливи, облекли най-новите си и най-шарени дрехи. Жените слагаха специалните си украшения, с които се кичеха единствено на празника. Мъжете на свой ред задължително обуваха мокасини и слагаха каубойски шапки, след което участваха в различни съревнования помежду си. Хората се пръсваха по улиците и разглеждаха предлаганите стоки по сергиите, а когато станеше осем часа вечерта, се събираха на площада, за да вземат участие в градската забава. Тези традиции бяха непознати за Джакомо и хлапето, които никога досега не бяха виждали подобно забавление. Харесаха

атмосферата, хората, различното от това, което бяха свикнали да правят, както и мисълта, че са в безопасност, спокойни, че не ги очаква пореден сблъсък със злото. Разхождаха се по улиците, разглеждаха стоките на продавачите, наслаждаваха се на момента, защото много добре знаеха какво ги очаква след него.

Неусетно градският часовник удари осем пъти и хората започнаха да се стичат по улиците към площада. Триото стори същото. Когато пристигнаха, там вече бе препълнено от народ; всички бяха готови за вечерното празненство. В суматохата Уил успя да зърне за миг красивата Сесил. Отвътре го изгаряше желанието да се приближи до нея и да си поговорят. Харесваше му компанията ѝ. Знаеше, че не е редно да се сближават, обаче тайно се надяваше някой ден нещата да се променят в положителна насока, след което да може да се наслади на живот като нормалните хора — любов, семейство, къща и деца. Само че *неговата* реалност беше друга — тя не позволяваше на хората като него да живеят по този начин, беше смъртоносна, готова всеки път да се впие в гърлото му, щом се разсее... Но пък, от друга страна, желанието му да бъде с тази жена поне за една секунда, дори тя да е последната в живота му, не оставяше душата му на спокойствие.

— Джакомо! — рече заповеднически Уил. — Вземи Кени с теб, открийте братовчедата Рой и му кажете да се подготви за лов! В девет часа тръгваме оттук. Нашата забава е на друго място.

— Да, на блатото... — вметна отегчено хлапето.

— Слушам, шефе. Хайде, Кени, чу какво ни каза господин Санторо. Да действваме!

Чернокожият и хлапето тръгнаха да дирят Рой, а Уил пое към градската глъч, за да открие обекта на бляновете си.

Не след дълго за миг успя отново да зърне Сесилия. Видя я нейде сред тълпата близо до сцената, където започнаха да се събират танцови двойки. Тръгна в тази посока, като разбутваше внимателно хората по пътя си. Когато бе на не повече от метър-два от любимата си и бе готов да я хване за ръката, стана свидетел на неприятна ситуация — непознат мъж я дърпаше, а тя видимо недоволстваше:

— Боб, остави ме! Нали ти казах, че не желая да танцувам, нямам желание.

— Не искаш *по принцип* или не желаяш *с мен*?

— Боб, престани веднага! Пиян си, няма нужда да спорим на този хубав празник. Казах ти, че не ми се танцува, и точка!

— Ах, ти, мръснице! — изкрещя в лицето ѝ пияният и посегна да я зашлеви.

Уил, който вече се бе приближил на една ръка разстояние, видя навреме замаха, улови светкавично китката на натрапника и я изви зад гърба му. Боб изстена от болка и опря колене в земята.

— Копеле мръсно, ще ми счупиш ръката! — излая той и го засипа с порой от псувни. Уил не му остана дължен:

— Не са ли те учили като дете, че жени и по-възрастни от теб не се удрят, а? Следващия път, когато те видя или някой ми каже, че си направил нещо подобно, ще ти се прииска да не си се раждал. Ясно ли ти е?

— Да... Ох, да — захленчи като малко дете побойникът.

— А сега се извини на дамата! — заповяда Уилфред Санторо.

Пияният мъж изгледа с пренебрежение противника си и рече:

— Ама ти сериозно ли?

Отговорът беше без думи, но достатъчно красноречив: ръката му беше извита още по-брутално, чак костите изщракаха както ключ в несмазана брава.

— Добре, ще го кажа, само ми пусни ръката, адски боли... —
Беше готов всеки момент да заплаче.

Уил разхлаби хватката, но не го освободи напълно. Беше врял и кипял, за да знае, че селски тарикати като този е думи не се поправят, а само е действия.

— Давай, извини се на дамата! — подкани го остро.

— Извинявай, Сесил!

— Толкова ли беше трудно? Ако го беше сторил по-рано, нямаше да се налага да ти причинявам болка. А сега си тръгвай оттук, не желая да те виждам повече!

Непознатият побягна засрамено надолу по главната улица, а Уил се обърна към красивата Сесил, пое нежно ръцете ѝ в своите и я прегърна.

— Добре ли си, мила моя?

— Да, скъпи. Принцът на бял кон пристигна в точния момент и ме спаси от грозната и зла ламя.

Засмяха се дружно и поеха към дансинга.

Към девет часа забавата кипеше и хората се бяха развихрили. Някъде измежду тълпата се появи хлапето, Джакомо и братовчедът Рой. Те сякаш знаеха къде се спотайва водачът им и точно натам се запътиха. Уил, разбира се, танцуваше в прегръдките на своята любима, ала знаеше, че рано или късно идва краят на всяко хубаво нещо. Е, той и не очакваше при него ситуацията да бъде по-различна: трябваше да се захваща за работа, за това, за което бе роден. В такива моменти винаги си спомняше теорията за относителността на Айнщайн^[5], която олицетворяваше живота му.

Пикапът спря встрани от къщата, край блатото. Четиримата слязоха от него и без да се мотат, влязоха в къщата. Братовчедът Рой се впечатли от запечатаните с дъски прозорци и наредените заострени колове на брега на блатото. Господин Санторо и чернокожият му приятел го бяха предупредили, но той си мислеше, че се шегуват с него. Е, явно не се шегуваха.

Уил влезе пръв, затова и очите му свикнаха с полумрака по-бързо от тези на останалите. Той прекоси стаята, наведе се над камината, драсна клечка кибрит и разпали тънките дръвца. Слаба светлина озари помещението. Той се изправи, отскочи до килера в съседство и след минута се върна при тях с няколко консерви боб и лъжици за всички, след което разпредели дажбите:

— Хапвайте, за да имате сили, че скоро ще се отвори порталът.

Хлапето и Джакомо с охота приеха поканата му и лакомо нападнаха консервите. Братовчедът Рой обаче се намръщи, бутна ръката на Уил и изръмжа:

— Яденето лесно, ама я преди това да ме светнеш в какво, да го вземат мътните, се забърках?! Нещо ми се струва, че не ми казахте всичко днес, момчета...

Уилфред хвърли две големи цепеници в камината и се настани с гръб към огъня. Малкият Кени скръсти крака един под друг и се облегна на стената. Беше готов да слуша сладкодумния господин Санторо, чиито истории бяха по-интересни и вълнуващи дори от първата му целувка с момиче.

— Преди години, когато бях все още момче, някъде около шестнадесетгодишен — започна разказа си Уил, — се сблъсках за пръв път с тях. Бях попаднал на схватка между създанията от долния свят и пазителите от нашия и както се получи и при Кени, бях спасен от един от пазителите. Все още го помня, сякаш беше вчера. Самият пазител и битката с чудовищата. Спасителят ми се казваше мистър Кемпъл. Всичко, което знам в момента за тях, съм го научил от него. Той беше дошъл специално в родния ми град Скотсблъф, щата Небраска, за да предотврати поредното им нашествие. Тогава работех на нивата, където отглеждахме с майка ми царевица. Обаче тази година реколтата беше скапана. Нищо не растеше, всяко засадено растение в околността изгниваше. Въздухът миришеше на развалени яйца, а водата беше негодна за пиене. Въпреки всички несгоди, с майка ми работехме упорито на полето и се опитвахме да изкараме някой друг долар. Горедолу успяхме да свържем двата края, но знаехме, че ако продължава така, надали ще дотикаме до следващата година.

Няколко месеца по-рано мистър Кемпъл дойде в града и пожела да купи най-близката къща до полето. Това бе нашата къща, но ние не му я продадохме. Беше много разочарован и накрая, след дълги разговори, убеди майка ми и успя да я склони да го пусне да живее под наем при нас. Още в началото си личеше, че е потаен човек, но тази загадъчност и странните му навици сякаш ме привличаха повече към него. Тайно се надявах да се ожени за майка ми, тъй като виждах, че имат интерес един към друг, но това така и не се случи.

Всяка вечер мистър Кемпъл ходеше на нивата. Аз, разбира се, бях много любопитно хлапе и често го проследявах. Понякога пушеше лула наред с царевичката, друг път се взираше цяла нощ в небето и гледаше звездите. Имаше обаче и вечери, в които се държеше странно. Наред с пущинака, сред царевичака, той лягаше по корем и допираше глава в земята, сякаш подслушваше нещо, доловимо само от неговите сетива. Това ми се струваше смешно и не пропусках възможност на следващия ден да се пошегувам с него за нощните му „подвизи“. Но тези разговори си оставаха между нас. *Това ще бъде нашата малка тайна, нали?* — убеждаваше ме той с успокояващ глас. — *Нека майка ти да не узнава за среднощните ми приключения, че ще бъде много притеснена.* И това наистина си остана между нас двамата.

Един път обаче успях да го накарам да ми разкрие причините, поради които посещаваше полето посред нощ. И тогава той ми разказа всичко за тайнствения орден, в който членува, и за това, което съмишлениците му правят по света. Възприемах нещата като приказка, чувствах мистър Кемпъл като баща, какъвто никога не бях имал.

Уил прекъсна разказа си за малко, прокашля се, за да прочисти гърлото си, но приятелите му усещаха, че скрита тъга се е надигнала в душата му от спомените, които споделя с тях, и опитва да я потисне. Не след дълго той продължи:

— Тайнственият орден бил съставен от смели мъже и жени, които се борели в името на доброто. Малко хора са имали и имат честта да бъдат призвани за тази кауза, но в ордена се вярва, че ако избраник загуби живота си, то душата му завинаги ще се рее в небесното царство, независимо какви грехове е сторил приживе. Според историята и книгите на ордена, от долното царство, или накратко — ада, неведнъж са се опитвали да завладеят неутралната територия — нашия свят, и да го превърнат в тяхно владение. Веднъж поробят ли Земята, след това ще бъде лесно да победят небесното царство. Според някои митове и легенди на Земята съществуват стотици древни артефакти и оръжия, които могат да убиват същества както от долния, така и от горния свят. Явно това е целта на демоническите владетели, които се стремят да наклонят везните в своя полза. На всеки пет години, на една и съща дата, точно в полунощ, се отварят пет портала в различни точки на земята, откъдето използват неописуеми твари и гротескни същества от долната земя. И ако не са пазителите, най-вероятно адът ще стовари гнева си над хората.

— Какво се случи с учителя ти? — попита любопитният Кени.

— Умря, докато опазваше света ни от тяхното нашествие — рече тъжно Уил, — но не в годината, когато се запознахме. Тогава умря майка ми и двамата не успяха да разкрият любовта си един към друг. Аз обаче не смятам да допусна тяхната грешка.

Джакомо през цялото време седеше послушно встрани и слушаше историята на господин Санторо. Към самия ѝ край погледна окачения часовник над камината. Той изглеждаше като кошмар, излязъл от филм на ужасите. Леките пламъци го осветяваха и чернокожият успя да различи местоположението на стрелките.

— Шефе, време е.

Уилфред също погледна натам, кимна, изправи се на крака и рече подканващо:

— Да се подготвим, момчета, моментът настъпи. Време е за последната ми мисия.

Битката започна точно в мига, в който стрелките на часовника посочиха полунощ. В средата на блатото, на петдесетина ярда^[6] от тях, се образува огромна черна яма, наподобяваща водовъртеж, но в случая не всмукваше водата в себе си, а точно обратното — от нея започна да извира кошмарът. Първоначално братовчедът Рой си помисли, че халюцинира, че това е плод на измореното му съзнание. Но когато огромният Джакомо го потупа окуражаващо по рамото, осъзна, че му предстои най-странният лов, в който някога е участвал. За пръв път беше убеден, че няма да е в ролята на ловеца.

От дупката в блатото изскочиха поне две дузини зеленикави същества, високи около метър, покрити с огромни отровнажълти петна. Всичките бяха с по едно око, точно в средата на пихтиестите им тела. Под и над окото имаха по един отвор, наподобяващ уста. Съществата бавно се насочиха към пазителите. Движенията им бяха мудни, а телата им се влачеха по повърхността на водата подобно на охлюви. Уил нямаше намерение да чака повече и започна да ги обстрелва с двуцевката си. Другите последваха примера му. Куршумите полетяха към създанията. Някои от тях пропуснаха целите си, а останалите се забиваха в желираните тела и потъваха там в забрава, без да наранят пратениците от ада.

Джакомо стреляше от верандата, братовчедът Рой бе нагазил в блатото до колене, а Уилфред се беше качил на покрива и сипеше оттам олово към настъпващите създания, които се бяха приближили на не повече от петнадесетина ярда^[7] от къщата. Малкият Кени тичаше напред-назад и носеше муниции и вода на приятелите си. При последното си излизане от къщата, той занесе една карабина на Рой, взе старото оръжие, което беше засякло, и попита:

— Никое от тях ли още не сте свалили?

Братовчедът Рой се извърна към хлапето и превъзбуден, му рече:

— Нямам представа к'ви са тия желираните, обаче гълтат куршумите, без да им вредят — както лакомо дете бонбони.

Обърна се отново към тях. Те настъпваха бавно, но успешно. В този момент Уил спря стрелбата.

— Санторо, защо не стреляш, друже? — запита го братовчедът Рой.

— Прикрийте се! — изкрещя им той.

Уил държеше в лявата си ръка пръчка динамит, а в дясната — запалка. Запали фитила на пръчката и го запрати по посока на влачещите се създания. Хлапето се стрелна към къщата и се хвърли по очи на прага. Джакомо залегна на пода на верандата, а Рой се гмурна под водата. Динамитът избухна точно до едно от съществата. Тялото му се разхвърча във всички посоки. Зелена слуз се изсипа от небето. Смяра на тиня и застояло удари обонянието им.

Втора пръчка динамит последва първата. С избухването ѝ падна нова жертва. Съществата застинаха на мястото си. Изглеждаха като пешки върху шахматна дъска. Точно когато си помислиха, че са намерили слабото им място, „желираните“ — както ги беше нарекъл братовчедът Рой — започнаха да издават странен звук, наподобяващ кипяща вода. Жълтите петна върху горната част на телата им започнаха да почервеняват. Когато петното на най-предното от тях стана огненочервено, създанието се наведе и го изстреля по посока на къщата. То тупна върху парапета на външното стълбище, където имаше оставена резервна пушка. Дървото пламна моментално, а желязото започна да се топи.

— Та това е лава! — възкликна Рой.

— А ти какво си мислеше, че ще се бием с лястовички ли? — гневно изкрещя Уилфред. — Нали ви предупредих, че ще се борим срещу изчадия от ада!

Джакомо се беше оказал най-съобразителен и докато другите се джафкаха, бързо напълни една алуминиева кофа с вода и секунди покъсно я изля върху танцуващите по дървото пламъци. Пожарът изгасна учудващо бързо. Забелязаха как няколко от съществата се подготвят за нови „изстрели“, само че Уил нямаше намерение да стои безучастно и да гледа как къщата му гори.

— Кени, ела тук бързо!

Хлапето послушно се изкатери по стълбите.

— Какво да направя?

— Помогни ми да свалим динамита!

Малкият кимна. Двамата поеха сандъка и бързо го смъкнаха долу. Не беше тежък и това учуди Кени. Докато се занимаваха с него, още едно от съществата беше заредило „снаряда“ си и го запрати към тях. За щастие, изстрелът цопна в блатото на метър от верандата.

— Джакомо, удари едно рамо! — заповяда Уил, след като с хлапето бяха преместили сандъка до брега.

— А огъня? — попита негърът.

— Остави Кени да се справи с него.

Огромният чернокож изпълни заповедта. Уил запали няколко фитила на шашките, двамата с Джакомо хвърлиха дървения сандък на сред „желираните“ и след това се затичаха с все сила към къщата. Хлапето и братовчедът Рой също се прикриха.

Динамитът избухна. Те усетиха взривната вълна като изгарящ пустинен вятър. Ушите им писнаха. Минута по-късно Уил излезе от къщата, която бе останала невредима след взрива, но същото не можеше да се каже за враговете им. По цялата повърхност на блатото се стелеше гъст дим, а под него — дебел слой зелена слуз.

— Имам чувството, че съм изблизал с език тоалетната чиния вкъщи — вметна Рой, провирайки глава през вратата.

— А аз имам усещането, че се намирам в огромна клоака.

— Съгласен съм с теб, Санторо, то Оукдейл си е направо кенеф, откъдето и да го погледнеш.

— Прав си, братовчеде.

Дружно се засмяха.

— Нека не се разсейваме — побърза да предупреди Уилфред. — Остават ни още две вълни. Винаги нападенията се осъществяват на три вълни. Не вярвам сега да бъде различно. Нека проверим оръжията и мунициите си. Трябва да сме готови за втората атака. — Той погледна към часовника си. — Сега е един без петнадесет. Следователно имаме на разположение петнадесет минути за подготовка. В един часа пак ще атакуват.

— Какво ще стане, ако не успеем да спрем някоя от вълните, преди да е настъпил часът на следващата атака? — попита Рой.

— Ще ни бъде много трудно, защото ще се натрупат повече изчадия. Кени, докато ние проверяваме снаряжението си, ти свари по едно кафе! Трябва да останем свежи през нощта.

— Разбрано, чичо Уил.

Хлапето свали бейзболната си шапка от главата, за да я изтупа от насъбралата се след взрива прах, нахлупи я отново и се затича към вътрешността на къщата.

В един часа, и нито секунда по-късно, блатото отново закипя. От вътрешността му изплува огромно зелено Нещо. Беше високо поне четиридесетина фута^[8] и широко двадесетина. Уродливите му ръце бяха сравнително мънички спрямо тялото, но за сметка на това не изглеждаха безопасни. Имаха по три израстъка, наподобяващи пръсти, свързани помежду си с ципа. Очите му бяха притворени и изглеждаше полузаспало. За разлика от тях обаче, устата му беше широко зейнала. От нея стърчаха като наточени ножове поне две дузини огромни зъби.

Братовчедът Рой остана потресен от видяното. Чудеше се на другите, на уменията им да възприемат нещата толкова спокойно, въпреки че ситуацията най-вероятно щеше да излезе извън контрол. Уилфред Санторо смени набързо карабината си Remington с една двуцевка и започна да стреля по посока на чудовището. Карабината на Джакомо също се включи в забавата. Хлапето набързо отскочи до вътрешността на къщата, за да донесе още няколко допълнителни кутии с муниции.

Блатното чудовище беше трмаво и се движеше изключително бавно. Куршумите попадаха дълбоко в плътта му, но не го поразяваха. Попиваше ги както домакинска гъба — вода. Внезапно от устата му излезе белезникав дим. Разнесе се над блатото като ранна утринна мъгла. Започна да полепва по повърхността на блатото.

— По дяволите! Каква смрад! — с ръка пред лицето измрънка братовчедът Рой. — Тоя ще ни яде ли, или ще ни души?

— Не се размеквайте! Наближава два часа, а ние все още не сме открили начин да го поразим. След малко ще настане третата вълна. Ако дотогава не успеем да отстраним блатното чудовище, картинката ще придобие доста по-апокалиптичен вид — опита се да ги окуражи Санторо, но не беше сигурен дали речта му звучи достатъчно вдъхновяващо.

Не след дълго блатото започна да издава звук като от врящ котел. Около дупката в средата започнаха да излизат мехури. От водата се пръкнаха множество създания, наподобяващи комари, но с големина на врани. Бързо образуваха рояк и затъмниха пълнолунието. За бойната дружина атаката на ципокрилите дойде изневиделица. Пръв се усети Уилфред, завъртя пушката си към тях и изстрелът порази два комара. Останалите също обърнаха цевите на оръжията си към новодошлите

адови изчадия. Много от комарите бяха убити веднага, но два пъти по толкова останаха невредими. Зад тях блатното чудовище продължаваше да настъпва с мудното темпо на ленивец, като от време на време продължаваше да бълва отвратителната си смрад.

Оцелелите насекомopodobни бързо стигнаха до къщата, разпръснаха се на няколко групички и полетяха към пазителите. Първи беше притиснат братовчедът Рой, който се намираше на брега на блатото. Над десетина „комаро-врани“ го атакуваха. Не бяха толкова пъргави като обикновените комари, но за сметка на това всяваха смут и ужас в душите им. Рой надигна цевта на ловната си пушка и стреля в центъра на рояка. Две ципокрили паднаха мъртви. Другите сякаш се разгневиха повече и го наобиколиха. При вида на битката малкият Кени се втурна на помощ с тояга в ръка.

Уилфред на свой ред беше попаднал под обсадата на друг рояк. Мощната му двуцевка прочистваше доста сполучливо небето от създаденията. По всичко личеше, че ще се справи безпроблемно с нападателите си. С няколко презареждания и само един несполучлив изстрел Уил успя да избие гадините. Потърси с поглед другарите си. Видя, че Кени се е притекъл на помощ на Рой, а Джакомо полага неимоверни усилия, за да оцелее. Бързо се втурна към негъра и презареди в движение. Чернокожият беше свършил патроните и се отбраняваше с приклада, дори бе успял да очисти едно от изчадията с мощен удар. Замахваше отчаяно към нападателите си, които вече действаха по-предпазливо и не смееха да атакуват фронтално, а го наобикаляха. В последния момент, когато африканецът вече бе отчаян, с боен вик се появи Санторо.

— Дръж се, Джакомо! — изкрещя му той.

Двуцевката на Уил изплю огън и олово на два пъти и повали още няколко мишени. Той презареди и стреля по други два комара. Последният от тази група беше зашеметен от Джакомо, който го цапардоса, влагайки в удара сетни сили. Адовото творение се загърни предсмъртно върху дъските. Уил го застъпи, мушна нов патрон, зареди и го застреля от упор.

На другия фронт хлапето и братовчедът Рой почти се бяха справили с налетелите им комари. Последното ципокрило падна мъртво в плитчините на блатото. Дватама другари изкрещяха едновременно от радост.

Докато дружината се мъчеше с „комаро-враните“, блатното чудовище беше стигнало само на крачка от брега. Санторо скочи като попарен и се втурна към покрива на къщата. Даде си сметка за изгубеното време с насекомите мутанти и знаеше, че то може да се окаже фатално. Смрадливата гад изглеждаше респектиращ враг. Още не бяха открили слабото място на огромната канара, но нямаше да се откажат.

Братовчедът Рой продължаваше да обстрелва съществото, но без особен успех. Кени беше приклекнал до Джакомо и се опитваше да му помогне да се премести вътре в къщата. Чернокожият изглеждаше изтощен и грохнал като старец.

Чудовището стигна до брега. Отблизо бе още по-огромно. Половината му тяло се намираше във водата, но другата половина се извисяваше доста над покрива на къщата. Отвори ужасяващата си паст и понечи да захапне Уилфред. Той успя да се претърколи настрани точно навреме, преди да стане вечеря на гадината. Пресегна се и докопа скучаещия без работа арбалет... Успя да улучи звяра още с първия изстрел. В плътта му зейна малка дупка, от която потече зеленикава слуз.

— Значи и ти кървиш, мамка ти! — изруга Уил и зареди нова стрела.

Вестителят от ада посегна с уродливата си ръка към него. Тромавото му, почти флегматично движение помогна на пазителя отново да се изплъзне на косъм от смъртта.

Братовчедът Рой беше свършил патроните и търсеше панически още по земята.

Хлапето беше помогнало на Джакомо да се съвземе и да се приюти в къщата и сега припна към Рой, за да му занесе нова кутия с муниции.

Санторо беше успял да пронже още два пъти туловището на съществото. След поредния изстрел механизмът на арбалета се повреди. Уил изруга и се опита да го оправя, но без успех. Блатният мутант отново посегна към него. Повредата на оръжието го бе разсеяла и това му коства много. Уродливата ръка този път сякаш се спусна побързо, подобно на граблива птица. Стисна попадналото ѝ тяло, а то изхрущя от нечовешкия натиск.

Само че това тяло не беше на Уилфред, а на приятеля му Джакомо. Чернокожият бе успял да избута другаря си миг преди да попадне в хватката на урода, но за сметка на това сам се озова в лапата на съществото. Това беше краят на Джакомо. Той беше дал обет — *до твоята или моята смърт*, беше казал. И го изпълни.

Санторо изрева като див звяр. Направи предно салто и се озова на сантиметри от врага. Под сянката на съществото се намираше сандъкът с коктейлите Молотов. Грабна един от тях, запали го и го метна по блатното чудовище. Стъкленницата се разби в тялото му, обаче не му навреди. Уил взе още една и повтори действието. Този път ударът беше много по-успешен. Запалимата течност попадна близо до една от раните, които арбалетът беше причинил. Зелената слуз, която се стичаше от зейналата дупка, пламна като спирт. Тварта усети болка и наведе глава, за да види причинителя ѝ. Когато забеляза Санторо, муцуната ѝ се изкриви в зловеща гримаса. Тъкмо понечи да се наведе и да го схруска, когато рояк сачми се забиха в хълбока му. Пушката на братовчедата Рой го смути. Чудовището се обърна по посока на стрелбата, но като видя, че заплахата не е голяма, се завъртя отново към приклевания Уил. Той сграбчи последния „коктейл“, запали го, прицели се и го метна. Бутилката попадна точно в кратера на една от раните. Сместа се възпламени и разпали пожар в тялото на врага. Пламъците се разпространиха светкавично. Блатното чудовище се затърчи от болка като гигантски червей. Неволно събори с уродливата си ръка казана с катран, но за щастие на Уил, не успя да го запали. Няколко мига по-късно туловището му се стовари на брега на блатото, забивайки се в стърчащите заострени колове. Вътрешностите му изригнаха като вулкан, а то запищя зловещо в агонията си.

Тримата другари седяха на верандата в очакване на изгрева. Поредната атака на адовите изчадия беше отбита. Адреналинът още бушуваше, кръвта в слепоочията им пулсираше с лудешко темпо, но героите бяха уморени. Подпираха се един на друг и нямаха сили да говорят. Само се споглеждаха от време на време.

Имаха измъчен вид, но си личеше, че са радостни от победата. И същевременно тъжни заради загубата на добър приятел.

— В какво ме въвлякохте, момчета!? — тюхкаше се братовчедът Рой.

— Ти сам го пожела — отговори Уил.

Двамата се засмяха.

Внезапно над отвора насред блатото отново се изви вихрушка. Задуха буен вятър, сякаш едновременно във всички посоки. Очите на Санторо се ококориха, все едно е видял самия Сатана. Братовчедът Рой веднага долови притеснението му и го запита:

— Какво има, Уил?

Но преди Уилфред да отговори, малкият Кени извади от пазвата си огромен остър нож и го прониза в стомаха. Санторо се свлече на земята, а хлапето издърпа ножа и го намущка отново, този път понагоре, целейки се в сърцето. С последен дъх Уил успя да каже:

— Това е Рарог, изгорете го! — и издъхна в кървава локва.

Братовчедът Рой скочи ужасен. Изпълни го дива омраза към хлапака, дръзнал да убие спасителя си. Прииска му се да го пречука на мига, но нещо в него го възпря. Такива чувства не бе изпитвал никога през живота си — подобна силна ненавист към някого, особено към невинно момче, с което е преживял толкова много за една нощ. Но сега малкият не беше невинен, та той уби покровителя си, своя собствен спасител, човека, който му беше дал нов живот... Искеше да му скърши врата на мига, но някак си усещаше, че не е редно. Струваше му се, че действията на Кени са задвижени от чужда сила. Сети се за последните думи, изречени от Уил — *това е Рарог, изгорете го*. Явно битката с адовите изчадия не беше свършила. Имаха си работа с по-върховно същество, може би дух, или по-лошо — демон. Но какво?

Погледът на Кени се бе избистрил. Хлапето стоеше вцепенено до трупа на Уил, с нож в ръка. Погледна към стичащата се по острието кръв, а след това към безжизненото тяло.

— Какво направих? — извика и хвърли ножа на земята с такава погнуса и страх, сякаш е принадлежал на чумав.

— Хей, дребен, добре ли си?

— Аз, аз... — запелтечи малкият — аз ли сторих това на господин Санторо?

Братовчедът Рой му кимна мрачно.

— Знам, че не си го направил ти, хлапе. Бил е Рарог, вселил се е в теб и е убил Уилфред. Но сега нямаме време за тъга, трябва да спрем

този дух, демон или каквото е там, преди да е изгряло слънцето. Имам идея как да се справим с него, но ми трябва помощта ти.

— Добре, чичо Рой.

Братовчедът Рой скочи енергично. Приблужи се до Кени и му прошепна плана си, след което му подаде запалка и тръгна към къщата. Влезе вътре, крещейки яростно:

— Ела и ме хвани, зло такова! Нямах смелостта да се откриеш пред един немощен старец, нали? Страх те е, усещам го.

Около къщата се завихри буен вятър, който се усилваше с всеки изминал миг, докато накрая се превърна в смерч. Хлапето се бе покатерило на близкото дърво и стискаше с всички сили един клон, но после забеляза, че вихрушката не засмуква дори тревичките и песъчинките във фунията си, затова отпусна леко захвата и зачака сигнал от братовчеда...

Демонът влезе в къщата — елегантно и със самочувствие — и плавно затвори вратата зад себе си.

— Тук съм, човеко. Както виждаш, от никого не ме е страх.

Когато съществуването се изправи пред Рой, първият му порив бе да закрепчи от ужас и да побегне някъде далеч, без значение къде, само и само да не се налага да гледа повече това изчадие, което бе подигравка с Бог, разум и реалност. Успя обаче да събере последните си остатъци смелост и да остане на място.

— К-к-какво си ти? — запита, заеквайки. Знаеше, че трябва да вдигне пушката и да стреля, стреля, стреля, докато и последният куршум не се забие в противната плът на гнусното чудовище, но ръцете (както и останалата част от тялото) отказваха да му се подчиняват.

Създанието се изсмя. Главата му приличаше донякъде на човешка, но беше крива и уродлива. Тялото му наподобяваше картина на художник измамник. Ръцете му бяха нелепи израстъци, вкопчени в торса само за украса. Но най-странни и ужасяващи от всичко бяха плътта и кожата му. Обвивката беше прозрачна, а съдържанието й — неясна безформена пихтия в зеленикав цвят с червени оттенъци. Из цялата тази смес от течности плаваха странни бели топчета, наподобяващи малки облачета. Изглеждаха толкова невинни — като човешки души — на фона на останалата част от този кошмарен организъм.

— Аз съм Рарог, злият невидим дух-демон на ада. Аз летя с ветровете и пръскам по вятъра зли заклинания, болести, омраза и болка. Аз съм злост, чиято сила е неизмерима за човешките същества. Аз съм твоята смърт и сега ти, човеко, ще станеш свидетел със собствените си очи на смъртта на онова дете отвън, а след това и на своята.

Рарог се завихри отново и се смеси с въздуха. Изчезна. Изведнъж в съзнанието на Рой започна бавно да къкри странен коктейл от чувства — ненавист, ярост, раздразнение... и глад. Глад за смърт. Изгаряше от желание да изскочи навън и да прекърши врата на онова малко противно момченце като на пиле. И щеше да го стори, о, да, щеше — защото той е въплъщение на смъртта, злобата, омразата в сърцата на хората, той е самото зло...

Рой тръсна глава. Какво му ставаше? Противните лепкави пипала на гнева обаче продължаваха да пъплят из мислите му, предизвиквайки го да излезе и да размаже малкия лигльо. С последни усилия на волята той успя да изкрещи:

— *Кени!!! СЕГА!!!*

Кени не виждаше какво се случва в къщата, но чу крясъка на Рой и разбра, че времето да изпълни обещанието си е настъпило. Покатери се малко по-нагоре по дървото, щракна запалката и я метна върху покрива на къщата. При допира на пламъка с излятия катран, черната смес се възпламени светкавично и за броени секунди огънят обхвана цялата постройка.

Когато пламъците най-накрая утихнаха, от къщата не беше останало почти нищо. Хлапето се вторачи в остатъците от горящия капан, който бяха направили за демона. Нямаше и следа от Рарог. Нито от Рой.

Доплака му се. В живота си имаше едва шепа хора, които се бяха държали добре с него, а днес успя да стане отговорен за смъртта на всички тях... Какво нещо е съдбата и колко е несправедлива!

Слънцето плахо надникна иззад хоризонта, сякаш се страхуваше, да не би да зърне за миг гротескното същество, появило се от Долното царство. Хлапето се разхождаше сред останките от къщата. Поразбута ги и попадна на огромен метален сандък. Целият беше почернял, но бе

невредим. За щастие на момчето, не беше заключен. Той го отвори и вътре откри дневника на господин Санторо, чиито страници бе прочел в началото на приключението им. Разлисти го и стигна до последната изписана страница. Извади от сандъка химикал и започна да дописва историята на „Мрачния Уил“.

---

[1] Mardi Grass (тлъст вторник) се нарича денят преди началото на католическия великденски пост. Това е кулминацията и финалът на карнавалния сезон, който започва след Богоявление. Луизиана и особено Ню Орлиънс са известни с пищното и фриволно посрещане на празника. — Бел.а. ↑

[2] Един фут е равен на 0,3 метра; приблизително 60–90 метра — Бел.р. ↑

[3] Приблизително 120–200 метра. — Бел.ред. ↑

[4] Коктейл Молотов е самоделна запалителна бомба, представляваща съд (най-често стъклена бутилка), напълнен със смес от въглеводородно гориво (бензин или дизелово гориво), снабден с фитил. — Бел.а. ↑

[5] Теория за относителността на Айнщайн. — Ако докоснеш горещ тиган за една секунда, може да ти се стори цял час, а ако докоснеш гореща жена, часът ти изглежда като секунда. — Бел.а. ↑

[6] Един ярд е равен на 0,9 метра; приблизително 50–55 метра. — Бел.ред. ↑

[7] Приблизително 5–20 метра. — Бел.ред. ↑

[8] Приблизително 10–12 метра (съответно 5–6 широко). — Бел.ред. ↑

СПИСЪКЪТ

Красива съм, помисли си тя и се обърна към огледалото. Но трябва да съм още по-красива. Извади черна спирала от тоалетката и очерта миглите си. Продължи с елегантно червило, руж и парфюм. Изправи се в цял ръст, огледа се и определено остана доволна от резултата. Облече тънки дантелени бикини, еротичен корсет и дълги мрежести чорапи. Продължи с предизвикателна червена рокля е дълбоко деколте и сатенени ръкавици. Остана ѝ само да метне палтото отгоре, да обуе обувките си с високи токчета и щеше да бъде готова за вечерта.

Мъж в бял костюм и черна вратовръзка отвори вратата пред нея. Тя грациозно влезе в помещението, привличайки погледите на всички гости. Един от сервитьорите я съпроводи до мястото ѝ, където я чакаше строен господин в смокинг, с красиви черти на лицето. Той я изглежда онемял, захласнат от ослепителната ѝ красота и предизвикателния ѝ поглед. Настаниха се удобно. Дълго разговаряха. Всяка нейна дума, всеки жест, всяко движение на тялото ѝ излъчваха желание за секс — не обикновен, а див животински секс, за какъвто той копнееше от много време насам. Вечерята беше повече от вълнуваща, но това, което предстоеше, го караше да тръпне като дете, останало само в тъмното.

Двамата излязоха от ресторанта, хванати за ръце. Изглеждаха като влюбени първокурсници, които не са се наситили на плътските удоволствия.

— Искаш ли да се разходим до вилата ми на кея? — запита той. — Има страхотен изглед към морето, а с чаша вино усещането ще бъде неотразимо.

Тя го погледна още по-предизвикателно. Леко надигна роклята и оголи бедрата си. Панталонът му плавно се надигна, предизвиквайки палава усмивка по лицето ѝ.

— Не! — отсече властно тя. — Имам по-добра идея.

Той повдигна вежди учудено и понечи да заговори, но тя сложи пръст върху устните му, хвана го за ръка и го поведе със себе си.

Нетърпимото желание да прави секс с тази жена го влудяваше.

Тя го подръпваше игриво като малко момиченце, лудуващо в парка. Ах, колко харесваше малките момиченца! Докато тичаха, тя се обръщаше периодично към него и му хвърляше палав поглед със зелените си очи.

Озоваха се в близкия парк. Няколко дъждовни капки се спуснаха от небето и навлажниха загорялото ѝ тяло. Тя изглеждаше като богиня — невинна и неустойливо красива, едновременно излъчваща сигурност и власт. Той я притисна страстно до себе си, разкъса дрехите ѝ, както див звяр разкъсва плячката си. Гърдите ѝ се оголиха — имаха най-перфектните форми, които някога беше виждал. Усещаше докосването от настръхналите ѝ зърна по косматите си гърди. Не можеше да издържа вече, беше готов да проникне в нея, когато усети металното острие, което се заби дълбоко в него... Погледът му се замъгли. Крайниците му постепенно станаха безчувствени. Полазиха го тръпки — сякаш мравки се разхождаха по торса му. Учудено се загледа в стичащата се по тялото му топла кръв. Преди да затвори очи завинаги, срещна животинския ѝ поглед, който хищно продължи да се взира в него...

Тя хвърли последната лопата с пръст, покривайки прясно изкопания гроб. Прибра се вкъщи, взе си душ, наля си чаша вино, седна зад кухненската маса и извади детско тефтерче с изрисувана принцеса върху корицата. Зачеркна първото име от списъка. „Остават още трима“, помисли си и се усмихна тъжно. Скоро дъщеричката ѝ щеше да бъде отмъстена.

* * *

Утрото бе слънчево и лъчезарно.

Какъв прекрасен ден за разплата, помисли си тя. Наля чаша горещо кафе, отвори прозореца и отпи голяма глътка от ароматната

течност. Препече набързо две филийки хляб, добави бекон и яйце и седна да закуси. Мрачните мисли се завърнаха в главата ѝ като разгневени пчели, пазещи кошера си. Хубавото ѝ настроение бързо помръкна и бе заместено от болезнения спомен за кончината на дъщеричката ѝ. Спомни си мига, в който я повикаха в моргата да идентифицира тялото. Малката принцеса, която приживе бе толкова красива и невинна, се бе превърнала в разлагащо се телце с десетки синини и фрактури по него. Патологът ѝ беше казал, че във влагалището на момиченцето са открили семенна течност, която след направените изследвания се е оказала от четирима различни мъже.

Представяше си как я насилват.

Как при всеки неин плач следва удар в лицето.

Усещаше нейната болка.

Успя да се съвземе и да прогони всички спомени от главата си. Излезе навън, имаше нужда от свеж въздух. Реши да се разходи, но не към парка — там не трябваше да стъпва, не и след предишната вечер. По пътя си купи вестник. Не четеше пресата, но нещо сякаш я подтикна да го направи. Заглавната страница привлече погледа ѝ — „СИНЪТ НА ГУБЕРНАТОРА Е ОБЯВЕН ЗА ИЗЧЕЗНАЛ“. Разтвори четивото и премина към страницата с описание на топ новината.

Синът на губернатор Смит — Шон Дейвис Смит — е обявен за изчезнал тази сутрин. Причина за притеснението на губернатора е, че Смит младши не се е появил на закуска с баща си, която е дългогодишна традиция в семейството им. За последно е видян в ресторант „Каприз“ с непозната брюнетка на средна възраст. От полицията се въздържат от коментари, като твърдят, че случилото се няма нищо общо с обвинението срещу Смит младши за изнасилването и убийството на деветгодишната Саманта Уудс преди седем години. Тогава съдът го обяви за невинен.

Статията завършваше с обещанието:

Очаквайте подробности във вечерното ни издание.

Лека усмивка се плъзна по лицето ѝ.

Вечерта обещавахе да бъде по-хладна от предходните. Оправи тоалета си, сложи огненорижа перука, облече по-дебело палто, добави чифт изящни велурени ръкавици и излезе, заключвайки след себе си.

Партито на акционерите от корабостроителницата щеше да се проведе на последния етаж в търговския център „Харпър“. Тя показа на охраната пропуска, с който се беше сдобила наскоро. Влезе в помещението. Дълъг червен килим я посрещна от входа. Пое по него, подмятайки къдриците на изкуствената си коса. Разгледа залата. Старинен полилей, изработен от разноцветни кристали, красеше тавана. Сервитьори в смокинги раздаваха чаши с шампанско на гостите. Различни ордьоври и хапки суши, набучени на клечки, бяха пръснати по кристални чинии върху помощни маси, встрани от кухнята. Тя огледа събралите се гости. Все някъде щеше да мерне и него — един от мъжете, които завинаги промениха живота ѝ.

Видя го на една от терасите с русо момиче, което изглежда съвсем скоро бе навършило осемнайсет. Приблужи се на няколко крачки от тях и се облегна плътно до парапета. Почака няколко минути там, наслаждавайки се на студения бриз, след което тръгна бавно към двойката. Когато се доближи на не повече от две-три крачки от тях, изведнъж се спъна и се строполи на пода. От палтото ѝ изпадна снимка, но тя не видя това. Блондинката подскочи стреснато. Събеседникът ѝ не закъсня да се прояви като джентълмен — остави шампанското си на пода и се наведе, за да помогне на дамата в беда. Тя с невидимо движение изсипа в чашата съдържанието на малко пакетче, скрито в ръкавицата ѝ, след което благодари на кавалера и се върна в залата. Мъжът забеляза изтърваната снимка и я вдигна от земята. Тръгна да догони дамата, но бързо я изгуби сред тълпата, затова механично пхна фотографията в джоба на палтото си и се върна на терасата да продължи разговора си с русото изкушение.

Събуди се чак на обяд. Разтърка сънено очи и включи телевизора. Почти по всички канали предаваха за странната смърт на Лукас Браун — първи наследник на компанията „Морско бъдеще“. Тя усили звука на приемника и се заслуша в репортажа.

— *В момента се намирам пред хотел „Алистър и синове“, където в три сутринта беше открит в безпомощно състояние Лукас Браун. По-късно същия ден той е починал в страшна агония на път към болницата. Разследващите случая нямат много информация, но наши източници твърдят, че причината за смъртта най-вероятно е отравяне. Единственият свидетел, осемнадесетгодишната Патриша Клеър, е изпаднала в шок след случилото се и в момента се намира под 24-часов лекарски надзор...*

Репортерката забърза крачка и се мушна под ограничителната полицейска лента.

— *С мен е детектив Тимъти Ричардсън, който е главен разследващ по случая. Бихте ли споделили със зрителите дали има нещо общо между изчезването на Шон Дейвис и смъртта на господин Браун и дали става дума за убийство, или в случая е самоубийство?*

— *Без коментар, моля!*

— *Моля ви, детектив Ричардсън!*

— *За момента няма какво да кажа по въпроса, нямаме достатъчно информация.*

— *Имате ли заподозрени?*

— *Въздържам се от коментар, благодаря ви!*

Адреналинът ѝ се покачваше драстично: втора екзекуция във втора поредна вечер, а от полицията нямаха никакви следи, които да водят към нея. Вкусът на отмъщението беше толкова сладък.

Беше изключила телевизора и обядваше, а в ума ѝ се лутаха поредните спомени от миналото, този път от съдебната зала. Тя седеше до адвокатата си, тресеше се от нерви, цялата плувнала в пот. След всичките доказателства, които имаха по делото, очакваше доживотна присъда за четиримата престъпници, но те не получиха такава, напротив — бяха оправдани.

Силно чукане прекъсна мъчителните ѝ мисли. Тръсна глава и се запъти към вратата. Когато я отвори, пред нея стоеше строен господин,

облечен в омачкан костюм. Изглеждаше ѝ познат отнякъде.

— Добър ден, госпожо Уудс, аз съм детектив Тимъти Ричардсън — каза той и показа полицейската си значка като доказателство за думите си. — Бих искал да Ви задам няколко въпроса, ако не е проблем, естествено.

— Не, разбира се.

— Къде бяхте предната вечер?

— Вкъщи.

— Има ли някой друг, който може да потвърди думите ви?

— Притеснявам се, че няма, от много години живея сама.

— Може ли да вляза? Желая да разгледам апартамента ви.

— Разбира се — рече спокойно тя.

Детектив Ричардсън влезе в жилището и изпитателно заоглежда помещението. Тя му предложи чаша горещо кафе, но той отказа. Докато обикаляше, на няколко пъти се опита да я провокира да се издаде, но тя не се даваше толкова лесно и държеше на своето. Най-накрая полицаят се отказа (поне на пръв поглед), запъти се към вратата, но в последния момент се спря на прага и обърна пронизващ поглед към нея:

— Довиждане, госпожо, Уудс. Утре пак ще намина.

— Утре?! — възкликна тя. — Нима не ви беше достатъчна информацията, която ви дадох?

— Никога не се задоволявам с толкова малко. А и мисля, че определено премълчавате нещо. Не знам още какво, но се надявам утре да разбера. Довиждане.

— До утре — с известно притеснение изрече тя, достатъчно силно, за да я чуе детективът, но не толкова, че да прозвучи убедително.

Настъпи следобедът. Двама паднаха, оставаха още толкова. Предстоеше ѝ посещение при психолога, който беше важна част от плана ѝ.

Смени перуките си отново (този път сложи черната), облече се подобаващо, без излишна натруфеност, и се запъти към доктора.

Работното място на специалиста по душевни болести се намиреше на последния етаж от десететажна сграда в центъра. Върху

табелата на вратата на кабинета беше гравирано името му — Андрю Шеймс, а под него с по-големи букви — ПСИХОЛОГ.

Почука.

— Влезте, моля!

Сериозният тон, с който бяха произнесени думите, въобще не я смути. Тя натисна силно дръжката и влезе вътре.

— Добър ден, доктор Шеймс.

— Идвате точно навреме, госпожо Милър. Заповядайте, настанете се удобно!

Тя беше започнала да ходи редовно на психолог две години след смъртта на детето си, но предвидливо използваше чужда самоличност. Шеймс нито веднъж не заподозря, че го лъже. Можеше да го върти на малкия си пръст, както си иска. Споделяше с него измислени проблеми, които решаваха заедно. През всичките пет години се преструваше, но не и днес — в деня на разплатата...

Завъртя незабелязано ключа на вратата зад себе си и го прибра в джоба на палтото. Започна да обикаля из кабинета, като не спираше да хвърля изпепеляващ поглед към доктора.

— Госпожо Милър, виждате ми се напрегната днес — изрече с професионално невъзмутим глас психологът. — За какво бихте желали да разговаряме?

— Темата, която ще обсъждаме, доктор Шеймс, е много различна от тези, които сме засягали досега. И в случая не става въпрос за мен, а за неща, които *вие* с никого досега не сте споделяли.

Той я погледна замислен.

— И така, докторе — продължи тя, — какво е чувството да сте изнасилвач? А убиец? Да сте човек без никакви задръжки, животно, което няма съвест и душа...

Острите думи на клиентката пронизваха душата му като ледени кинжали. Почувства се като приклещен от опасен хищник, но въпреки това не помръдна от мястото си. В съзнанието му изплуваха спомени за случилото се преди седем години. Защо му трябваше тогава да се налива с алкохол? При това знаеше, че не му понася... Защо ли му трябваше да се мъкне с онези тримата? Да, бяха израснали заедно, но те бяха боклуци и такива си останаха. Винаги бе съжалявал за случилото се с момиченцето — не трябваше да стои отстрани и да гледа безмълвно, трябваше да ги спре, но не го направи, даже

обратното — и той се включи. Оттогава не минаваше и ден, без съвестта да му припомни за тези ужасни моменти. Когато го оневиниха, искаше да се скрие от хората, от себе си, но чувството за вина се просмукваше в съзнанието му и го подлудяваше. Така желаше всичко това да приключи. Ако можеше само да върне времето назад, щеше да направи всичко възможно, за да поправи случилото се.

Спасението дойде, пристигна човек, който знае за престъплението, човек, на когото да се изповяда и да се приключи с тази седемгодишна мъка, да свършат жалките му опити за съществуване.

Всичко ѝ каза, всеки един детайл от злополучния ден. Нито една подробност не ѝ спести.

Времето настъпи, моментът, в който ще се отърве от ужаса. Извини ѝ се — не че имаше някакво значение, но така бленуваше да го направи...

Усмихна се на пациентката си, след което се хвърли през отворения прозорец.

Отвън се чу страшен трясък. Шум от паника огласи улицата.

Тя се надвеси и погледна през прозореца. Долу лежеше безжизненото тяло на доктора.

Прибра се вкъщи замислена. Дали този човек наистина се е чувствал виновен, или само ѝ беше наговорил тези думи, за да я заблуди? Но за какво да я лъже? След като разбра, че тя знае всичко, изражението на лицето му не трепна, не се опита да се оправдава... значи може би беше искрен? *Няма значение!* Размина се с малко, трябваше да страда повече. Всяка следваща жертва трябваше да се мъчи повече от предходната. Психологът даже беше много по-виновен от другите двама преди него, а умря така, както сам пожела... *Да му се не види...*

Луната безцеремонно измести слънцето и зае мястото му на небето.

Трябваше да се погрижи за някои неща. Натъпка всички гримове и перуки, които имаше, в чувал за боклук. Направи оглед на апартамента отново — искаше да се увери, че нищо не е пропуснала. Всяка улика трябваше да бъде заличена. Шишенцето с отрова също

попадна сред нещата за изхвърляне. Боже Господи! Ами ножът? Къде беше дянала ножа? Ако не го намери, целият ѝ план щеше да отиде по дяволите, всичко, за което се беше трудила през тези нещастни седем години... *О, разбира се.* Сети се, че го беше заровила заедно е първата си жертва. Олекна ѝ.

Изчака навън да се спусне напълно черната пелерина на нощта, след което излезе да изхвърли уликите.

Вече беше към три след полунощ, когато се прибра обратно в дома си, капнала от умора. Хвърли дрехите си за пране и се мушна под душа.

Силният звън откъм входната врата успя да я извади от мъртвешката дрямка, в която бе потънала. Тя притисна уши с ръце и се надигна от леглото. Нямаше представа колко време е спала, не знаеше дали в момента е сутрин или обяд, но се чувстваше изморена и копнееше за още сън. Клатушкайки се, пое по посока на неприятните звуци.

— Идвам, сега идвам! — изкрещя раздражено.

Звъненето продължаваше и това започна да я изнервя.

Отвори входната врата. Пред нея се появи познатият образ на инспектора.

— Времето навън е хубаво, госпожо Уудс, а вие сте се затворила у дома...

— Сънувах, детектив Ричардсън — прекъсна го тя, — но вие ме събудихте.

— В момента е три следобед, какво толкова изморително сте правили вчера?

— Нищо съществено, просто съм изморена.

— Аха... — с равен тон вметна той, след което влезе в апартамента, без да поиска разрешение.

— Сигурен съм, че не сте напълно искрена с мен, госпожо Уудс.

— Напротив, детективе...

— Нося с мен един предмет, който съм сигурен, че е ваш — прекъсна я той.

— Така ли?

Детективът извади от джоба на самото си омачкана снимка на малко момиченце, поставена в найлоново пликче за съхраняване на вещественни доказателства. Показа я на домакинята и рече:

— Тази снимка позната ли ви е, или си въобразявам, че ликът на детенцето досущ прилича на този на покойната ви дъщеря?

Тя се изненада, но се постара да остане безизразна.

Детективът внимателно наблюдаваше реакцията ѝ. Умееше да разчита езика на тялото и беше убеден, че тази жена го лъже. Трябваше да я притисне. Обясни ѝ, че снимката е била открита в един от джобовете на самото на Лукас Браун — отровената жертва.

По лицето ѝ пролича, че напрежението в нея нараства.

Не беше ясно колко време още ще издържи на нападките от детектива.

Той нямаше други доказателства, но силно вярваше, че я е притиснал до стената. Беше само въпрос на време да я закове и тя го знаеше. Без да сваля очи от нея, учтиво ѝ пожела приятен ден и излезе, оставяйки я насаме с терзанията ѝ.

Нощта се спусна нежно. Кървава луна изплува върху небесния свод.

Тя реши да действа незабавно. Възмездието трябваше да бъде раздадено.

Облече черен тренировъчен костюм и леко спортно яке, тикна в един от джобовете му канията с ловджийския нож, който бе купила порано през деня и бе заточила като бръснач. Влезе в детската стая и се доближи до стената срещу прозореца, която бе облепена с плакати на различни рок банди. Върху тях беше закачила снимки на дъщеря си. Избра една и целуна лицето на малката. Тази нощ щеше да получи отмъщението, за което мечтаеше от години.

Имението на Кинг се намираще извън града. Отне ѝ известно време, за да стигне до него. Опита да се слее напълно с мрака, понеже разчиташе на изненадата. Кой би очаквал да го нападнат в добре пазения му дом и да опитат да го убият? Около къщата обикаляха охранители. Трябваше да почака малко, докато дойде смяната им.

Издебна момента и притича внимателно до къщата. Скри се зад храст, непосредствено до един от прозорците на първия етаж. Надникна през него и го видя — Александър Кинг седеше спокойно на канапето си и надигаше чаша е уиски. Тя усети напирещ гняв дълбоко в душата си. Не успя да се противопостави на животинския инстинкт и скочи през прозореца, разпилявайки стъклото на безброй малки парченца. В очите на Кинг не срещна изненада. Той стана от канапето и се завъртя с лице към нея. Тя се затича с нож в ръка, когато от двата ъгъла на помещението изскочиха двама бодигардове и я събориха на земята. Лицето ѝ посрещна няколко юмука. Чу се изхрущяване на кост. Рукна кръв. Светът около нея започна да се превръща в размазана картина от аленочервени оттеници.

Нямаше представа колко време е била в безсъзнание. Когато се събуди, осъзна, че крайниците ѝ са завързани за дървена платформа, прикрепена към бетонна стена. Намираще се в тъмно помещение, което бе обгърнато от плътни сенки, сякаш изтъкани от черно платно.

Неясен звук смути неестествената тишина. Тъмнината сама по себе си изглеждаше напрегната, дебнеща — сякаш бе огромно приклекло животно. В помещението влезе човек, облечен в черна роба и с качулка на главата. Довближи се до вързаната жена.

— Изглеждаш толкова изтощена. Обичам да доминирам над силните жени — рече мъжът.

— Върви по дяволите, Кинг! — изруга тя.

Беше го познала по гласа.

— Не, миличка, ти ще вървиш по дяволите, но преди това ще преминеш през деветте кръга на ада. — В гласа му се долавяше злокобна нотка.

Жената не каза нищо. Погледна уплашено към мрачния човек, след което сведе поглед към пода.

— Запазена си. Това ми харесва. Добре ще се позабавлявам с теб. Ще те накарам да крещиш от болка заради това, което стори с приятелите ми.

— Те бяха животни — бясно му кресна тя, — а ти си чудовище!

— Тази нощ ще опознаеш истинската ми същност. Но искам да се съпротивляваш, така ще се забавляваме по-дълго. Като те гледам,

май ти се е напукала почвата между краката — явно от години никой не ти е поливал нивата. Идеално — тъкмо ще си по-тясна. За твое сведение си падам по садо-мазо игричките. С дъщеря ти също си поиграхме.

Тя е усилие повдигна главата си и се изплю в лицето му.

— Изверг такъв...

— Голяма палавница си била. Не си хаби енергията, ще ти трябва за по-късно.

На огромна дървена маса в средата на помещението бяха разположени различни по вид и големина предмети, а вляво от нея игриво подскачаха огнените езичета на пламъците в камината. Той свали робата си. Остана гол, както майка го е родила. Взе огромен касапски нож и се приближи до нея. С няколко движения разреза дрехите ѝ. Пред него лъсна изящно тяло, на допир меко като коприна, а на цвят кафяво като шоколад. Притисна главата ѝ плътно до платформата. Дланта му смазваше счупения нос. Жената изхлипа от болка. Той започна да я обладава.

Чукаше я зверски. По всичко личеше, че искрено се забавлява. С голямото си като на минотавър парче разкъсваше влагалището ѝ и разцепваше ануса. Тялото на жената се гърчеше от жестоките страдания.

Когато свърши, извергът взе от масата парче метал с остриета в двата му края, наподобяващ вилица. Постави единия му край под брадичката ѝ, другия — на гръдния кош. С кожен колан стегна уреда около врата ѝ.

— Красавице, този уред за мъчение носи интересното название „вилицата на еретика“ — осведоми я Кинг. — Ако само за миг се унесеш, горната част на вилицата ще прободете гърлото ти. Тествал съм този метод и мога да ти кажа, че се получава не много приятна гледка.

Тя желаше всичко да приключи на момента, но като всяко нормално човешко същество се страхуваше от смъртта.

Нямаше представа колко време е стояла така. Той ѝ каза, че са били два часа, но ѝ се сториха като вечност.

Най-накрая Александър Кинг махна уреда за мъчения, но ѝ беше приготвил нова изненада. От масата вдигна друг, който приличаше на

ножица, но с много по-голям размер. Взе още един, който наподобяваше скоба — „отварачката за уста“, така го представи той. Вкара в устата ѝ това приспособление и я разтвори максимално. Бузите ѝ започнаха леко да се цепят. Напукваха се така, сякаш отвътре се опитваше да изпълзи животинче. Същевременно взе ножицата и захвана езика ѝ с края на уреда за мъчения. Плавно започна да стяга, причинявайки на клетницата неизпитвана досега болка. Беше я инжектирал е адреналин, за да не припадне отново. Когато се убеди, че двата края на ножицата почти опират един в друг през езика ѝ, грубо я дръпна навън, разкъсвайки езика и отделяйки го от тялото. Бликна фонтан от кръв. В очите ѝ се четеше агонизираща болка.

— Време е да приключваме, мила — доволно рече маниакът, — и запомни, жаждата за отмъщение винаги поражда ответна, по-силна жажда.

Внимателно свали дървената платформа на земята и я остави в легнало положение. Госпожа Уудс лежеше по гръб с лице към тавана и се давеше в собствената си кръв. Тогава той извади метална клетка, на чиято горна страна беше монтирана метална купичка като за супа, но по-голяма. Положи клетката върху корема ѝ, а жената е ужас видя, че вътре в нея цвърчи огромен плъх. С помощта на арматурна тел прикрепил клетката за дървената платформа. От огнището извадил няколко въглена и ги поставил в металната купичка, след което премахнал дъното на съоръжението и мишата обител се озова върху оголения корем.

— Всеизвестно е, че когато градусът на настроението при гризачите се повиши и те биват притиснати от горещината, панически си прегризват път за бягство. В твоя случай моят домашен любимец може единствено да дълбае надолу през корема ти — с дяволита усмивка похвали съоръжението си Кинг. — И когато това се случи, ще се радвам, че не се намирам на твоето място.

Той се изсмя налудничаво.

— Ас теб, любима моя, с теб ще бъдем заедно, докато смъртта ни раздели...

Самодоволните му крясъци, които огласяха нощта, внезапно секнаха. През вратата на подземие то нахлу непознат мъж. Беше

насочил пистолет към лицето на Кинг.

— Александър Кинг, останете на място и не правете никакви резки движения, иначе ще стрелям!

— Маmicатa му! Кой си ти, мътните да те вземат?

— Детектив Тимъти Ричардсън. Вие сте арестуван за изнасилване и убийството на деветгодишната Саманта Уудс. Имате право...

— За какъв се мислиш, а? — прекъсна той детектива. — Едно позвъняване до шефа ти и веднага ще те пратят да раздаваш глоби за паркинг!

— Към обвиненията ви, господин Кинг, ще прибавя и заплаха към полицейски служител.

— Омръзна ми от теб, нахалнико! Що не взема да разкрася и твоята муцуна?!

В този момент той нададе боен вик, грабна чук от помощната масичка и се втурна към детектива. Писъците му бяха притъпени от оглушително прокълтелите в затвореното помещение изстрели. Двата куршума безпогрешно се впиха в плътта му. Кинг се олюля. Ококори невярващо очи и се загледа в тялото си. От гърдите му бликаше гъста, почти черна кръв. Злодеят сякаш се вбеси още повече и замахна с чука към стрелеца. Трети куршум последва първите два, като образува дупка в челото на обезумелия мъж и го запрати на пода.

Детектив Ричардсън се втурна към клетата госпожа Уудс и понечи да я развърже, обаче бе твърде късно. Жената вече беше напуснала този свят, а по изражението на лицето ѝ личеше, че го е сторила в агонизиращи мъки. Гледката беше отвратителна. Тялото ѝ бе зверски обезобразено и кървеше почти отвсякъде. Той видя безумния капан, привързан към корема ѝ. Бързо успя да го премахне и от кухнята, която се бе образувала в тялото на жертвата, изскочи огромен освирепял плъх с окървавена муцуна. Детективът се надяваше клетата жена да е предала богу дух, преди гризачът да си е проправил път за бягство през корема ѝ. Ядоса се на себе си, че бе стоял навън в сенките твърде дълго, дебнейки да се промъкне незабелязано покрай охраната. Правилно бе предположил, че госпожа Уудс ще навести имението на Кинг, но не беше очаквал подобна развръзка. Въпреки солидния си стаж в полицията, досега бе виждал подобна стая за мъчения само по филмите. След причиненото зверство в това

помещение единственото, което можеше да направи, бе да поднови разследването по случая е непълнолетната Саманта Уудс. Нищо чудно по време на следствието да открият доказателства и за други престъпления и жертви на психопата.

Набра номера на централата и се свърза с оператора. Съобщи за извършените зверства, след което затвори. Щеше да дочака колегите си в тази гробница. Единствената мисъл, която успя да се промъкне в мозъка му, беше, че всяко едно убийство, извършено от госпожа Уудс, си заслужаваше.

В ПРЪСТТА

Когато четете това, най-вероятно вече ще съм мъртъв. И то наистина. Защото аз съм от хората, орисани да умрат два пъти. Знам, че ще се чудите как, в името на всички богове, е възможно това. Аз самият в началото не можах да повярвам. Но сега, когато пиша този текст, осъзнавам, че бих дал всичко на света да бях умрял още първия път. Тогава поне не страдах. А след „възраждането“ ми, в продължение на четири десетилетия, нямаше ден, в който да не изпитвам с всяка частица на тялото и душата си мъчението на така наречения ми „втори живот“.

Спомням си е точност годината, когато започна всичко. И няма как да не си я спомням — 1962-ра — тогава обявиха смъртта ми. Бях едва на двадесет и пет — възраст, в която физическото ми състояние беше прекрасно и животът ми напълно подреден. Тъкмо годеницата ми съобщи, че е забременяла, в службата ме повишиха, а сестра ми се завърна от чужбина. И точно когато мислех, че всичко си е дошло на мястото, се случи неизбежното. Слушал съм приказките на старите хора за това как за смъртта нямало ред, независимо от възрастта и здравословното състояние на човека, ала никога не се бях замислял над тези думи... а когато го сторих, беше късно.

Всичко започна с една прекрасна вечеря е годеницата ми. Отидохме на ресторант да изпием по чаша вино и да хапнем. Случаят беше повече от радостен — вестта за бъдещата ни рожба. В мига, в който узнах, че ще ми се роди дете, се почувствах най-могъщия човек на планетата. Сякаш бях способен да пробягам най-дългата магистрала в света, без да спирам за почивка, или да изкача Еверест без капка кислород, да пренеса Тадж Махал камък по камък до нашия дом и там да го изградя наново, като подарък за любимата ми.

Бъдещата ми съпруга изпи чаша вино, а аз една кана, хапнахме, посмяхме се, припомним си забавни истории — как се запознахме, кога и къде беше първата ни целувка — и накрая си тръгнахме заедно по-щастливи от всякога. И тъй като чувството за хумор на Господ

наистина не е от най-сполучливите, по пътя към вкъщи се случи нещо ужасно. Тогава въобще не ми направи впечатление, но в онзи миг животът ми се промени завинаги. Докато вървахме с моята любима, хванати за ръце, някакъв непознат се блъсна в мен и при допира си ме убоде с нещо остро. Не успях да различа с какво, а и в момента не го сметнах за важно.

— Извинете ме, много съжалявам! — Погледът на странника излъчваше вина и по всичко си личеше, че се разкайва за случилото се.

— Не се притеснявайте, господине. На всеки може да се случи — отвърнах му със същия учтив тон, с който той ми беше поднесъл извинението си. В този ден нямаше човек или божествена сила, които са способни да помрачат изпитваното от мен удоволствие от живота. Поне така си мислех тогава. Но отново грешах.

Не бяха изминали и няколко минути, когато почувствах страшни болки в мускулите. Усещах ги на тласъци, имах чувството, че кръвта във вените ми ври. Няколко мига по-късно спазмите зачестиха и усетих как се свличам безпомощно на земята. Чух жена ми да пищи, преди да затвора очи и да загубя съзнание.

Когато се свестих, няхах представа какво се случва с организма ми. Опитах да отворя очи, но това се оказа непосилно за мен. Напрягах всеки мускул, но нито един не ми се подчини. Колко странно е усещането да нямаш власт над тялото си! В един момент си господар на света, а в следващия — безжизнена кукла...

Не чувствах нищо — нито болка, нито каквото и да е друго усещане. Единствено слухът ми продължаваше да бъде с мен, но не знаех кога и той ще ме предаде...

Помислих си, че сънувам, но този сън прекалено дълго се задържа и целият застой беше способен да разяде малкото ми останал разум, както корозията старо желязо. Чувствах се слаб. Какво се случваше с мен? Но още в мига, в който си зададох този въпрос, осъзнах, че вече знам отговора — просто бях *мъртъв*. Да, беше странно, но бях абсолютно сигурен, че е така.

Въпреки че... Та нали хората разказват истории за смъртта?! Как, след като духът на човека напусне тялото, отива на небето и наблюдава отвисоко мъката на близките си... При мен определено не се случи по този начин. Моят дух не излетя от тялото ми, той остана дълбоко в

него, като удавник, вкопчил се в живота, борещ се за последна глътка въздух.

Много странно е усещането да те погребват и в същото време да осъзнаваш, че го правят. Когато погребението започна, чувах ясно всичко случващо се около мен. Чух, когато поставиха капака на ковчега ми, също как забиват пироните в дървото. Усещах острия кънтеж от сблъсъка на желязо в желязо. Звучеше като този от капките пролетен дъжд — толкова истински. След това — звукът от допира на ковчега е твърдата земя! Сякаш ме проряза в сърцето.

Но не това бе най-страшното. Когато свещеникът започна да ме опява, чух оплакването ми от близките си.

Дали всички мъртъвци стават свидетели на собственото си погребение?

Аз ли съм единственият, или фактът, че все още никой не се е завърнал от отвъдното, за да разкаже дали е така, ме кара да си мисля това?

А дали, когато човек умре, съзнанието му не остава цяло — както при мен? Така ли ще бъде цяла вечност — тялото ми заровено в пръстта, а душата ми — заклещена в разлагащите му се основи?

Въпросите ме тормозеха и не ми даваха миг спокойствие. Преди всичко да свърши и да бъда погребан, чух как ме зариват с пръст.

Постепенно хлипането на близките ми затихна. Всички звуци заглъхнаха. Останах сам в тъмното, очакващ края си. Но някак това не се случваше. Имах чувството, че са изминали години, векове, хилядолетия, преди отново да чуя звук. Беше странен, сякаш някой отрива пръстта над мен. Усетих как желязо застърга по дървения капак на ковчега. Все още не усещах тялото си, само съзнанието ми беше будно и очите ми — все така притворени. Секунда по-късно чух пироните да издават възмутен вопъл. Някой или нещо явно се опитваше да изкърти капака на дървения ми затвор. Още миг и щеше да успее. Чух гласове. Говореха помежду си, но ми беше трудно да определя за какво става дума. Напрегнах цялото си съзнание в опит да доловя разговора им.

— Отровата подейства — сподели единият глас.

— Рибата Фугу^[1] има и полезно приложение за нас. С извлечения тетродоксин^[2] от нея и добавките от жабите и жилавите треви сътворихме специална отрова, с която жертвите ни да изпадат в

кома, така наречената „клинична смърт“. Благодарение на това — последва кратка пауза — този младеж, погребан тук, ще се превърне в идеален роб за плантациите на господарите ни.

— Но преди всичко трябва да го съживим — намеси се трети глас.

Тези думи много ме притесниха. В крайна сметка се оказваше, че не съм умрял, но същевременно не съм бил и между живите. Как беше възможно подобно нещо? Докато размишлявах по въпроса, до слуха ми достигаха пъшканията на тримата непознати, които явно се опитваха да ме измъкнат от ковчега. Не ми беше нужно много време, за да осъзная, че съм похитен. Ами ако ми предстоеше нещо много по-страшно от това да те заровят жив под земята?!

Нямам представа колко време бе изминало, докато правеха опити да ме съживят, но накрая успяха. Клепачите ми плавно се отвориха. Усецах, че ми се вие свят. Очите ми се опитваха да свикнат е обстановката. Не им беше много трудно да се адаптират поради спусналата се нощ. Мускулите ми също дадоха знак, че са част от тялото, кръвта във вените ми забушува като пенлива река. Усетих

внезапния приток на кислород в дробовите си. Органите ми постепенно се пробуждаха от летаргията, в която бяха изпаднали. Притеснението за миг бе заменено е радостта да се чувствам жизнен, да бъда отново жив. И тогава разбрах истината.

— Тръгвай, робе, работа те чака! — заповяда ми един от мъжете, които ме бяха изкопали изпод земята.

— К-к-к-ъ-д-е? — Говорът ми още не функционираше добре и въпросът ми прозвуча като жален вопъл на дете, което моли да не бъде наказано.

— На плантациите, робе! — изсмя се същият човек.

Нахраниха ме с нещо отвратително на вкус, но несъмнено питателно, взеха ми дрехите и ме накараха да облека торбеста туника, ушита от груб ръчно тъкан плат, а накрая ми отрязаха косата. И всичко това — наред гробищата, очевидно, без да се притесняват от нищо. Сетне захвърлиха дрехите и вещите ми долу в отворения ковчег, поставиха капака обратно и зариха дупката е пръст. Погледнах натам и видях надгробния си камък и мястото, където бях погребан. Осъзнах, че близките ми ме смятат за мъртъв, че до края на живота си ще вярват, че съм в този трап и всеки от тях ще поеме по пътя си без мен. А аз щях да съществувам някъде другаде — като затворник — безличен и безименен, блъскащ до припадък в плантациите на някой робовладелец...

Когато почувствах, че имам сила в мускулите си, бях готов да побягна, но ненадейно един от похитителите заби дебела игла в ръката ми. След няколко секунди усетих, че ми прималява и отново затворих очи.

* * *

Събудих се наред незнайна плантация, която беше препълнена от хора, някои — объркани като мен, а други — трудещи се, заради страха от насилието, което ще понесат, ако не си вършат работата добре или се опитат да избягат. Абсолютно всички бяха оковани и жигосани, по-късно го сториха и на мен. Плътското удоволствие беше забранено помежду ни, а на случайно забременелите жени им изрязваха зърната, за да не могат да хранят децата си и така

новородените да умрат от глад. Господарят не желаше да се лишава от работниците си дори и за секунда, а нуждата от грижа за бебетата не му се нравеше. Жестокостта беше нечовешка — за тях ние бяхме просто пособия, с които да печелят пари. Редовно ни малтретираха, дори и да не бяхме в прегрешение. Времето за сън бе недостатъчно. Много от нас не успяха да доживеят до петдесет, но за сметка на това водеха нови, които да ги заместят. След всичко видно и изпитано тогава осъзнах, че умрях за втори път — физически бях жив, но душата ми бе мъртва.

* * *

Разказах ви накратко какво се случи с мен, защото много хора си мислят за робството като за нещо от миналото, но то съществува под много форми на всеки континент. Вече съм стар да се боря: надхвърлих шейсет и пет лета, а все още съм роб... За жалост, още помня времената, когато живях като свободен човек, способен сам да решава съдбата си. Сега стоя скрит в една от плантациите на господаря и пиша тази история. Надявам се някой ден добър човек да открие писмото ми и да го прочете. Сигурно тогава ще съм си отишъл от този свят, но душата ми ще го напусне спокойна, ако знам, че поне един човек е научил истината за мен. С това писмо се надявам да бъдат предотвратени бъдещите похищения на хората в страната ми. Повярвайте ми, не съм единствен. Всички ние, които сме обявени за мъртви и някога имахме собствен живот, свои семейства и мечти, сега сме просто роби.

Моля ви, разпространете това писмо и го предайте, на когото трябва, за да спрат тези безчинства! Така ще предоставите шанс на други хора да изживеят живота си и постигнат мечтите си. Аз оставам тук и ще продължа да си представям лицето на детето ми, което сигурно вече ме е дарило с внуци. Знам, че никога няма да мога да видя нито тях, нито близките ми, но вече съм се примирил.

Затова — сбогом от един остаряващ роб, който все още помни времената, в които е бил свободен човек.

---

[1] Риба Фугу — японското наименование за Риба балон, или Риба таралеж, както и на приготвяното от нея ястие. Рибите балон при опасност напълват стомаха си с вода и приемат кръгла форма, за да уплашат преследвача си. Имат скрити шипове, които щръкват при издуване на тялото, така рибата става бодлива и трудна за преглъщане от нападателя. Кожата и вътрешните ѝ органи съдържат отрова, която е неприятна и дори смъртоносна за враговете ѝ — Бел.а. ↑

[2] Тетродоксин — отровата, която се отделя от рибата Фугу. Тя оказва паралитично действие на мускулите и когато е в много малки количества не убива, а само забавя жизнените процеси в тялото до минимум. Тогава човек чува всичко около себе си, но не може да се помръдне и тялото му за известно време е в кома. Мускулите на жертвата се парализират, но тя остава в съзнание, въпреки че може да умре от задушаване — Бел.а. ↑

ПСИХОЗА

Психиатрия „Мери Кейт“, Лондон, 7 септември 1972 г., някъде около 18:00 ч.

До инспектор Рупърт Маккензи.

Казвам се доктор Стивън Хендри. В момента съм много притеснен, но въпреки състоянието си пиша това писмо, защото наскоро се случиха странни неща и трябваше да ги документирам по някакъв начин, чрез който да Ви докладвам. Знам, че когато се съгласих да вляза под прикритие в психиатрия „Мери Кейт“, Вие ме предупредихте, че в нея се случват странности, които сте неспособни да разкриете, без да вкарате човек вътре. Въпреки опасенията ви за моята безопасност, бях твърдо решен да ви съдействам. Поради тази причина реших да обобщя набързо записките си за разкритията ми. Мисля, че директорът ме подозира и скоро ще осъзнае защо постъпих на работа в клиниката.

Разбрах защо персоналът се държи апатично спрямо случващото се тук — всички са замесени в гнусните игри на директор Крамник, но наскоро открих служителка, която се разкайва за действията си. Тя ми разкри мръсните тайни на директора и е противник на идеите му. Към писмото ми ви прилагам снимки от подземното крило и записа на разговора ми с въпросната санитарка, който направих тайно с магнетофона си. Вярвам, че тези материали ще бъдат достатъчно доказателство за вината на директора, а ако не са, то видеозаписът, който откраднах от офиса му, ще наклони везните към ареста му.

* * *

Психиатрия „Мери Кейт“, Лондон, 5 септември 1972 г.

Времето навън предвещаваше началото на поредната вечерна буря. Студен вятър бичуваше каменните стени, обкръжаващи изолираната от света психиатрия „Мери Кейт“. Зловещият тътен,

смесващ се с виещите ветрове и сблъсъците на изливащите се води от близката воденица, можеше да накара дори мъртвец да се пробуди в гроба и отново да умре, само че от страх. Извисяващото се здание на клиниката, изградено от огромни сиви камъни, приличаше на средновековна крепост, предназначена за измъчвания на грешниците.

Доктор Хендри влезе в кабинета на директор Крамник, където предстоеше поредното заседание.

— Добър вечер, доктор Хендри.

— Благодаря Ви, директор Крамник, дано да бъде такава.

— Готови ли сте с вечерния отчет?

— Да, директоре. Откакто ми възложихте лечението на пациентите Маргарет и Алфред, постигнахме лек напредък, но все още недостатъчен, за да поставя точна диагноза на заболяванията им. Ще ми трябва още време.

— Разбира се. Лекуването на психически нестабилни хора е бавен процес. Вярвам, че иновативните ви методи ще бъдат от полза не само за пациентите ни, но като цяло и за самата клиника.

Доктор Хендри кимна благодарствено е глава, но продължаваше да се тормози, че не е изпълнил хипократовата си клетва.

— Доктор Крамник, от дълго време насам желая да ви помоля нещо, но постоянно го отлагах.

Директорът повдигна вежди в очакване.

— Случайно попаднах на видеозаписи, където по странен начин се отнасяхте с пациент, носещ името Давид. Не желая да прозвуча неуважително, обаче смятам, че мога да Ви бъда полезен. След като видях записите, любопитството в мен се надигна и успях да открия картон на този пациент, където не беше вписано нищо друго, освен името и диагнозата му. Желая да го посетя, директоре.

— Защо смятате, че тези записи са истински и какво ви води на мисълта, че съществува този пациент?

— Ами всъщност всичко изглеждаше твърде реално, за да бъде измислица, а освен това съществува картон е името Давид — названието, споменато в записа — отговори с равен тон докторът.

— А, да, бях забравил — направи се на разсеян директор Крамник. — Давид е бивш пациент на клиниката, изписахме го преди години, а относно картоната — някой от колегите е забравил да го прибере в архива. Няма тайни, няма загадки.

Доктор Хендри не вярваше много на казаното от директора, но и не смяташе да продължава да настоява, току-виж би се усъмнил в истинската причина да работи в „Мери Кейт“. След като осъзна, че няма да може да убеди началника си да го заведе при тайнствения пациент, той започна да обмисля друг начин да постигне целта си.

Щом настъпи полунощ, докторът се подготви за разследване. Взе със себе си фенерче и се запъти към кабинета на директора.

В клиниката беше пусто и мрачно, всички спяха. От време на време отвън проблясваше някоя и друга светкавица и осветяваше за секунди части от помещенията. Силните гърмежи след тях караха космите по ръцете на Хендри да настръхват.

Не след дълго пристигна пред кабинета на директор Крамник. Това бе едно от най-смелите и безразсъдни действия през живота му, като изключим самото идване в психиатрията. Почука леко по вратата — смяташе, че така по-лесно ще се оправдае, ако директорът спеше вътре, а не в личната си стая. Не чу никакви звуци и това го подтикна да натисне дръжката.

За негово учудване не беше заключено и той спокойно влезе. Включи фенерчето и започна да търси доказателства, уличаващи началника на лечебното заведение. Започна първо с етажерката зад стола на директора. На нея имаше поне две дузини папки, съдържащи всякаква информация, но една от тях привлече вниманието му. Върху ѝ пишеше „Досиета на служителите“. Захапа долната част на фенера и разтвори папката. Вътре имаше информация за всеки един от сегашните служители. Попадна и на своето име, обаче не намери нищо по-различно от това, което бе дал като данни за себе си преди постъпването, но му направи впечатление, че всичко за него беше написано в червен цвят. Разрови се измежду информацията и на другите служители — освен на санитарката Агнес, която рядко засичаше из коридорите на психиатрията, на всички други тя беше написана в черен цвят. Само неговата и тази на Агнес бяха в червен. Това имаше значение — беше сигурен, че е важно, но в този момент не можеше да се сети какво точно е. Върна папката на мястото ѝ и започна да се рови за още. Намери друга, която беше надписана „Снимки“. Не се съдържа и я отвори. Вътре бяха нахвърляни различни фотографии на помещения от клиниката и такива на персонала през годините. Видя няколко, които бяха разделени от другите в отделен

джоб. Странното в случая бе, че изобразяваха място, което не беше виждал досега. Може би ставаше дума за подземното крило. То се охраняваше от едър санитар (ако не се лъжеше, името му бе Стан) и достъпът дотам бе забранен за почти всички.

След откритието си докторът усети, че е много близо до разплитане на ребуса. Върна папката със снимките обратно, като преди това взе правените в подземнието. Отново грабна тази е информацията за служителите и нетърпеливо започна да търси, докато не попадна на санитаря Стан. В началото не намери нищо особено, но преди да се откаже, забеляза нещо доста интригуващо. Стан страдаше от алкохолна зависимост. В главата на Хендри веднага се роди перфектната идея.

Той се разтърси припряно из чекмеджето на бюрото. На няколко пъти беше виждал директор Крамник да прибира там връзката си е ключове. Явно бе видял правилно, защото не след дълго напипа ключодържателя. Вече се бе сдобил е информация и ключове за подземното крило, оставаше му само някак да премине през Стан, но и този проблем бе решен бързо. Хендри си спомни, че на няколко пъти директорът го бе черпил питие, значи някъде тук имаше барче е алкохол. Видя барчето и измъкна от него бутилка е уиски от по-задните редове.

Затвори внимателно вратата на кабинета и се запъти към първия етаж, където Стан охраняваше металната врата за подземнието.

Осветлението беше слабо, но това не попречи на доктора да отиде при санитаря. За негова изненада Стан се беше облегал на стената до металната врата и беше задрямал. Приблужи се до него, помахаша с ръка пред лицето му, подбутна го леко, но той не реагира. Явно тази вечер щеше да си спести подкупа. Извади връзката с ключовете и отключи вратата, премина отсреща и я затвори. Искрено се надяваше на връщане санитарят отново да спи, но за всеки случай остави бутилката с алкохол до краката му.

Предпазливо слезе по хлъзгавите стъпала. Посрещна го хладен въздух с мирис на дезинфектант и хлор. От края на стълбището започваше тесен коридор, който впоследствие се разклоняваше в две противоположни посоки. За момент докторът се зачуди накъде да поеме, обаче шестото му чувство го насочи в правилната посока. Някъде от дъното, може би през вентилационна тръба, нахлуваше свеж

въздух. Хендри пое нагам, за да провери източника. Тръгна по открилия се пред него коридор. Гледката не бе от най-приятните. Стените бяха наскоро боядисани изцяло в тъмнозелен цвят, но въпреки обновлението, по тях все още си личаха следите от нокти и кръв. Таванът бе изцяло пропит от влага и покрит с петна мухъл. От него нагъсто стърчаха несветещи луминесцентни лампи.

Коридорът завършваше с метална врата, която имаше ръждясала решетка, впила в нея подобно ноктите на ястреб в жертвата му. Тази врата също беше заключена. В момента, в който, дрънчейки, започна да търси подходящия ключ, отвътре дочу тихо стенание. Космите по ръцете му настръхнаха за втори път тази вечер и причината за това определено не беше студената септемврийска нощ. Напрегна сетивата си, промуши наполовина фенерчето през решетката и с помощта на меката светлина успя да различи нечий силует. Стенанието продължаваше налудничаво да трепти и да влудява мислите му. В този момент усети кокалести пръсти да се впиват в ръката му, държаща фенерчето. Инстинктивно подскочи и го изпусна на пода. Звукът от тупването на предмета върху бетона го накара да се вцепени. Погледна плахо надолу, въпреки че тъмнината вече беше обзела съзнанието му. За негова радост, фенерчето беше паднало в краката му. Взе го и го насочи към решетката. През нея стърчаха пръсти на човешка ръка. Те бяха окаляни и мръсни, с неестествено дълги и почернели нокти. Инстинктивно му идваше да закрепци, но мисълта, че ще се издаде, го спря. Разумът надделя над паниката и той предположи, че изопнатите пръсти са на тайнствения пациент. Завъртя ключа и отключи вратата. Металната ключалка изщрака като ставите на възрастна жена...

— Кой е тук? — долетя въпрос от тъмното.

Докторът за момент замръзна. Не очакваше на подобно място да има човек, способен да задава нормални въпроси.

— Аз съм Стивън Хендри — рече — и съм доктор тук.

— Доктор... — каза остро затворникът. — Докторите са зли хора и не ги харесвам.

Странникът внезапно се разгневи.

— Махай се, махай се, ти казвам! Тръгни си веднага, инак ще те нараня!

Хендри се уплаши. За миг замлъкна и се почуди как да реагира на чуто. Секунда по-късно притеснението напълно го превзе, когато пациентът отново заговори:

— Доктори... Зли хора, не ги харесвам... а вие кой сте, с каква цел ме посещавате?

Почуди се какво да отговори. Случващото се бе прекалено странно.

— Аз съм Стивън Хендри — отговори отново. — Дойдох тук, за да ти помогна. Може ли да слеза при теб?

— Да ми помогнеш? — беше учуден. — Тук никой не се интересува от мен...

— Никой не се интересуваше от теб, Давид, но вече не е така.

— Знаеш името ми? — отново се зачуди пациентът. — Кой си ти и защо си тук?

Странният пациент промуши глава през процепа. Успя да я извади наполовина.

— Страх ги е да влизат вътре, много ги е страх — повтори с изцъклени очи. Говореше несвързано.

Той се ухили и наяве лъснаха зъбите му, развалени до един.

— Кой се страхува, Давид? Защо?

— Нима не знаеш — докторите — отговори затворникът е цялата прямота на света. — Те са зли хора и аз не ги харесвам. Причиняват ми болка. Мразя ги! — Давид се разгневи, повишавайки тон.

— Добре, тихо! Трябва да бъдем тихи, за да не ни чуят случайно докторите и да ни наранят.

— Ш-ш-шт, тихо, добре... Давид ще бъде послушен.

Докато приказваха, тайнственият пациент внезапно изгуби интерес и се отдръпна от решетката. Докторът на няколко пъти се опита да възобнови разговора, но неуспешно. Нищо друго не му оставаше, освен да се прибере безшумно в стаята си и на следващия ден да опита отново.

Доктор Хендри беше учил, че в основата на лечението на всеки един психичноболен е първо да влезеш в главата му, да разбереш страховете му и да вникнеш в неговия начин на мислене. Само така психиатърът можеше да се надява на някакъв шанс да го излекува, а в

конкретния случай Хендри желаше да научи защо Давид бе заключен тук долу като мъченик и изолиран от света.

* * *

Психиатрия „Мери Кейт“, Лондон, 6 септември 1972 г.

Предната нощ доктор Хендри бе върнал ключовете на директора и тайно се надяваше липсата им да не е направила впечатление на никого. Тази обаче му се наложи да ги вземе отново, за да посети Давид.

Тъмната пелерина на нощта се спусна. Въпреки че бурята беше отминала, въздухът навън беше много студен и способен да докара пневмония на всеки, дръзнал да се застои за повече от половин час.

Откакто беше дошъл да работи в „Мери Кейт“ и след като бе видял видеозаписите с измъчването на Давид, докторът не си спомняше да има ден, в който да не си бе помислял как да получи повече отговори. Това го обезпокои. Надяваше се, че никой не е видял вчерашната му визита. Налагаше му се още да работи под прикритие.

Слезе в подземното крило. Този път му се наложи да подкупи е бутилката уиски санитаря, охраняващ входа му. Влезе отново. Но за разлика от предната нощ, сега сви в другото разклонение. Беше убеден, че там ще открие още доказателства, с които да разобличи намеренията на директора.

В края на коридора стигна до масивна дървена врата с огромен метален катинар. Извади фенерчето си и го освети. Бръкна в левия джоб на униформата си и извади връзката с ключове, която бе отмъкнал. Предположи, че измежду всичките поне един ще пасне на катинара и ще го отключи. Пробва десетина, преди да попадне на точния. Катанецът изщрака. Докторът плахо побутна масивната врата. Пред него се разкри вход към стая, където властваше тъмнината. Предпазливо влезе. Направи още няколко крачки и си удари коляното в нещо твърдо. Изохка от острата болка, която прониза капачката му. За миг се разколеба и се зачуди дали да продължи напред, но в крайна сметка се отърси от съмненията си. Насочи светлината от фенерчето към помещението. Завъртя се около оста си и мъждукащата светлинка разкри малка част от предметите в стаята. На два разкряча пред него се

намираше дървено легло. Навлезе още навътре и гледката го порази. Върху леглото имаше безброй остри шипове. В левия ъгъл на стаята беше разположена неголяма гилотина. На няколко крачки от нея пък беше поставена маса със стотици колби и разтвори е неопределено съдържание. В срещуположния ъгъл от тавана стърчеше бесило, а до него — нещо подобно на огромен дървен стан, по който личаха следи от прясна кръв.

Кръвта във вените му се смрази. Страхът надделя над разума. Докторът се завъртя рязко и тръшна вратата на стаята за мъчения зад себе си. В паниката забрави да я заключи. Затича се обратно по мрачния коридор. Ако преди бе имал някакви съмнения относно действията на директор Крамник, то след тази среднощна обиколка те отпаднаха.

Силното желание да напусне подземното крило бе победено от хипократовата му клетва. Дори страхът не бе склонен да я наруши.

Благодарение на усета си намери коридора, който водеше към килията на Давид. За негово учудване пациентът стоеше послушно в клетката си, без да издава никакъв звук, сякаш беше мъртвец. Рязко отвори решетката, но той не реагира. Давид изглеждаше като упоен. Причината да си го помисли беше във факта, че предната вечер бе готов да скочи върху него и да избодне очите му, а тази стоеше в ъгъла на килията си като малко момченце, което току-що беше изяло пердах от баща си за сторената бяля. За миг си помисли, че дори не диша, но когато се осмели и слезе при него, забеляза, че гърдите му се надигат и спадат. Плахо го докосна. Давид не помръдна и при допира му. Освети лицето му и забеляза, че от устата му се стичаха лиги. Дори зениците му не се свиваха или разширяваха. Пациентът беше в кататония. Доктор Хендри трябваше да разбере дали наистина директорът беше виновен за това му състояние, или имаше друга причина.

В момента, в който бе готов да си тръгне, съзря нещо да стърчи от шепата на пациента. Хвана ръката му и разтвори пръстите му. Вътре се криеше малко бяло листче с кървави петна по него. Той го измъкна от скривалището му, разтвори го и прочете на глас:

— Агнес...

Единственият човек наоколо, носещ това име, беше повъзрастната от двете санитарки. Тя работеше тук от над двадесет и пет години и беше сигурен, че по някакъв начин е замесена, особено след

като знаеше, че е един от малкото служители, имащи достъп до подземното крило. Трябваше да я разпита. Беше прекалено вманиачен с подземното крило, за да разговаря с нея по-рано, ако го беше сторил, може би щеше да предотврати случилото се е Давид.

* * *

Психиатрия „Мери Кейт“, Лондон. 7 септември 1972 г., около 17:00 ч.

— Агнес, спри, моля те! — притеснено подвикваше из коридорите на клиниката доктор Хендри. Възрастната санитарка се направи, че не го чува, но всички наоколо знаеха, че не е така.

Докторът се принуди да я настигне и си позволи да я дръпне за рамото. Тя спря и се обърна.

— Оставете ме, докторе! Не желая да разговарям с вас, ще си навлека неприятности. Вие сте нов тук и не знаете как стоят нещата.

— Но моля ви, Агнес, тогава ми ги изяснете! Обещавам да не ви отнема много време — заинати се той.

— Не искам да се намесвам в делата ви.

— Трябва да ви кажа нещо важно и то насаме!

Тя не се впечатли много от чутото.

— Ще дойдете ли с мен?

— Не!

— Името Давид да ви говори нещо?

Тя застина и за секунда-две стоеше като замръзнала, явно размишлявайки над думите на доктора. Не отговори с глас, а само му кимна в отговор, че е съгласна да го придружи.

След няколко минути вече бяха в подземнието, запътили се към мястото, където се намираше Давид. Санитарят ги бе пропуснал, без да им задава въпроси. Бързо стигнаха до килията на мъченика. Той все още стоеше вътре, заел същата поза, както и предната нощ, с лиги, капещи от устата и същия изцъклен поглед, взиращ се в нещо невидимо за другите. Санитарката беше в готовност да заплаче.

— Преди две нощи Давид изглеждаше добре. Въпреки че говореше несвързано, поне говореше с мен. Мисля, че някой умишлено

му е сторил това. По всичко изглежда, че е натъпкан с медикаменти. Най-вероятно има замесени хора от персонала.

По лицето на санитарката руннаха сълзи.

— Той не беше луд, опитвах се да му помогна, но се провалих.

— Какво се опитвате да ми кажете, Агнес? Какви тайни криете?

— Намирате се в сериозна опасност, докторе, както, между другото, и аз — заради този разговор, но не мога повече да крия случващото се. Трябва някой да научи за неправдата. Не издържам вече с всичките тези тайни, пронизващи душата ми.

— Ще попия всяка ваша дума и ще докладвам на точните хора.

И тя започна да му разказва.

В началото, когато постъпила в клиниката, всичко било нормално, без проблеми, но дошъл ден, в който доктор Крамник бил назначен от правителството за директор на психиатрията и тогава нещата се променили. Първоначално всичко й изглеждало като случайност, но постепенно осъзнала, че греша. След назначаването на новия директор в клиниката започнали да постъпват хора, които не били с психични отклонения, а здрави граждани, които представлявали пречка за правителството. Всички те били заключвани тук и умишлено подлудявани с медикаменти, за да не пречат на плановете на висшестоящите. Когато се налагало някой да изчезне от улиците на Лондон, но да не бъде убиван, пращали го тук. И така години наред.

Случващото се повече започна да се напаса в съзнанието на доктор Хендри. Вече знаеше истината за това място и кой е главният виновник за състоянието на пациентите. Но не осъзнаваше каква е връзката на Давид с всичко това.

— Какъв е случаят с Давид? И защо е заключен отделно от другите и всички тук се правят, че не знаят за съществуването му?

Зениците на Агнес се разшириха от страх. Тя много добре знаеше какво е станало с него.

— Той беше отстранен — поде тя. — Давид е предишният директор на психиатрията и не бе съгласен с назначаването на доктор Крамник за такъв. Беше чел досието му и знаеше, че той не е тук, за да помага на болните, а само от лични интереси. Явно някой отгоре е решил, че повече няма нужда от него, затова го затвори в подземното

крило. Единствен от другите само директор Крамник го посещаваше. Явно с годините доктор Фоубърг наистина полудя в тази тъмница.

— Кой е доктор Фоубърг? — прекъсна я Хендри.

— Това е Давид. Всъщност истинското му име е Джонатан Фоубърг. Името Давид му беше дадено, след като бе заключен тук. Всички пациенти носят измислени имена, за да няма опасност някой ден това да им напомни кои са.

— Но защо толкова години никой не се е осмелил да се опълчи срещу Крамник? Защо сте си мълчали?

— Всъщност доктор Фоубърг се опълчи, но виждате докъде го доведе това. И на кого да кажем, след като правителството стои зад този проект? Всички ние също сме затворници на собствената си съвест и това ни разяжда вътрешно, но знаем, че ако се опитаме да се противопоставим, ще пострадаме — не само ние, а и близките ни.

— Аз няма да си мълча, Агнес. Вярвам, че правдата ще възтържествува.

— Пазете се, докторе, и ни отървете от тази зла участ.

— Вие също се пазете, Агнес. Благодаря Ви за смелостта да споделите с мен всичко това.

Някъде около 18:30 ч.

Доктор Хендри вдигна от бюрото си лист хартия и го постави в пощенски плик. Върху плика написа „до инспектор Рупърт Маккензи“ и го прибра в единия от джобовете на медицинската си престилка, след което излезе от кабинета си.

Вярваше, че информацията ще стигне до точните хора и кирливите ризи на директор Крамник ще излязат наяве, ала трябваше да побърза, преди да се усъмнят в действията му.

Продължаваше да вали като из ведро. Доктор Хендри облече шлифера направо върху престилката си и се запъти навън, далеч от бетонения зандан. Искрено вярваше, че с действията си ще промени събитията и ще помогне на хората тук.

Затръшна зад себе си масивната дървена врата на психиатрията и се насочи към външните порти. Сега, като се загледа в обкръжаващата го среда, осъзна, че „Мери Кейт“ можеше да послужи не само за психиатрична клиника, а също и като затвор за пациентите. „Мери

Кейт“ се простираше върху огромна площ. Външните порти се губеха от поглед. Наложих му се да върви няколко минути, докато ги достигне. По пътя подмина множество големи мраморни статуи и паметници, които придаваха на мястото вид на изоставено гробище. Доктор Хендри потръпна неволно, когато дочу вълчи вой от далечината. Не му харесваше да бъде тук, особено след като научи някои истини за нещата, които се случваха в психиатрията. Подозренията му се оказаха основателни и сега трябваше да направи всичко по силите си, за да ги докаже. Той трябваше да занесе писмото си до най-близката пощенска станция и да го изпрати на своя добър приятел инспектор Маккензи.

След като премина през портите на „ада“, докторът се сепна и спря на място. На дървото срещу него висеше нещо, което не можеше да различи на момента. Беше далеч, а и дъждът, който го шибаше безмилостно през лицето, също не помагаше особено. Когато се доближи достатъчно близко, изведнъж замръзна на място и се вцепени от страх. От дървото на примка от грубо изплетено въже висеше тялото на човек. Докторът се пристраши и го доближи. Хвана го за крака и го завъртя, така че да може да види лицето му.

Всичко бе очаквал, но не и това. Лицето срещу него беше подпухнало и посиняло, но не това го притесни, а фактът, че познаваше човека, който беше обесен. Агнес. Тя му беше казала, че излага живота си на опасност заради разговора помежду им, но това му се бе сторило пресилено. Явно обаче санитарката се беше оказала права и сега висеше от дървото като мръсно бельо. Зад гърба си дочу нечий стъпки. Доктор Хендри не успя да осъзнае какво се случва — усети единствено силен удар в тила. Погледът му се замъгли и внезапно пред очите му причерня...

Някъде около 20:00 ч.

Когато се свести, доктор Хендри откри, че е завързан за дървен стол, а около него обикаляха двама мъже и една жена в бели престилки. Единият от мъжете се доближи до завързания. На престилката му имаше закачен бадж с надпис „доктор Крамник“, а под името му — „директор“. Той заговори:

— Доктор Мърфис, дайте начало на видеозаписа. Време е да разберем какво сме постигнали.

Човекът, към когото бяха насочени думите, кимна и изпълни заръчаното.

— Дата: 7 септември 1972 година — продължи директор Крамник, — запис на лечението на пациент 49 и проверка на моментното му състояние. Проведохме нов вид лечение на пациент 49 или познатия на всички ни лорд Рътридж. На лорда бе поставена диагноза „остра психоза“, която е симптом на шизофренията. В конкретния случай лорд Рътридж има халюцинации и се изживява като доктор Стивън Хендри в собствен свят, в който реални хора играят определени роли, генерирани от болното му съзнание. С този запис искаме да удостоверим прогреса — или по-скоро липсата на такъв — на сегашното му лечение. С няколко въпроса към лорд Рътридж ще оценим моментното му състояние.

Директор Крамник се наведе към пациента и го заговори:

— Добър вечер.

Завързаният човек бе видимо притеснен. Не отделяше поглед от директора.

— Какво желаете от мен? — попита.

— Бихте ли ми казали дали си спомняте името си?

Настъпи моментна пауза.

— Да, спомням си го. Аз съм Стивън, доктор Стивън Хендри. Защо ме държите завързан? Ако не пристигна навреме в града... — опитваше се думите му да прозвучат като заплаха, но се сепна за момент, преглътна насъбралата се слюнка в устата му и продължи: — Имам уговорен час е инспектор Рупърт Маккензи и ако не се явя на срещата ни, ще съжалявате. Не знаете какво ще ви сполети. Вашите игрички приключват още тази вечер.

— Успокойте се! Сигурен ли сте, че това е името ви?

— Да! Но защо променяте темата?

— „Стивън Рътридж“ да ви говори нещо? Лорд Стивън Рътридж?

— Не! Кой е той?

— Вие...

— Оставете ме на мира! Вие сте убийци! Похитихте Агнес. Клетата санитарка се страхуваше от вас, но накрая се осмели да говори с мен и да ми разкаже за всичко, което сте сторили тук, и накрая за

благодарност висна на въжето. Разказа ми за неправдата в клиниката. Каквото и да ми сторите, вече съм задвижил контактите си и ще бъдете наказани за деянията си. Вие не сте хора, вие сте чудовища!

— Лорд Рътридж, вие страдате от сериозна психическа болест. Всичко, което ни разказахте, не съществува в реалния свят, а само във вашата измислена реалност.

— Глупости. Първо, не съм никакъв лорд, аз съм доктор Стивън Хендри, а вие се опитвате да ме заблудите и да ме изкарате луд. По същия начин сте отстранили и Давид, тайнствения пациент. Не си мислете, че не знам кой е той — бившият директор, да, точно така — доктор Джонатан Фоубърг. Всичките данни за това, което правите тук, са изпратени на точните хора. Скоро ще ви открият и ще ви накажат за деянията ви.

Директор Крамник сведе глава. По всичко личеше, че се чувстваше безпомощен или по-точно разочарован. Отдръпна се от пациента и се обърна към другия мъж е бяла престилка в помещението.

— Доктор Мърфис, ще трябва да се обадите на близките на лорд Рътридж и да им съобщите, че той се нуждае от още време. Кажете им, че лечението е неуспешно и ще пробваме други методи.

— Слушам ви, доктор Крамник. Още сега ще се свържа с тях.

Директорът погледна отново към камерата и събщи с равен глас:

— До този момент пациент 49 не се е повлиял от досегашното лечение. Дата: 7 септември 1972 година, лечението, приложено върху пациент 49, е неуспешно.

Той даде нареждане на сестрата да бие успокоително на пациента и да го заведе в стаята му, докато с дясната си ръка нервно мачкаше лист хартия. А в замаяната глава на доктор Хендри, или, както го наричаха — лорд Рътридж, се луташе безпомощно един ужасяващ въпрос: каква част от всичко това бе истина и каква — постановка на психотичното му съзнание?...

СБЛЪСЪК В АМАЗОНИЯ

Шумът от двигателя на хеликоптера пронизваше ушите им. Заедно е дъждовното време това допълнително засилваше безпокойството на отряда. Войниците се бяха наместили в търбуха на металния звяр и чакаха напрегнато пристигането на указаното място. Командирът на взвода седеше от едната страна сам, плътно прилепен до вътрешната стена на „раптора“, а срещу него бяха останалите четирима от елитната бригада за тайни мисии. Пилотът също беше част от екипа, но той управляваше вертолета и нямаше как да се включи в дискусиата на другарите си.

Сержант Кристофър Стейн реши да преговори мисията с другите бойци:

— Както знаете, господа и Елис — той погледна към единствената жена на борда, — ние сме специален отряд за бързо реагиране, изпращан само на суперсекретни мисии. Щом пътуваме над джунглите на Южна Америка, това означава, че ситуацията е излязла извън контрол. Видяхте, че бяхме мобилизирани за съвсем кратко време. Сега ще ви разясня задачите и ще преговорим какви действия ще предприемем.

— Шефе, знае ли се какво се е случило там и защо ни пращат? — попита едър мускулест мъжага, облечен в тъмнозелена камуфлажна униформа и високи гумирани кубинки. Под дясната му ръка лежеше сива каска с визьор за нощно виждане. На врата му висеше метална плочка с името — Бишъп. Той бе гордостта на екипа — „тежката артилерия“, която винаги се включваше, когато нещата станеха наистина напечени.

— Животно, ама много си прост, човече — намеси се войникът до него, носещ името Гюнтер. Той беше облечен в същите дрехи, но бойното му снаряжение бе различно. За разлика от Бишъп, който се бе запасил с два ловни ножа — по един на всеки глезен — и бе прикрепил около кръста два пистолета тип Зиг Зауер модел P226, огромен автомат M249 със сто патрона в пълнител и патрондаш с петстотин

допълнителни, Гюнтер разчиташе само на един боен нож, както всички останали, пистолет тип Валтер Р22 е двайсет патрона в пълнителя и Барет ХМ109, 50-и калибър — най-новата снайперистка пушка в армията. Той бе заместник на сержанта и снайперист на отряда.

— Ти пък какво се месиш! — изгрухтя, вбесен, Животното. Физиономията му приличаше на разгневен глиган. Неслучайно му бяха сложили този прякор.

— Мъже! — пребели очи Елис. Тя беше с късо подстригана черна коса и красиви черти. Въпреки че имаше над пет години стаж в специалния отряд на сержант Стейн, Амазонката, както я наричаха бойните ѝ другари, поддържаше безупречно външния си вид. Тя се придържаше към изцяло „мъжките“ оръжия, ако могат така да се нарекат, и не се разделяше с трите си пистолета Колт 17-ки и любимата си помпа Мозберг — автоматична едноцевка с осем патрона в тубусен пълнител. Сигурно някъде в раницата си имаше поне десетина кутии с патрони за оръжията.

— Войници, замълчете! — заповяда сержантът. — Нека да ви разясня накратко бъдещите ни действия. Споровете оставете за вечерта, когато спокойно ще се отдадем на изстудено мохито и уиски с лед в базата.

Всички млъкнаха. Само монотонното бръмчене от двигателя на хеликоптера остана да се носи край тях. В кабината Боул не бе чул и дума от спора им. Той беше русокос мъж със сини очи, късо подстриган, метър и деветдесет висок; славеше се със стотиците си завоевания както на бойното поле, така и в леглото. Неговото снаряжение включваше пистолет Игъл и автомат АУГ, но в момента те се намираха в задната част на „раптора“, където се разправяха другарите му.

Сержант Стейн продължи:

— Когато Тестиса — това беше бойното название на пилота — приземи хеликоптера в секретната база за биологични оръжия, Елис и О'Райли ще подсигурят площадката. След това аз продължавам напред, за да огледам терена и да проверя за опасност. Ти — посочи към Животното — ще отидеш с Гюнтер до пилотската кабина, където ще прикривате Боул до товарния отсек, докато взема саковете е мунициции. Ако всичко се развие по план, се събираме заедно пред

хеликоптера и потегляме пеша към командната зала. Всичко дотук ясно ли е?

— Да, сър, напълно! — изкрещяха в един глас войниците, след което всеки се зае да подготвя багажа и снаряжението си. О'Райли — рижав строен войник от ирландски произход — взе специално оборудваната си аптечка, която беше предварително подготвена за вражески територии. Единствените оръжия, които притежаваше, бяха стандартен нож като на всички останали и един автоматичен пистолет Аркус 98DA, който беше със значително по-малък размер, в сравнение е тези на другарите му. Той беше медикът на спецотряда и допълнителните оръжия щяха само да затруднят придвижването му.

След като приключиха с подготовката и проверката на оборудването си, членовете на ЕБИСЕ, накратко от „Елитна бригада и секретни елиминатори“, бяха готови за поредната си тайна мисия.

Сержантът седеше самотен и умислен. От време на време леко задрямваше и дори сънуваше на пресекулки. На моменти му се появяваха познатите образи на съпругата и петгодишната им дъщеричка. Представяше си как са се събрали със семейството на сестра му и седят на верандата на старата фамилна къща. Зет му пече месо върху скарата, а двете племеннички и наследницата му си играят наред зелената поляна. Какви приятни мигове и спомени! Нямахше търпение да приключи с военната си служба и да се отдаде на заслужена почивка и живот със семейството си. Въпреки че наскоро бе навършил четиридесет и две години, той не се чувстваше на толкова. Усещаше, че има сили за още мисии и битки с враговете на родината. Професията му обаче не му позволяваше да отгледа дъщеря си като нормалните бащи. Не прекарваха почти никакво време заедно. Виждаха се много рядко, само през отпуската — около месец в годината, най-често през август. Това го натоварваше психически и той нямаше търпение да дойде моментът, в който ще приключи с тази работа завинаги. Оставаше още малко, много малко... една последна мисия — тази мисия.

На борда на „раптора“ се усети лека турбуленция. Сержант Стейн се събуди внезапно. Инстинктивно сграбчи с дясната си ръка своя автомат M16 и провери дали двете му „берети“ са на мястото си. След като установи, че всичко е там, където трябва да бъде, той осъзна,

че хеликоптерът вече каца. Набързо се съвзе и започна да нарежда на подчинените си:

— Бързо, войници! — излая той. — До половин минута да сте готови за слизване от хеликоптера! Проверете за последно снаряжението и се подгответе за акция! Бързо, бързо, бързо!!!

Сержант Крис нахлузи прозрачна маска на лицето, която приличаше на скиорски очила. Целият отряд имаше такива. След това сложи сивата си камуфлажна каска на главата. Останалите последваха примера му.

За броени секунди отрядът за специални мисии беше готов да напусне вертолета. Първото, което им направи впечатление, като слязоха, беше, че се намират в гориста местност. „Рапторът“ беше кацнал на специално пригодена площадка за хеликоптери. Сержантът даде сигнал с ръка на останалите и всеки от тях се зае да изпълнява това, което бяха обсъждали по-рано. Действаха с опит и рутина. Кристофър Стейн отиде пред хеликоптера, за да огледа местоположението и да провери за засада или непредвидена опасност. За момента нямаше такива, но това не го успокояваше. Имаше дълъг стаж в армията и много добре знаеше, че в специалните мисии нещата никога не минаваха по план. Предполагаше, че и тази няма да се отличава по това от предишните. Реши да огледа и чистият въздух изпълни дробовете му като доказателство, че се намират в гориста местност. Срещу него се простираха високи триметрови метални решетки, които криволичеха из целия обект. Изглеждаха така, сякаш образуват широки коридори с тавани — подобни на клетки в зоопарка, обаче е много по-голям размер. На няколко метра пред него се виждаше входът към тези клетки — зейнала врата. Когато другите бяха готови, сержант Стейн им даде нареждане да се придвижат навътре през коридорите към обекта. Там се криеше отговорът на въпроса — защо бяха изпратени тук по спешност.

Влязоха навътре. Подът беше изграден от огромни бетонени плочи. Тунелът беше широк около пет метра. Елис се спря за момент и погледна към металните решетки.

— Сержант — подвикна тя, — внимавайте да не се докоснете до решетките! Тук пише, че по тях преминава високо напрежение — посочи огромна жълта табела.

— В момента май няма захранване — намеси се Гюнтер. — Не забелязвам никакво осветление наоколо, нито каквито и да е следи от електричество.

— Тези тунели много ми приличат на капани за мишки, но в уголемен мащаб — притеснено рече пилотът Боул.

— Изглежда доста зловещо — вметна О'Райли.

— Момчета, така като гледам, тези коридори са свързани заедно и таванът им също е изграден от подобна метална сплав, което ме навява на мисълта, че не са капани, а точно обратното.

— Какво имаш предвид, шефе? — попита Животното.

— Смятам, че това тук е убежище и предназначението му е да предпазва от евентуално външно нападение, или по-просто казано, като за теб, Животно — целта е никой отвън да не може да влезе вътре. И както виждате — посочи той с ръка в посока към далечината, след което — вдясно от тях и после вляво — това са три отделни сгради, които са свързани с тунелите, и единственият начин някой да премине от една към друга от тях е точно през тези оградени пътеки, на които се чудим. По-странното е обаче защо са изградени мрежите, а още по-чудното — защо през тях преминава ток? Повече от ясно е, че всичко това е направено с цел защита, но какво толкова се спотайва отвън, та са създали тези постройки? Явно има нещо, което много ги е изплашило!

— Шефе, нищо не разбрах от това, което каза, обаче не ми хареса тона, с който го изрече.

— Животно, гледай какъв грамаден мъж си, пък те е страх от една мрежа с преминаващ ток по нея и няколко незнани врагове отвън, пффф... — изсмя се подигравателно Елис.

За миг всички се спогледаха, след което Боул залости вратата зад тях.

— Все пак си мисля, че ще бъде по-добре да е заключена — рече с нарастващ страх в гласа си той.

— Ами ако това, което е предизвикало суматохата в тази секретна лаборатория, се спотайва вътре, ако все още не е излязло навън? — намеси се Гюнтер.

— Точно затова сме изпратени тук, войници. Сега бъдете нащрек и да свършим работата, за която сме изпратени! Слушайте внимателно! Елис и Бишъп, поемат сградата вдясно от хеликоптера! Боул и Гюнтер

— посочи ги сержантът, — вие, момчета, се заемате със сградата срещу нас, а аз и О'Райли отиваме към тази вляво, която ми прилича на командна зала. Проверявате районите си, като същевременно внимавате, все пак сме на непознат обект и нямаме представа какво и откъде може да ни издебне. Накрая се срещаме в предполагаемата командна зала. Разбрахте ли ме?

— Тъй вярно! — отговориха в хор всички от отряда.

Разделиха се по двойки, както беше наредил сержантът, и потеглиха.

Елис и Бишъп се придвижваха в синхрон с плавни и предпазливи крачки. Постепенно се отдалечаваха от другите. Елис държеше и в двете си ръце по един пистолет, а Животното пъхтеше до нея, притискан от тежестта на грамадното оръжие, което носеше. След още няколко крачки стигнаха до сградата, към която се бяха запътили. Отвън не изглеждаше нещо особено. Не много висока бетонена постройка, оградена отвсякъде е телени мрежи, подобни на тези, опасващи коридорите, по които се движеха. Единственото, което им направи впечатление, бе фактът, че сградата няма прозорци. Бишъп откряна външната врата, която се оказа отключена. Двамата с Елис влязоха вътре. Навсякъде цареше тъмнина. Въпреки че пристигнаха на това място в късния следобед, проливният дъжд, който ги посрещна, намаляваше видимостта отвън.

Заради липсата на осветление в помещението те не успяваха да видят кой знае колко.

Сградата се разклоняваше в две различни посоки.

— Аз тръгвам надясно, а ти поemi левия фронт! — отсече Елис.

Животното кимна.

Тя извади от раницата си фенерче, включи го и продължи надясно, където след около пет метра имаше деветдесетградусов завой вляво. Пое по коридора. Пред нея внезапно се появи метална врата — за малко да си удари носа в нея. Тя я побутна и вратата се отвори широко. Елис влезе в стаята. Вътре липсваха каквито и да било признаци на живот. Имаше около десетина празни двуетажни легла. Стаята беше пуста. Елис се разходи из нея, за да огледа и провери за

други врати, водещи към тайни помещения, обаче такива нямаше. След като не откри нищо, тя реши да се върне и тръгна към Бишъп.

Мускулестият мъж същевременно беше поел по левия коридор, който продължаваше с остър завой вдясно. Точно огледално на другото помещение, но той нямаше как да знае това. Както и Елис, Бишъп за малко щеше да се удари в огромна метална врата. Тя беше леко открената и Животното я избута навътре. Влезе в стаята, която се оказа обширна и с дъх на застоял въздух. Явно от много време насам помещенията в сградата не бяха проветрявани. Той включи фенера на оръжието си. Светлината, която излъчваше, не беше много силна, но бе достатъчна, за да освети пътя му. В средата на стаята бяха разположени няколко огромни и продълговати кухненски маси със столове към тях. Предположи, че се намира в огромна трапезария. В дъното имаше умивалник, два огромни хладилника, печка и микровълнова фурна над нея. Сигурно някъде по шкафовете можеше да се намерят консервирани храни и посуда. Здравенякът осъзна, че няма какво повече да търси тук, реши да тръгне в обратна посока и да намери Елис. Изведнъж в него се блъсна някакво по-дребно същество и той подскочи. Вдигна пушката си към него и сложи пръст върху спусъка. Миг преди да стреля обаче, чу трескав шепот:

— Бишъп, не стреляй, аз съм, Елис!

— По дяволите, маце! — изруга той. — За малко щях да ти отнеса красивата муцуна. Друг път не ми изскачай така в тъмното!

— Извинявай, не помислих! Разгледах другата част от сградата, обаче нямаше нищо. При теб намира ли се нещо интересно?

— Тц. Явно това тук е била трапезарията им. Навсякъде има развалена храна и мръсни съдове, нищо особено.

— Аха — рече тя, — от другата страна явно е спалното помещение, там видях няколко двуетажни легла. Сигурно тук са нощували и са похапвали, преди да се случи това, заради което са ни повикали. Каквото и да е то, знам, че ме побиват тръпки от него. Във въздуха витае миризмата на смърт и отчаяние. Сигурна съм, че нещо страшно се е случило с хората.

— Бъди спокойна, мъничка ми хубавице, батко ти Бишъп ще те пази! Не се страхувай от тъмното!

— Не ме е страх от тъмното, Бишъп, а от това, което се спотайва в него.

— Стига толкова — рече той, — хайде да отиваме в контролния център и да кажем на другите, че нищо не сме открили тук. Ако и те не са намерили нищо, се качваме на хеликоптера и се прибираме обратно в базата.

— Съгласна съм.

В същото време Гюнтер и пилотът Боул бяха поели напред към другата сграда, която се намираще точно срещу площадката за кацане. Постепенно се отдалечаваха от останалата част от екипа. Не след дълго стигнаха до входа. Постройката беше огромна, на два етажа. На първия етаж ги посрещна външна врата от подсилена стомана. За тяхно щастие, беше отключена. Влязоха без проблем вътре и сформираха защитна фигура под формата на буквата „Ф“, опирайки гърбове един в друг, за да гледат в срещуположни посоки. Гюнтер започна да обхожда помещението с бавни къси крачки, а пилотът го последва, притиснат в него.

Нямаше осветление и на двамата им беше трудно да се придвижват бързо заради ограничената видимост.

Преминаха покрай някаква изгоряла апаратура и опряха в стъклена стена. Преградата беше свързана с други подобни и образуваше малка прозрачна стая. Насочиха фенерите си и различиха отвор наред една от стените, който много приличаше на врата. Влязоха през него, като при това Гюнтер залитна и за малко не се изтърси на пода. Запази равновесие и засипа нелепата ситуация с нецензурни думи. Боул се изсмя, но смехът му секна, когато освети пода на помещението с фенера си. Обувките им плуваха в огромна локва кръв, от която личаха следи от ръце, които са се влачили в посока извън стаичката. Пилотът потупа по гърба другаря си и му рече:

— Шефе, видя ли кръвта? Сигурно на нея се подхлъзна.

Гюнтер се обърна към Боул, после погледна надолу. С очи проследи кървавата диря.

— Аз ще проверя докъде стига тази следа, а ти разгледай стаичката и се увери, че вътре е безопасно!

— Слушам, сър.

Боул остана в стъкления капан (както го оприличи мислено) и продължи с огледа.

Помощник-командирът тръгна по кървавите следи. Сигурно ги следва повече от минута в тъмнината, когато изведнъж напред нищото, в самия център на помещението, те внезапно изчезнаха. Освети с фенера си във всички посоки, но не откри нищо подозрително. Зачуди се как може някой толкова много да кърви. Дирята беше дълга поне стотина метра, а пък и локвата пред онази стъклена стаичка беше огромна. Любопитното беше, че липсваше тяло или поне парчета кожа или части от човека, оставил следите по пода. Тогава се сети, че единственото място, към което не бе погледнал, е таванът.

Пилотът вече беше разгледал стъклената стая и не беше открил нищо интересно. Няколко книги, списъци с имена, документи, от които нищо не се разбираше, и повреден компютър. Наоколо обаче витаеше неприятен мирис, наподобяваш този на престояла мърша. През изминалите години служба в армията неведнъж се бе озовавал очи в очи с враговете си, но този път нещата стояха по съвсем различен начин. Около цялата ситуация имаше неяснота, която можеше да го подлуди. Чувстваше се потиснат и уплашен. Все повече и повече желаше да се разкара от това противно място.

Докато тези мрачни мисли преминаваха през главата му, в далечината се дочу стрелба от автомат и силен крясък. Беше убеден, че този писък е излязъл от гърлото на командира. Игнорира заповедите, които бе получил по-рано, и се затича по посока на стрелбата.

Когато стигна до мястото, видя командира да клечи на земята със завряна между краката глава. Автоматът му беше захвърлен настрана. Издаваше странни звуци, а тялото му се свиваше и отпускаше от тежкото дишане. Приблужи се на сантиметри от него и освети с фенера си гърба му. Гюнтер наподобяваше човек, обладан от полтъргайст, съвсем като онези от нискобюджетните филми. Пилотът Боул хвана с лявата си ръка рамото на другаря си.

— Командире, добре ли си?

Той не отговори нищо.

— Командире... — повтори Боул.

Гюнтер се изправи бавно, като страдащ от морска болест, след което се завъртя към подчинения си.

— Замина ми обядът — рече той, сочейки към голяма купчина пихтиеста каша наред бетонения под.

— Какво стана? — запита го пилотът. — Ти ли стреля?

Гюнтер избърса уста с опакото на дланта си и се наведе да вземе оръжието от пода.

— Да, аз стрелях — отговори той. — Уплаших се...

Двамата се спогледаха.

Това беше абсолютен шок за Боул. Той знаеше, че командирът е безстрашен, беше го доказвал в немалко битки. Какво, по дяволите, ставаше тук?

— Какво се случи?

Гюнтер не отговори, само безмълвно посочи с дулото на автомата си към тавана на помещението.

Докато всичко това се случваше, сержантът и лекарят на ЕБИСЕ вече бяха пред сградата вляво от разклонението. Пред очите им се откри изцяло бетонена конструкция на две нива. По тавана ѝ пълзяха лиани, а растенията се бяха впили в напукания бетон като пиявици и изглеждаха едно цяло. Приличаше на естествена маскировка. Погледнато отвисоко, сградата нямаше как да бъде видяна, но отблизо лъсваше цялата. Постройката приличаше на огромен правоъгълник е дупки по него. Първият етаж нямаше никакви прозорци, а само една огромна ролетна врата, която зееше широко отворена. От мястото, където бяха спрели двамата войници, виждаха на втория етаж издължен отвор, широк около четири метра и висок не повече от половин. В средата му стърчеше гордо дулото на картечница.

Сержантът подходи внимателно и леко пристъпи прага на ролетната врата. О'Райли го последва безмълвно. На влизане и двамата включиха фенерите си и започнаха да оглеждат вътрешността на помещението. Вляво стояха няколко стоманени стелажа с наредени сандъци. До тях на пода бяха скупчени още сандъци, но по-грамадни. Завъртяха се надясно, където ги очакваше бетонена стена. Продължиха напред и като стигнаха до отсрещната страна, видяха тесен коридор, водещ надясно. Потеглиха натам, като медикът периодично се

обръщаше, за да проверява за евентуална опасност зад гърбовете им. Когато влязоха навътре, забелязаха вход към помещение, а веднага вдясно — стълбище, което явно водеше до втория етаж.

— О'Райли — рече сержантът, — аз ще огледам тази част от сградата, а ти остани тук да ми пазиш гърба!

— Слушам, сър!

Кристофър Стейн вдигна своята М16-ка и положи приклада на рамото си. Включи също и фенерчето на цевта на автомата. Плъзна се безшумно в стаята като гъсеница, пълзяща по листо. Извърташе се ту в едната, ту в другата посока. В помещението не изглеждаше да има нещо интересно, само някаква стойка с две кинокамери, намираща се в ъгъла. Направи още няколко крачки навътре, за да огледа по-добре. След като не видя нищо в стаичката, се върна при медика. Двамата отново се събраха заедно и сержант Стейн посочи безмълвно, че трябва да поемат нагоре по стълбите. Качиха се бързо, стъпалата не бяха повече от двадесетина. Пред тях се разкри обширно помещение, по-голямо от тези долу, в средата на което беше поставена картеницата, която бяха видели отвън.

В дъното на етажа видяха метална врата и се приближиха до нея. Ирландецът отново остана да наблюдава, докато лейтенантът проверява стаята. И тази врата не беше заключена и въпреки масивните ѝ размери, той успя да я отвори лесно. Стаята беше тясна, не повече от два на два метра. От двете ѝ страни бяха поставени стелажи с различни по клас и вид оръжия и няколко големи кутии е муниции за тях. Крис ги загледа с неприкрито учудване и продължи напред към следващата врата. Побутна я и тя се отвори...

Помещението приличаше на контролна зала. Проснатото на пода човешко тяло в бяла престилка го накара да замръзне на място. Само погледът му продължи да шари ту към трупа, ту към неработещите монитори в стаята, ту към огромното кърваво петно, разплуто на стената. Нямахше какво повече да търси тук и се върна при ирландския си боен другар. Лицето му беше бледо, а погледът — отнесен.

— Какво има? — попита го О'Райли.

— В стаята има труп.

Медикът погледна учудено.

— Труп?

— Човешки — отговори Крис, — така като гледам, твой колега, навярно приживе е бил доктор или някакъв учен.

— Това не е на хубаво, шефе, не е на хубаво!

— Да — съгласи се лейтенантът и продължи: — Вече от половин час сме в тази секретна база, а загадките стават все повече и повече. Ако скоро не разберем какво се е случило, мисля, че мисията ни ще се брой за неуспешна. Както вече ни направи впечатление, цялото място тъне в мрак. Няма осветление, няма електричество, няма и жива душа, която да разпитаме.

— И какво ще правим сега? Ще се връщаме ли обратно, или имаш друга идея?

— Ще изчакаме другите пред входа и като се съберем, ще дам инструкции за бъдещите ни действия, а сега с теб ще слезем долу, за да ги изчакаме.

— Добре, шефе.

Трите групички огледаха помещенията, за които получиха заповеди, и това им отне приблизително едно и също време. След това се събраха пред сградата, където се намираше командната зала. Сержантът посрещна другарите си с обезпокояващите думи, че са се изправили пред сериозно предизвикателство. Елис и Бишъп бяха привидно спокойни и разказаха какво са открили (или по-точно *не са* открили). За разлика от тях, Гюнтер и пилотът Боул бяха силно обезпокоени. Боул беше пребледнял като новите чаршафи на баба си, а заместникът на сержанта потрепваше, сякаш страда от паркинсон.

— Гюнтер, какво се случи там? — попита сержантът.

Всички едновременно отправиха поглед към запитания и притаили дъх, очакваха отговора му.

След дълга пауза Гюнтер проговори:

— Смърт...

Тази единствена дума, изскочила от устата му, беше достатъчна, за да накара всички останали да потръпнат. Боул знаеше за какво става дума и при опита на помощник-командира да разкаже, си представи гледката в онова помещение — спомни си отново нещото, което видя горе на тавана.

— Ние с О'Райли също видяхме труп в командната зала, нормално е в нашата професия да попадаме на подобни гледки, но не вярвам това да те е разстроило до такава степен, че вместо тук, с нас, в отряда, да трябва да си в психиатрията. Така че, приятелю, опитай се да ни обясниш какво се случи там.

— Не, сър, не съм луд, но това, което видях, няма разумно обяснение — запелтечи той. — Все още се опитвам да си обясня как е възможно подобно нещо. То е, против каквито се сетите физически, химически и въобще всякакви природни закони.

— Това място започва страшно много да ме притеснява — намеси се Бишъп.

— Отряд! — изкрещя лейтенант Стейн. — Ситуацията започва да ми прилича на сбирка на стари пияници, събрали се да обсъждат колко е вреден алкохолът, но без да спират да надигат шишетата с пиячка. Стегнете се малко! Тук имаме мисия и докато не я завършим, никой няма да се прибере в базата, така че размърдайте женските си задници и да започнем да действаме като отряд за специални и невъзможни мисии, какъвто се водим. Първото, което ще направим в този момент, е да барикадираме входа към това помещение. Сградата ми изглежда най-безопасна от всичките. На втория етаж има картечница, която се надявам да не се налага да използваме.

Гюнтер кимна, а другите погледнаха към лейтенанта е виновни лица.

— Бишъп — изкрещя Стейн, — ти, Боул и О'Райли ще се заемете с входа!

— Да, шефе! — съгласи се Животното.

— Аз, Гюнтер и Елис ще се качим на втория етаж. Когато сте готови, елате при нас!

Елис и Гюнтер последваха лейтенанта към стълбите, а останалите трима се запътиха към големите сандъци вляво от входа. В такива ситуации мускулите на Бишъп бяха много полезни за отряда. Когато имаше нещо за местене или влачене, той винаги беше първият избран.

За по-малко от десет минути тримата успяха да барикадират изхода, чиято ролетна врата не работеше и нямаше как да бъде спусната.

Оставиха Елис при отвора с картечницата да наблюдава района, а сержантът и помощник-командирът се затвориха в малката стаичка, където лежеше вмирисаният труп на незнайния учен. Вонята от разложението му ги посрещна още е отварянето на вратата, но това не ги смути. Лейтенантът премести тялото извън стаята с мониторите и го завлече в другата, където бяха боеприпасите. Извика Гюнтер да му помогне да вдигнат мъртвеца върху един от рафтовете на стелаж, след което се върнаха в контролната зала.

Мониторите в помещението все още не работеха и явна причина за това беше липсата на хранване. Гюнтер и Стейн се наместиха на два стола и решиха да обсъдят ситуацията.

— Нещата са сериозни.

— Знам, Крис — каза с видимо по-спокоен глас помощник-капитан Гюнтер. — Тук са се случили много странни неща, за които няма логично обяснение. Нямам представа как всичките служители са изчезнали. Единственият човек, който може да ни даде информация, лежи в съседното помещение мъртъв.

Лейтенантът се замисли над думите на другаря си.

— А може би ще успее да ни помогне! — възкликна той. Приличаше на малко дете, открило изгубената си преди седмици любима играчка.

— Какво имаш предвид?

— Все пак това е секретна база, тук са работили едни от най-умните ни учени и ако нещо се е объркало, то те би трябвало да са оставили някаква информация, не мислиш ли?

— Продължавай, шефе, мисля, че си на прав път!

— Виж, спомни си какво видя, когато влязохме тук.

— Спомням си, че имаше проснат труп на земята в бяла престилка и кърваво петно на стената до вратата.

— И?

Лейтенантът сякаш очакваше Гюнтер сам да разреши ребуса.

Гюнтер вдигна ръце в неразбиращ жест.

— Не ти ли направи впечатление нивото на петното и как се е разляло по стената? — продължи Стейн. — Не ти ли прилича на самоубийство?

— Сякаш се е прострелял е пистолет.

— Именно, въпросът е къде сега се намира пистолетът и изобщо дали е в това помещение?

Двамата се спогледаха и едновременно клекнаха да търсят оръжието. В този момент откъм стълбището се чу трополенето на кубинки и след няколко секунди в тяхната стая като хала нахълта Животното. С крилото на вратата неволно удари по главата лейтенанта.

— Шефе, извинявай, не знаех, че се разхождаш по пода!

Крис му отговори запъхтян:

— Бишъп, с командир Гюнтер търсим нещо.

— Както кажеш, шефе, ама като сте решили да се усамотите и да си отделите време един на друг, поне да ни бяхте предупредили предварително, за да не ви притесняваме. Казвайте ги тия неща по-отрано, да му се не знае!

Животното се разсмя с дълбок дрезгав глас и тембърът му забоботи подобно на шум от свличащи се скали.

— Ама ти какво си помисли? — сконфузено го попита Кристофър. — Не е това, което изглежда на пръв поглед...

— При мене тия не минават.

— Животно, вместо да стоиш на вратата и даваш акъл, по-добре ела насам и ни съдействай малко!

— Да бе, после и за мене да почнат да говорят хората.

— Бишъп! — ядосано изкрещя лейтенантът. — Ела насам, за да ни помогнеш да намерим оръжието, с което се е самоубил онзи човек!

Животното изгледа другарите си е голямо учудване.

— Кое оръжие? — запита той. — Онова малко пистолетче отсреща ли?

— Къде? — попита Гюнтер.

— Ами точно срещу вас. Ей там, под мониторите — той посочи с пръст мястото, където наистина проблясваше метална дръжка на пистолет.

Въпреки че двамата командири си помагаха с лъчите на фенерчетата, явно мъглявото осветление вътре им бе попречило да забележат търсеното от тях оръжие.

— Браво, Животно! — похвали го сержантът. — Точно това търсехме.

Стейн взе пистолета и го огледа набързо. Не му беше нужно много време, за да се убеди, че това е оръжието, използвано от

непознатия учен при самоубийството.

Сега трябваше да намерят начин да включат захранването. Така щяха да могат да разгледат данните на хард диска и да видят дали мъртвецът е оставил там някаква информация, от която да разберат каква е била съдбата на служителите.

Всички членове на отряда се събраха в близост до картеницата, откъдето Елис наблюдаваше околността. Стояха до нея и мълчаха. Пилотът Боул измъкна нервно една цигара от смачкан пакет и я сложи в устата си. Щракна със запалката и тютюнът се разпали. Цигарата започна да дими, а пилотът видимо се наслаждаваше на сивкавия пушек.

— Нали беше спрял цигарите? — Елис разцепи тишината с мекия си глас.

— Бях... — рече той, — но за такива ситуации винаги имам цигара в резерв. Когато напрежението ми е в повече, трябва да го изкарам някак и единственият начин да се успокоя с точно тази малка другарка. — Боул потупа с пръст папиросата.

Елис не му обърна повече внимание и продължи да се взира в тъмнината навън. Мъчеше се да различи нещо. Заради лунната светлина ѝ се струваше, че пред нея прелитат силуети. Знаеше, че не е така. Отвън нямаше нищо, беше пусто, но очите мамеха съзнанието ѝ.

— Достатъчно се чудихме какво се случва тук — рече сержант Стейн. — Време е да предприемем някакви сериозни действия или ще се наложи да изкараме нощта в тази сграда.

По гримасите на другарите си той разбра, че са съгласни с него, след което продължи:

— Така както се очертава, не можем да разплетем историята, без да има електричество в сградите. С помощник-капитан Гюнтер решихме, че единственият начин е да включим аварийното захранване. Направихме оглед на помещенията и решихме, че сградата, в която най-вероятно се намират генераторите, е тази, която той и Боул провериха. Доколкото разбирам, тя не е проучена напълно. Така ли е заместник-командире?

— Да, сър! С Боул проверихме и двата етажа, обаче останаха съмнения, че има и подземен. Ако има генератор, сигурно е там — отговори Гюнтер.

— Ами тогава не ни остава нищо друго, освен да посетим отново постройката. Заместник-командир Гюнтер ще заеме мястото ми в командната зала, а аз, Боул и Бишъп ще отидем да разгледаме. Елис остава на пост зад картечницата, а О'Райли ще слезе на първия етаж, за да наблюдава входа и да ни изчака да се върнем. А сега, отряд, да действваме!

Тримата слязоха по стълбите, като ирландецът ги придружи до долу. Избутаха настрани един от огромните сандъци и О'Райли остана на пост, докато другите трима потеглиха към сградата, където предполагаша, че се намира генераторът.

Още с влизането мракът ги погълна. Отвътре се разнасяше смрад на мърша и пикня. Сержантът подаде команди на другарите си с жестове и мимики, като същевременно се ослушваше за непривични звуци.

Боул зае позиция най-отпред, а Крис и Бишъп застанаха на еднакво разстояние зад него, формирайки триъгълник. Насочиха дулата на автоматите към тъмнината и включиха фенерите. Боул направи знак, че е чисто и потеглиха навътре към дълбокия мрак.

Стигнаха първо до мястото, където пилотът и Гюнтер бяха открили кървавите следи, след което продължиха по тях, докато изчезнаха. Стотината метра бяха изминати бавно и предпазливо. Сержантът и Бишъп също останаха изненадани, когато стигнаха до указаното място. Кървищата свършваха внезапно, без да има каквато и да е друга следа. Тогава Боул им посочи с дулото на оръжието си към тавана и прошепна тихо:

— Не искам да виждам това нещо отново, стомахът ми няма да издържи.

Крис и Животното едновременно насочиха фенерите си към тавана. Това, което видяха, ги порази. Вцепениха се, след което Бишъп се извърна на другата страна и започна да бълва като гейзер полуобработената от организма храна.

Гледката, на която станаха свидетели, наистина не беше приятна. От тавана висяха три кола или метални тръби, които притискаха плътно до бетона подобие на човешки труп (или по-точно остатъците от него). Единият кол беше забит в коремната област, а другите два — в шията и гениталиите. Двата крака бяха отрязани до половината, а от откритите рани стърчаха влакна от мускулна тъкан и разкъсани

сухожилия. Ръцете липсваха до рамената и по вида на раните си личеше, че са били ръфани. Сякаш някакъв хищник бе пирувал с крайниците на нещастника. Човекът явно беше набучен през предната част на торса, защото гърбът му беше прилепнал плътно до тавана, а онова, което бе останало от лицето, приличаше на гротескна маска. Едното око бе напълно изстъргано от очната ябълка и липсваше, а другото се държеше само за очния нерв и се клатеше като махалото на стенен часовник. Всичките ребра бяха откършени навън, сякаш някой се е опитвал да се напъха в коремната област. На мястото, където трябваше да се намира сърцето, зееше дупка. При другите органи беше същото. Кожата на цялата област от гърдите, през стомаха, та чак до интимните части беше разрязана през средата, опъната в двете посоки от тялото и залепена за тавана. Разрезът на плътта беше направен толкова прецизно, че дори хирург не би могъл да постигне подобен успех. Но най-странното бяха червата. Висяха надолу подобно спуснати зад борда корабни въжета.

Сержантът едва запази самообладание.

— Какво се е случило тук, мамицата му? — запита той, но сякаш въпросът беше насочен към самия него.

Бишъп продължаваше да излива обяда си на пода, а Боул се опитваше да не поглежда нагоре.

— Да тръгваме — рече сержант Стейн. — Боул, знаеш ли къде е пътят към подземния етаж?

Пилотът се извъртя и погледна косо към командващия.

— Мисля, че знам — отговори.

— Тогава ни заведи. Бишъп, хайде, изправяй се и да потегляме, че ако се задържим още секунда тук, ще последвам примера ти и ще остана без обяд като теб.

Животното се изправи и забърса мутрата си с опакото на лявата ръка. Провери дали оръжията му са по местата си и тръгна с другите двама.

Придвижваха се много по-бързо, отколкото преди да попаднат на ужасната гледка. Светлината от фенерите им шареше във всевъзможни посоки, опитвайки се да разсее и най-тъмните кътчета в помещението. Разбира се, че това нямаше как да се случи, даже им причиняваше допълнително неудобство — получаваше се оптическа илюзия и войниците имаха чувството, че някой ги наблюдава. Във въздуха

витаеше специфичната миризма на смърт, каквато могат да усетят единствено хората, сблъскали се отблизо с нея. Боул водеше групичката напред в тъмнината, но в един момент внезапно спря. Бяха стигнали до самия край на помещението. Пред тях се простираше сива бетонена стена, от която лъхаше на плесен. Пилотът я докосна с пръсти и усети напоилата се в нея влага. Заопипва стената, като внимателно се местеше с по крачка вляво.

След няколко метра стигнаха до метално стълбище, чиито парпети бяха започнали да корозират.

— Предполагам, че това е пътят към подземие — рече той.

Сержант Стейн кимна и даде знак на Бишъп да остане тук на пост.

— Боул, ти ще дойдеш с мен да проучим мястото! — нареди Крис.

Пилотът не каза нищо, просто тръгна предпазливо надолу. Кубинките му разцепваха тишината с металния стон, който издаваха, докато крачеше по стъпалата. Двамата с лейтенанта вече се намираха в подземие. Вдясно от тях видяха цифрата *минус едно* върху стената — намираха се на първия подземен етаж. Самата стена продължаваше напред, без да се отклонява, без никакви чупки, което означаваше, че няма къде повече да отидат нататък, трябваше да се извърнат на дясната страна и да я проучат. Така и направиха. Осветиха помещението и съзряха огромен генератор.

— Аз ще огледам наоколо, а ти провери дали ще можеш да включиш тази пуцина — рече Кристофър Стейн.

Боул даде знак с ръка, че е разбрал и се захвана да търси пулта за управление.

Сержантът набързо разгледа етажа и след като се увери, че нищо не ги застрашава, се върна при пилота.

Боул се беше навел, като осветяваше едно място с фенера си и тихо псуваше.

— Какво има? — запита го Стейн.

— Ами какво да ти кажа, шефе, всички кабели са прекъснати.

— Неприятно.

— А най-странното в случая е причината за прекъсването им.

Крис погледна другаря си с видимо притеснение.

— Повечето кабели и жици изглеждат така, сякаш са умишлено прерязани — продължи той — и е почти невъзможно да бъдат оправени в рамките на няколко часа. Имаме две опции.

Неслучайно сержантът беше взел със себе си именно Боул. Освен пилот той беше и техният инженер. Нямаше работа, свързана с електротехниката, която да му се опре. В ситуациите, когато изпаднаше в безизходица, винаги намираше резервен вариант. Стейн се надяваше и този път да стане така, вярваше, че Боул има план „Б“.

— Какви са вариантите? — запита Крис.

— Първият, и много по-труден (но не и невъзможен), е да отстраня повредата на този генератор, а вторият — да открием резервния. Той би трябвало да е с по-малки размери от този и най-вероятно няма да успее да захрани целия обект с електричество.

— Мисля, че видях другия генератор, докато правех обиколка на помещението. Трябва да включиш него тогава. Не ми се ще да стоим тук още няколко часа, докато оправяш стария.

— Да, сър!

В същия момент откъм стълбището се чуха звуци от приближаващи се стъпки. Сержантът насочи дулото на автомата в тази посока и освети мястото с фенера.

— Ехо, шефе! — Беше Бишъп. — Какво правите там, нещо много се забавихте? Хайде връщайте се вече, че тук горе е много потискащо, малко ме е шубе да стоя сам в тъмното.

Сержантът се плесна по лицето звучно, след което изкрещя:

— Ей, пъзльо такъв, връщай се веднага на пост, да не се кача горе и да ти сритам задника!

Бишъп измърмори неразбираемо под уста и се завъртя, а кубинките му затракаха по металните стълби обратно нагоре.

— Крис — заговори пилотът, докато се придвижваше бавно към мястото, където се намираше резервният генератор — онова тяло, дето го видяхме горе... не ти ли се струва леко плашеща тази история? Още не мога да свържа в ума си цялата картинка. Пък и начинът, по който е заковано на тавана, и липсващите органи, и...

— Нямам представа какво се случва тук, Боул, обаче в едно съм сигурен. Щом са пратили нас в тази база, явно нещата са излезли извън контрол и трябва да бъдем постоянно нащрек. И за секунда не съм си помислял, че онзи труп и начинът, по който е окачен на тавана, са дело

на човек. Имаме си работа с нещо ужасяващо и трябва да сме подготвени за всичко.

Намериха резервния генератор и Боул успя да го включи съвсем бързо. В помещението, където се намираха, тук-там светнаха невидими досега крушки и окъпаха всичко в тъмночервена светлина. Качиха се обратно по стълбите. Там ги очакваше Животното. На този етаж също се бе включило аварийното осветление, но в далечината ушите им доловиха непривичен звук. Пилотът напрегна слуха си и успя да го различи.

— Това е сирена — рече той. — Явно, когато оттук са пратили SOS-сигнала, сирената, която предупреждава служителите за опасност, се е активирала автоматично. Когато е било прекъснато хранването, тя е спряла да работи. В момента към базата ни сигурно постъпва отново същият сигнал за помощ.

— Трябва веднага да се върнем в главната сграда и да прегледаме записите на самоубиения се учен. Така най-после ще разберем какво се е объркало. Да тръгваме! — нареди сержантът.

Тримата се затичаха към командната зала. Бишъп, с цялото бойно снаряжение по себе си, подскачаше като танцуваща мечка на уличен музикант. Беше изключително тромав и бавен. Другарите му водеха с петдесетина крачки, дори повече. На входа ги очакваше ирландецът, който видимо беше по-спокоен от преди. Може би причина за това бяха металните стълбове, чиито глави осветяваха в червено цялата секретна база. Въпреки че черната пелена на мрака беше покрила това място, аварийното осветление успяваше да си свърши работата. Боул и Крис влязоха едновременно през входа и се извърнаха, за да изчакат Животното, който вече се задъхваше и очевидно бе капнал от умора. След като и той пристигна, четиримата заедно преместиха огромния сандък и запушиха изхода. Качиха се на втория етаж, където ги чакаха другите. Въпреки промяната в обстановката Елис не спираше да стои зад дулото на картечницата и да наблюдава околността. Сержант Стейн се запъти направо към командното помещение, без да обръща внимание на зададените от другарите му въпроси. Там го очакваше заместникът му Гюнтер. По вида му личеше, че е видял нещо много неприятно, нещо плашещо. В очите му имаше страх, нарастващ, готов да опустоши душата му. Крис го хвана за рамото.

— Какво видя на записа, Гюнтер? — Той сочеше към апаратурата и най-вече към един от мониторите. Всички останали предаваха картина от базата, бяха свързани с камера, но само един бе изпълнен със „снежинки“, което подсказваше, че видеосигналът, който излъчва, бе спрял. Стейн предположи, че заместник-командирът е изгледал въпросния запис, за който по-рано през деня си говореха, и е видял изявлението на покойния служител.

— Беше ужасяващо — рече Гюнтер, — нямаш представа какво са правили тук и с какво ще се сблъскаме скоро. Никой от нас няма да оцелее. Всички ще умрем на това забравено от бога място!

— Гюнтер, стегни се! Това е заповед.

Изнервеният военен разтърси гневно главата си, сякаш е кошер, пълен е разгневени пчели. Постепенно успя да се овладее и рече:

— Сега вече картинката напълно ми се изясни. Знам какво е станало в онази сграда, където видяхме набучения за тавана служител. — За момент замълча, преглътна насъбралата се слюнка в устата си. — По-добре да пуснем записа отново, за да видиш със собствените си очи какво имам предвид.

Сержантът кимна. Включиха повторно записа.

Мъж в бяла престилка обикаляше нервно из помещението, където се намираха двамата в момента. По местоположението му се разбираше, че го снима камера, която се намира в ъгъла на тавана, точно над вратата. Човекът беше видимо притеснен и се чудеше какво да каже. След няколко обиколки в кръг се настани на стола, по който двамата откриха остатъци от разпиляния му мозък. Човекът започна да разказва пред камерата е треперещ глас:

— Привет, аз съм доктор Хенрик Сигувсон, директор на секретната база Мокасито. — Той посочи закачения бадж върху престилката си, където ясно се отличаваха инициалите му — Х. С., изправи се и се приближи до камерата. — Ако гледате този запис, значи сте ме намерили мъртъв на пода с куршум в главата. Преди да ви кажа за какво става дума, искам да ви предупредя, че щом гледате това, вече сте мъртъвци. Те са чули алармения сигнал и идват за вас. Няма къде да се скриете, ще ви изкормят до един. Привличат ги светлината и шумът. Аз унищожих генератора, за да се махнат, но беше твърде късно. Реших да направя това изявление за глупците, дръзнали да се озоват тук. Предположих, че ще изпратят някого. Сигурно сигналът за

помощ е пристигнал, преди да повредя генератора, но огромната ми грешка беше, че забравих за резервния. Ще карам по същество, защото сигурно не ви остава много време. — Той седна отново на стола, напрежението в гласа му значително намаля.

Сержант Стейн се извърна към Гюнтер и го погледна въпросително. В замяна получи само кимане е глава.

— Мокасито — продължи да обяснява доктор Сигувсон — е секретна лаборатория за проучвания, изследвания и изкуствено подобрене на гените, накратко — генна мутация. Работим по тайна програма на правителството с цел създаване на перфектното биологично оръжие... Е, създадохме го. Доказателство за това е случилото се. Нещата се объркаха и оръжието се надигна срещу нас. Няма смисъл да ви разказвам защо и как се провалихме, но едно е сигурно — смъртта е единственият изход. Набързо ще ви покажа с какво ще се сблъскате след минути.

Той посочи към единия от мониторите и изчака секунди, за да зареди файлът. На него се визуализира образ на мъж, претърпял странно нелогични трансформации на тялото.

— Въпреки че ние, хората, се стремим да създадем идеалната атмосфера за живот, без войни, убийства и спорове, тези неща са неизбежни. За да защитим страната си от тероризма и да се подготвим за бъдещи военни сблъсъци с враговете си, ние успяхме да създадем идеалното оръжие. И за да не нарушим конституционните права на гражданите ни, правихме опити върху хора, които са част от упадъка на обществото — бездомници, наркомани и престъпници. От тях се получиха перфектните войници. Генната мутация повлия различно на всеки, но впечатление ни направи начинът на промяна и разбира се, крайният резултат. Първият вид, който виждате на екрана, се получи след опити с бездомните. Те са най-многобройната част от новосъздадената ни мутирала армия, но това е единственото им предимство спрямо другите, създадени от нас, видове. Действат хаотично и атакуват директно врага. Нямаат никаква милост. Както сигурно вече сте забелязали, разликата преди и след мутацията не е голяма. Структурата на телата им е напълно като тази на нормалните хора, само че са много по-бавни. Издръжливостта им компенсира бавното придвижване. Въпреки хаотичните им действия, учудващото в техния случай е това, че се придвижват на групички. Никога няма да ги

видите поединично. Ще ги различите от нормален човек по това, че се движат бавно, смърдят на мърша, лицата им са изкривени, кожата им окапва...

Доктор Сигувсон натисна един от бутоните и снимката, на която беше изобразен първият индивид, се смени с друга, на която имаше огромно същество е натрупана мускулна маса и силно окосмено тяло.

— Това е представител от престъпниците или както ние сме го кръстили — Трошача. От този вид успяхме да получим едва двадесетина екземпляра, но въпреки малката бройка те са много опасни. Двуметрови канари, на които костите след мутацията са станали изключително здрави. Имат чудовищно развита мускулатура и невероятна сила. В края на ръцете им вместо пръсти има кръговидно костно образувание с формата на гюле и поради тази причина няма как да хващат, но пък ударите им са като нанесени с чук и са смъртоносни. Фокусират противника и се засилват с цялата си налична сила и гняв към него, подобно на носорог. Ако достигнат до целта си, считайте я за напълно унищожена, потрошена и смачкана. Главите и телата им са деформирани до такава степен, че въобще не приличат на човешко същество. След експериментите се оказва, че в тях действително не са останали никакви човешки емоции. Това е перфектната машина за убиване. Не мисли, не чувства, не приема и не прощава, единствено убива. След мутацията костите им постигнаха нечувано досега калциране и удържат дори устрема на куршум.

Докторът смени снимката с образа на Трошача със следващата.

— Това е Фрийки или Откачалката, иначе казано — рече той. — Най-малкият ни войник. Както знаете, наркоманите не са от най-психически устойчивите представители на човешкия род. Явно поради тази причина успяхме да мутираме само няколко от тях, превръщайки ги в най-усъвършенстваното ни оръжие. След като завършихме експериментите, костната им структура изключително много се видоизмени. Превърнаха се в дребни прегърбени същества на височина колкото петгодишно дете. Главите и телата им претърпяха невиджана досега деформация. Приличат доста на Ам-Гъл от „Властелинът на пръстените“. Придвижват се изключително бързо, умеят да се крият и да дебнат противника. Когато си набележат жертва, я изчакват да се разсее, хвърлят се върху нея и прегризват гръкляна й, като откъсват главата от тялото. Процесът е кошмарен, трае около

двадесет секунди. Смъртта на клетника е изключително болезнена и настъпва веднага след като съществото се отдели от човека. Когато атакуват, обичат да издават звуци, които могат да побъркат противника, оттам идва и прякорът им — Фрийки. Това са същества, които търсят елемента на изненадата. Съжалявам, че нямах възможността да ги спра и предпочитам да сложа край на съществуването си, отколкото да се сблъскам директно с някое от тях.

Доктор Сигувсон свали баджа си от престилката и го остави на бюрото. Извади от едно чекмедже пистолет и налага дулото му. Изстаята се разхвърчаха парчета мозък.

Сержантът стоеше вцепенен, докато наблюдаваше записа. Чу шум от взрив, идващ откъм видеото и сигналът прекъсна. Мониторът отново се изпълни със „снежинки“. Той се събуди от транса, в който беше попаднал, а сирената продължаваше да вие.

— Гюнтер — изкрещя Крис, — да изчезваме от това място по най-бързия възможен начин!

Вдигнаха от земята оръжията си и се стрелнаха през вратата. Влязоха в общото помещение с такъв шум и трясък, че стреснаха другарите си, които едновременно насочиха автомати в посока на звуците. Когато видяха командирите, свалиха дулата на оръжията и разпалено ги заразпитваха. Сержантът набързо им отговори, че повече нямат работа тук и е време да се изнасят веднага към хеликоптера. Това породило безпокойство в редиците на отряда. Лейтенантът беше психически най-устойчивият от тях и не се поддаваше лесно на страха. Каквото и да бе видял в стаята, явно не беше никак добро.

— Нямам време за обяснения — рече им той. — Трябва веднага да се изнесем от тази дяволска местност! Ако се забавим още... Нямата представа е какъв ужас ще се сблъскаме!

Но вече беше късно. Прекалено късно.

Откъм гората се раздадоха непривични и стряскащи звуци. Шум от много стъпала, придружен от пискливи гласчета — странна смесица между вой на разгонена котка и плач на малко дете — който се усиливаше с всяка секунда. Точно това напрегнато очакване — да се сблъскаш с неznайното — е способно да подлуди всеки нормален човек... но екипът на сержанта не беше обикновен. Той бе от перфектно обучени войници, справящи се с най-сложните и

невъзможни мисии. Те бяха ЕБИСЕ — тайният отряд, изпращан на стотици смъртоносни места, където никой друг не би могъл да оцелее.

— Няма да успеем — притеснен изграчи Гюнтер.

— Тогава ще се подготвим за подобаващо посрещане — опита да се пошегува сержант Стейн. Не му се получи кой знае колко добре. — Хайде, войници, да им покажем защо сме най-добрите!

Всички до един изреваха „СЪР, ДА, СЪР!!!“, опитвайки се да не мислят за онова, което ги очаква.

Сержантът припряно започна да раздава заповеди. Елис отново беше разпределена зад картечницата, а Гюнтер беше пратен в стаичката с трупа на покойния учен, за да вземе и разнесе муниции на всички постове. О'Райли получи нареждания да пригоди стаята с мониторите и да я превърне в лазарет, да подготви всичките си инструменти, медикаменти и пособия за полеви лечения. Кристофър беше сигурен, че ще се наложи ирландецът да покаже още веднъж докторските си умения. Бишъп и Боул бяха дислоцирани на долното ниво, за да проверят дали изходът е достатъчно укрепен. Трябваше да го опазят непокътнат, защото това беше единственото място, откъдето можеха да нахлуят мутантите.

Когато заместник-командирът се завърна с десетки кутии с боеприпаси, Стейн го прати на покрива. Провери пушката си Барет ХМ109, взе една кутия с патрони 50-и калибър и слезе на първия етаж. Долу се присъедини към пилота и Животното, които го изгледаха учудено. Гюнтер им обясни за получените от лейтенанта заповеди и тримата за по-малко от минута освободиха изхода. Той излезе навън, а веднага след това другарите му барикадираха отвора с огромните сандъци. Дъждът не бе спирал — шибаше го по каската и се стичаше по промазаната камуфлажна екипировка.

Той си помисли, че ако не бъде убит от изчадията, спотайващи се в горите, то бронхитът или пневмонията със сигурност ще му видят сметката.

Нечовешките писъци продължаваха и сякаш с всяка изминала секунда се чуваха все по-отблизо. Гюнтер заобиколи сградата и намери на гърба ѝ метална аварийна стълба. Окачи пушката на ремъка върху гърба си и се изкатери на един дъх горе. Свали оръжието, с което при никакви обстоятелства не се разделяше (даже спеше с него), и с приклада му нанесе няколко удара върху скобите, държащи стълбата.

Тя се строполи с пронизващо метално скърцане върху бетонения под. Ако чудовищата не знаеха къде да ги открият, то сега след цялата тази дандания нямаше как да се объркат. Гюнтер полегна в един от ъглите на покрива и сви „гнездо“ — на езика на снайперистите това бе кодовата дума за скривалище. След това визьорът за нощно виждане беше спуснат пред очите му, последва го прозрачната маска за лице. Извади радиостанцията си и съобщи на другите.

— На линия съм.

Получи отговор:

— Прието, докладвай, когато видиш някое от тях!

— Да, сър!

Прибра обратно радиопредавателя и изпуфтя:

— Нощта ще бъде дълга, че и студена и мокра...

Замълча и зачака.

Елис също бе спуснала визьора за нощно виждане и наблюдаваше околността зад дулото на картечницата. До нея послушно стояха няколко ленти с патрони, чакащи своя ред да се включат в боя. Медикът беше подготвил лазарета и бе готов за нови нареждания. Лейтенантът му беше отредил място встрани от мелето, за да не пострада. Снаряжението му беше леко — само пистолет. Елис му бе предложила помпата си Мозберг, но О'Райли тактично отхвърли идеята. Не умееше да борави с такъв клас оръжия, но виж, с пистолетите беше друго — с тях беше изключително точен и почти никога не пропускаше мишена, сякаш се беше родил с пищов в ръка.

Налудничавите писъци като че ли се носеха навсякъде около тях. Във въздуха се усещаше неприятна миризма на разложена плът и фекалии. Неспирният дъжд допълнително допринасяше за цялата напрегнатост, която витаеше наоколо.

Радиостанцията на сержанта се включи. От другата страна накъсано се чу гласът на Гюнтер:

— Крис, чуваш ли ме, край?

— Да, на линия съм, какво се случва там горе, край?

— Те идват, сър. Придвигват се бързо и са много, край.

— Гюнтер, приятелю, остани на пост и ако атакуват сградата, където сме, имаш разрешение да стреляш, край.

— Разбрано, сър, ще им видя сметката, край.

Сигналът от радиостанцията рязко прекъсна и бе заменен от дразнещо пращане. Сержантът я изключи и прибра обратно. Обърна глава към Елис, готов да даде ново нареждане. Едва сега осъзна, че другарите му бяха чули притеснения глас на заместник-командира.

— Елис, не сваляй поглед от картечницата, очакваме всеки момент да започне веселбата!

Тя само кимна.

Крис реши да провери набързо какво е положението при Бишъп и Боул. Слезе чевръсто по стъпалата и се запъти към тях. След няколко секунди вече беше насреща им.

— Момчета, как стоят нещата при вас?

Бишъп дрезгаво рече:

— Няма ядове, шефе.

— Поне засега — вметна пилотът.

— Охранявайте вратата, но ако стане напечено, ви искам незабавно горе. За нищо на света не се правете на герои.

— Тъй вярно, сержант — съгласи се Боул, а Бишъп мълчаливо наведе тялото си в реверанс. Дори в такива ситуации той не губеше странното си чувство за хумор.

Кристофър се завърна на втория етаж, където моментално беше посрещнат от разтревожените възгласи на Елис:

— Шефе — рече му тя, — задават се насам и са като обезумели. Прекалено много са и явно са се запътили към нас, сякаш надушват страха ни.

Крис се приближи до нея и надникна през отвора. Видя ги. Бяха много. Прескачаха се, тичаха устремени към тях като пълчища прегладнели скакалци — десетки, стотици, защо не и хиляди гневни същества, чието съществуване никое разумно съзнание не би приело. Гледката го накара да се вцепени. Сети се за древногръцките митове, които бе чел като дете. За горгоната Медуза, която те превръща в камък, ако хвърлиш и най-бегъл поглед към нея. Само че тук горгоните бяха доста повечко.

Изродите неумолимо приближаваха. Вече бяха на петдесетина метра от тях. Радиостанцията се мъчеше да произведе някакъв смислен звук, но неуспешно. Гюнтер, притеснен от видяното, явно се опитваше да се свърже със сержанта.

Бишъп и Боул чакаха с притеснение сблъсъка със съществата. Нямаха възможността да ги видят и това ги натоварваше допълнително. В подобни моменти най-страшно е, че само чуваш демоничните звуци, но не виждаш кой ги издава. Нямах представа какво те дебне от сенките и какво ще те връхлети. Съзнанието започва да рисува объркани изродски картини, а сърцето бие учестено, сякаш с часове са те преследвали кучета, болни от бяс. Точно така се чувстваха Бишъп и Боул, приклепнали на първия етаж, готови всеки момент да се срещнат със съществата.

Вцепенението на лейтенанта беше прекъснато от монотонния тракащ шум на картечницата. Елис разцепи въздуха е няколко мощни откоса и по всичко личеше, че се забавлява истински. Изстрелите се връзваха в мутиралите тела отвън и ги раздробяваха на парчета. Навсякъде летяха части от крайници, парчета кожа и плът. Кръвта, която слабата видимост навън караше да изглежда черна и гъста като катран, хвърчеше във всевъзможни посоки от телата на изчадията. На моменти от покрива на сградата се открояваше по някой самотен изстрел от пушката на Гюнтер, който, след като бе чул канонадата на Елис, се бе включил в танца на смъртта. Въпреки десетките трупове, съществата продължаваха напред към целта си. Преминаваха през разчленените тела и ги оставяха зад себе си. Те не се интересуваха от убитите, желяеха кръвта на живите, на скрилите се като мишки в бетонената кутийка хора. Изведнъж, заглушавайки свистенето на куршумите и лудешкото тракане на затворите, се разнесе нов, значително по-силен звук, сякаш цунами удари вълнолом с всичка сила. Лейтенант Стейн погледна през отвора, където стоеше картечницата, и със съжаление осъзна, че много би му се искало звукът наистина да е от цунами. Но не беше. Стотици разярени същества се бяха връзали в барикадата, която екипът му бе направил при входа. Зад тях прииждаха още и още, и още... сякаш изникваха като гъби след дъжд изпод земята. Елис безспирно продължаваше да ги обстрелва с картечницата. За секунди се наложи да прекъсне канонадата, колкото да смени старата лента с патрони е нова и да презареди оръжието. На Крис това му се стори толкова продължително, сякаш траеше цяла вечност. Същевременно осъзна, че Бишъп и Боул са долу, на първия етаж, където имаше вероятност да са пострадали сериозно след сблъсъка на мутантите с барикадата им.

Надяваше се да не е така. Слезе по стълбите, без да мисли за собствената си безопасност. Дулото на автомата му очакваше всеки момент да се включи в забавата. Озова се в помещението, където го посрещна пълен безпорядък. Няколко от сандъците, блокиращи вратата, бяха разпилени във вътрешността. Под един от тях се гърчеше Боул. Кракът му бе притиснат, вероятно и счупен. Бишъп на свой ред се опитваше да удържи позицията и обстрелваше съществата с автомата си. Едрокалибрените патрони направо ги раздробяваха на парчета. Не беше позволил на нито едно от тях да влезе вътре... все още.

Не всички сандъци бяха избутани от входа — някои от тях бяха останали на място и затрудняваха натрапниците, но изродите се увеличаваха с всяка изминала минута. Бишъп беше унесен в малката си вендета и не беше усетил присъствието на командира. Сержантът на свой ред пристъпи внимателно зад гърба му и го потупа с тайния им знак по рамото. Бишъп за секунда отдели поглед от екшъна, за да провери кой му пази гърба и продължи да стреля. Крис на свой ред му даде знак да презареди. Грамадният мъж кимна и се отмести, а мястото бе заето от лейтенанта, който се включи разгневен в боя. След като приключи със смяната на пълнителя, Бишъп отново зае мястото си при сандъците, а Крис се отдръпна назад също да презареди, след което отиде да провери състоянието на пилота. Коленичи до него и го хвана за ръката.

— Как си, Боул, много ли е зле положението?

Войникът не изглеждаше добре и това можеше да се забележи от километри, но въпреки всичко се напъна да отговори:

— Мисля, че кракът ми е счупен. Всяка една костичка ме боли.

— Дръж се, приятелю. Ще те освободя. Аз ще се опитам да повдигна този сандък, а ти трябва да издърпаш затиснатия си крак. Разбираш ме, нали?

Боул кимна.

Стейн направи знак с ръка, че ще брои до три. На „три“ напрегна цялата си мускулатура, за да повдигне сандъка, но не успя. Отново отброи и опита пак. Не можа. Тогава му хрумна блестящата идея да смени Бишъп на огневата линия; вероятно грамадата щеше да успее да измъкне другаря им. Приблужи се до него и набързо му обясни какво трябва да стори. На свой ред Крис се захвана с отбраняването на

обекта. Опитваше се да бъде прецизен и да се цели в главите на изродите. Това се оказа доста успешен ход. Много рядко му се налагаше да произвежда повече от един изстрел, за да поваля мишената си. Така пестеше муниции. Все пак в пълнителите за неговия автомат имаше само по тридесет патрона, не беше като този на Бишъп, където се помещаваха стотина.

Докато стреляше по съществата, чуваше как Бишъп се мъчи да премести сандъка, затиснал приятеля им. При един от напъните Животното успя да го повдигне достатъчно, за да измъкне Боул от смъртоносната хватка.

— Бишъп, занеси го горе при О'Райли! Той ще го закърпи.

— Слушам, шефе, ами ти?

— Не ме мисли, ще ги задържа колкото мога, после ще се кача при вас. През това време измъкни от контролната зала всички метални стелажи и ги пригответи да барикадираме стълбището.

Животното не беше много съгласен с вишестоящия, но заповедите си бяха заповеди и трябваше да ги изпълни.

Сержантът остана на пост. Автоматът му продължаваше да сее смърт сред чудовищата. В някои случаи му се налагаше да го прави от упор, но близостта му с тях не го притесняваше. В моменти като този си мечтаеше да има слушалки на главата, да звучи някой от любимите му хитове на AC/DC да се раздава в ритъма на музиката. Замисли се, че ако наистина имаше тази възможност и това нямаше да му помогне кой знае колко. Повечето парчета на групата бяха насечени и бързи и ако следваше ритъма им, щеше да приключи мунициите си за отрицателно време.

От тези мисли го извади звукът на автомата, който изщрака на празно и спря да бълва куршуми. Докато зареждаше новия пълнител, няколко от грозните твари успяха да нахълтат. Наложил се да ги обстреля съвсем отблизо с по няколко патрона, за да задържи позицията си. Докато ги обсипваше с олово, през ума му мина мисъл, която често го спохождаше по време на битка. *Дори Господ не е способен да създаде това, което болният мозък на човек може да сътвори.*

Долови нечовешки вой, идващ отвън. Беше подобен на онзи, който чу в началото на атаката. Страховит писък, който го накара да потръпне от отвращение и ужас. Набързо смени поредния пълнител и

се загледа през пролуката, останала между сандъците, струпани на входа и тавана. Създанията отвън се бяха отдръпнали встрани, сякаш правят кордон, за да мине някой между тях. Така и стана. От далечината се зададе малко дребно същество с походката и стойката на Ам-Гъл. Беше изключително бързо — куршумите, летящи от дулото на картечницата, с която Елис изравняваше силите в битката, не успяваха да го уцелят, буквално минаваше между тях. Сержантът усети, че това е моментът, в който трябва да си плюе на петите. Надяваше се да ги е задържал достатъчно време, през което другарите му да организират следващия етап от защитата. Бързо се изтегли на заден ход и беше стигнал почти до стълбището, когато дребното създание се промъкна през отвора. Налудничавите звуци, които издаваше, можеха да повлияят на всеки човек, независимо дали е преминал военно обучение, или такова срещу психоатаки.

В съзнанието на Крис премина набързо записът от камерата, който беше гледал заедно с Гюнтер по-рано. Спомни си как бяха нарекли съществото — Откачалката... колко му отиваше това име. *Дали бе кръстено заради поведението си, или повод за това беше начинът, по който въздейства на хората?* Сержантът нямаше желание да разбере. Насочи дулото на автомата си към него и откри огън. Извергът заподскача във всевъзможни посоки, за да избегне куршумите. Приличаше на несъразмерен скакалец. По всичко личеше, че разполага с умствен потенциал. Движеше се изключително бързо, сякаш предугаждаше действията на човека срещу себе си.

Сержантът хукна по стъпалата нагоре. Този път бе принуден да обърне гръб на съществото. Патроните му, както и резервните пълнители, бяха свършили.

Откачалката усети намеренията на вечерята си и се впусна в преследване.

Стейн стигна задъхан до втория етаж и се обърна, за да види дали гадината е останала долу. Съществото обаче явно не се отказваше толкова лесно и го следваше по петите. Още издаваше същите налудничави писъци, а от зейналата му паст течеше гъста зелена слюнка. Вземаше по няколко стъпала наведнъж и за нула време се озова до него. Беше готово всеки момент да му се нахвърли, когато...

— Ама че гадост! — изкрещя Бишъп, избутвайки Крис от мястото му. Той се изпъчи срещу Откачалката и я обсипа с

едрокалибрени куршуми. Черепната му кутия се пръсна подобно на презряла диня, изпусната върху бетонен под. От тялото му се разхвърча жълто-зеленикава слуз вместо кръв.

Върху стената зад съществото сякаш бе изрисувана гротескна картина на импресионист, само че вместо с бои — с карангията на гадината.

На сержант Стейн му беше пределно ясно, че нямат много време и кимна с благодарност към Бишъп.

— Пригответе ли стелажите? — попита го.

— Да, шефе, тук отстрани са.

Животното някак си беше успял да довлече всичките метални стелажии от малката стаичка, която служеше за преддверие на командната зала, та дори и тези от помещенията, където се намираха мунициите и разлагащият се труп на учения. Дватама със сержанта ги избутаха един по един надолу по стъпалата. Успяха временно да запушат отвора, но им беше ясно, че отчаяният им ход няма да задържи дълго съществата.

Кристофър огледа помещението, където се бяха скупчили почти всичките членове на отряда. Видя, че Елис продължава да поддържа огъня на спасението жив, като не спира да обсипва с олово враговете им. Той и Бишъп нямаха наранявания, но им личеше, че са зверски уморени. Потърси с поглед медика и пилота, но не ги видя. Дочу стенанието на Боул и разбра, че са отишли в командната зала. Запъти се към тях, но преди това даде нареждане на Животното да охранява стълбището, а на Елис да продължава да прави това, което умее най-добре — да изтребва вредители.

Когато влезе в командното, видя, че О'Райли приключва с шинирането на крака на Боул.

— Как е той, док?

— Буквално е бил премазан. Почти няма здрава кост. Разбира се, че ще оцелее, но дълго време няма да може да играе баскетбол. — Усмихна се невесело и продължи с превързването на крака.

— Докторе, когато приключиш тук, ела оттатък при нас, ще имаме нужда от всеки наличен войник, за да удържим позициите си.

— Слушам, шефе.

Сержантът затвори вратата на командната зала след себе си и се завърна при Елис и Бишъп.

Сети се, че в цялата суматоха е забравил за Гюнтер, от чиято пушка доста време не се чуваха изстрели. Потърси радиостанцията и опита да се свърже с него. С първите два опита не сполучи и той се притесни за другаря си, но на третия връзката се осъществи. Набързо му беше обяснено, че положението не изглежда никак добре. Били обкръжени от стотици врагове, като сред тях се откроявали поне две дузини от по-специалните същества, които преди това бяха гледали на видеото. На въпроса му защо не чува изстрели от снайпера, заместник-командирът отговори, че пестял мунициите си за онези малки изродчета, които изглеждали най-опасни.

Информацията, която сержантът получи от Гюнтер, не бе обнадеждаваща. Още повече го притесни фактът, че мунициите за картечницата са на привършване. Елис беше заредила последната лента с патрони. Спреше ли дъждът от куршуми, най-вероятно мутантите щяха да успеят да проникнат. Крис знаеше, че трябва да измисли друг план, за да се измъкнат оттук, но всеки сценарий, който му хрумваше, завършваше с един и същ печален изход.

Чудовищата вече бяха привлечени към тях и единственият шанс да се спасят беше като ги избият. За пръв път почувства, че се намира от губещата страна. Почти винаги, когато изпълняваше мисия, си припомняше една мъдра фраза, която покойният му баща беше повтарял през детството му: „Помни, синко, злото никога не идва само!“. Моментната ситуация демонстрираше правотата на думите му по-добре от всякога. Те бяха обкръжени от него — злото, създадено от човешка ръка, сътворено от неговите хора. Затова ли беше воювал почти през целия си живот — за да бъде убит от ръката на собствения си народ? От тези, които беше пазил, от правителството, чиито интереси беше защитавал?

Силен трясък сепна отнесеното му в мисли съзнание. Елис стоеше вцепенена и гледаше в посока на шума. Той отиде при нея и се надвеси през отвора. Отсреща едно от чудовищата, каквото не бяха виждали досега — високо поне два метра и наполовина на това широко — отделяше огромни буци асфалт от земята е гигантските си ръце, приличащи на чукове. Успя да изкърти няколко големи колкото диван парчета от настилката. Докато осъзнаят какво е намислило, единият къс от асфалта полетя към скривалището им. Удари бетона между отвора с картечницата и покрива, където се беше прикрил

Гюнтер. Неудовлетворено от резултата, съществото откърти втори къс и отново замахна. Сержантът трескаво нареди:

— Елис, напълни го с олово, докато не ни е замерило отново!

Тя не изчака повторно подканяне и натисна яростно спусъка. Първите изстрели не успяха да причинят вреда на мутанта. Отблъснаха се от него, сякаш беше някакъв огромен броненосец. Това не я отказа и тя продължи да го обсипва с куршуми. От картечницата се вдигаха кълба дим и видимостта бе намалена, но Елис бе схванала къде трябва да се цели. Когато лентата свърши и пукотевицата утихна, огромната канара лежеше неподвижно на земята, заприличала на пихтия. Бяха успели, но това им коства помощта на картечницата, чиито муниции бяха свършили.

За миг на бойното поле се възцари спокойствие. Сержант Стейн обаче на няколко пъти се бе убедил, че създанията притежават разум и умеят да общуват помежду си. Нямаше представа как го правят, явно бяха развили някаква телепатична способност, но беше факт, че се разбират. Следователно едва ли оставаше кой знае колко време за почивка преди следващата им атака.

В това време пилотът Боул, лазейки, бе излязъл от лазарета, без да го усетят. Той допълзя до ъгъла на помещението, където бе отворът е картечницата. Опря гърба си в него, очите му имаха перфектна видимост в посока към стълбището. Чак сега Елис успя да долови движенията му. Погледна към него и проследи кървавите дири, които пострадалият му крак бе оставил по пътя дотук. В отговор пилотът само повдигна рамене.

— Боул, какво правиш тук, трябваше да стоиш в командната зала и да почиваш! — укори го сержантът.

— Крис, ти сам каза, че всяка военна сила в момента ни е нужна. Знаем, че не съм в добро състояние, но всеки един от вас би постъпил като мен. Дайте ми само оръжие и от тази позиция ще пазя гърба на Животното. Имам перфектната видимост, а и ръцете ми не са пострадали, само кракът. Пък и нали имам още един, какво се притеснявате?!

Бишъп изгрухтя като прасе, след което се усмихна и му рече шеговито:

— Гледай да се оправяш сам, че нямам време да започвам втора работа като бавачка.

Краткият им разговор беше прекъснат от самотните откоси от пушката на Гюнтер. „Това е добре — помисли си сержантът. — Значи е жив и не е пострадал от онази буца, която се вряза в сградата.“ Но положението навън не изглеждаше никак розово. В началото на базата, откъдето екипът влезе, при хеликоптерната площадка, се задаваха дузина дребни същества, приличащи на Откачалката, с която сержантът си бе имал работа по-рано, както и поне още толкова от онези огромните, с подобните на чукове ръце. От покрива към тях огънят не спираше. Куршумите, насочвани към ам-гъловците, биваха ловко избягвани, а предназначенията за другите същества се врязваха в телата им, но не нанасяха значителни щети. Успяваха само да забавят грамадите.

Откачалките стигнаха до входа на сградата, но не се опитаха да влязат вътре, просто стояха отвън. Явно чакаха нещо, но какво ли? Най-вероятно имаха план, а отрядът все още не знаеше какъв е той. На десетина метра от тях се бяха събрали Трошачите. Гюнтер се изправи и се загледа в тях. Бяха по-малко от онези дребните. В далечината му се бяха сторили много повече, но в момента по-важен бе фактът, че са се подредили все едно образуват бойна формация. Сигурно се готвеха всеки момент да атакуват базата им. Въпреки че заместник-командирът се намираше на покрива, оттам нямаше видимост към ам-гъловците, можеше да стреля само по чукоподобните или по другите — първите от записа — които в момента бяха оградили сградата от всички страни с няколко кордона. Гюнтер мушна още патрони в снайпера и се прицели в главата на едно от едрите същества. Последвалият изстрел отново не му причини вреда, само леко го забави. Преди да натисне спусъка повторно, той се загледа в създаването през оптичския мерник. Търсеше слабо място в противника. Трошачът беше обгърнат отвсякъде от нещо, наподобяващо броня, която се бе сраснала с него — подобно на огромна съвкупност от кости. Въпреки това успя да намери уязвима точка. Намираше се в областта между главата и гръдния кош — там, където при мъжете се намира адамовата ябълка. Ако човек се вгледа внимателно, по цялата дължина на шията се забелязваше малка пролука, широка около два сантиметра. Прицели се и стреля. Куршумът се вряза в незащитеното място. Бликна фонтан от тъмна кръв. Мутантът се просна безмълвно на земята, а гюлетата в края на

ръцете му заораха в асфалта. Гюнтер нададе победен вик и бръкна в кутията си с патрони, за да зареди нови два. В този момент другите чудовища осъзнаха случилото се и наgrabиха по един огромен къс асфалт. Запокитиха ги едновременно към войника. Единият от късовете го отнесе като торнадо малка дървена постройка. От удара тялото му изхвърча няколко метра назад и тупна в другия край на покрива. Лицето му беше така изкривено и обезобразено, че заприлича на нещо средно между лика на Фреди Крюгер и Джослин Уайлдънщайн^[1]. Вратът му се полюшваше на едната страна като есенно листо, което всеки момент очаква да се отдели от клонката и да се понесе към земята. Кръстцовата кост беше раздробена на безброй малки парчета. Благодарение на мускулните влакна и вътрешностите, костите все още стояха прибрани в кожната обвивка, която доскоро бе живо човешко същество.

След атаката на мутантите и настъпилата внезапна тишина сержант Стейн усети, че нещо лошо се е случило с Гюнтер, но нямаше как да отиде на покрива и да провери състоянието му. Шестото чувство му подсказваше, че другарят му е пострадал сериозно.

Въпреки настаналия смут сред отряда, всички се готвеха за следващата атака. Провериха мунициите, оръжията, барикадата на стълбището и зачакаха. От долния етаж се чуваха силни трясъци и странна какофония, причинена от налудничавите крясъци на Откачалките.

— Идват! — изкрещя Бишъп и насочи автомата си надолу, където натрупаната купчина метал се раздвижи. По всичко личеше, че от другата страна някой напъва. За дял от секундата, в която той се разсея, се разхвърчаха части от стелажите — метални парчета, рафтове и крачета. Един от краката мина на милиметри от лицето на Бишъп, но друг се заби в бедрото му, разкъсвайки мускула. Острието се показа от другата страна.

— Медик, имаме нужда от медик тук! — подвикна Стейн.

О'Райли се затича нататък. Прекоси разстоянието за отрицателно време и с помощта на сержанта издърпаха ранения извън обсега на хвърчащите жезла. Ирландецът се зае да обработва раната, а Кристофър застана встрани от стълбището, където стената го прикриваше. Изчака пукотевицата да утихне и се премести, за да заварди изхода. По стълбите се изкачваха двама Трошачи, а по тавана

се придвижваше Откачалка. Изглеждаше демонично и се кискаше налудничаво. Сержантът изстреля половин пълнител по дребното създание, за съжаление, без успех, след което насочи усилията си към огромните канари. Изстреля по тях остатъка от патроните, но също не успя да им нанесе кой знае какви поражения. Зареди нов пълнител, но това му костваше време, през което Откачалката се доближи на два метра от него. Той инстинктивно вдигна автомата и насочи дулото към връхлитащото същество над главата си. Стреля от упор и го раздробил на стотици малки парчета. Кръв, плът и черва се изсипаха върху него, сякаш го обля водопад от карантия. С ръкава на ризата си опита да изтрие остатъците от създанието, полепнали по лицето му. Тъмната, наподобяваща катран кръв се размаза върху физиономията му и той осъзна, че е заприличала на камуфлажна маскировка на войник във Виетнам.

Трошачите постепенно си пробиваха път през стелажите, а от ноздрите им излизаше пара от гняв. Крис продължи да стреля по тях. След като изпразни поредния пълнител, се усети, че е по-добре да си обира крушите от стълбището. Свърна и отиде при другите членове на отряда. Бишъп беше превързан и някак си изправен на крака. Боул стоеше мълчалив в ъгъла с насочено дуло към стълбището. О'Райли, от своя страна, държеше пистолета си с готовност да го използва. Елис беше напуснала мястото си при вече безползната картечница и се готвеше за нападението с помпата Мозберг в ръце.

Самото чакане преди нападението ги влудяваше. Човек можеше да изтърпи всичко, но очакването беше способно да влуди всекиго. Те обаче бяха истински бойци, затова стояха непоколебимо, насочили оръжия към единственото място, откъдето можеха да нахлуят тварите, и бяха готови да дадат отпор до сетния си дъх.

Трошачите се показаха първи през отвора. Към тях бясно запрепускаха стотици куршуми, пронизващи въздуха и плътта им. Секунди по-късно ги последваха десетки изроди от онези, които приличаха на ходещи мъртъвци. Прииждаха на талази и също толкова бързо падаха мъртви върху бетонния под. Това улесняваше отряда, понеже успяваха да ги отстранят, преди да пристигне новата вълна. Явно причината за бавното им нахлуване беше тясното пространство на стълбището, където реално можеха да се поберат не повече от четири човека по ширината. Големият проблем за отряда бяха

огромните противници. Единият от тях се затича към Елис, подобно на носорог, ала тя съумя в последния момент да се отмести встрани и да се размине с него. Обаче пилотът Боул не извади този късмет. Трошачът връхлетя отгоре му и го премаза. Започна да стоварва чукообразните си ръце върху главата му, която още след първия удар заприлича на пинята^[2], само че вместо бонбони от черепната кутия се разхвърча мозък. Елис стоеше на метър от инцидента и наблюдаваше ситуацията. Всичко това се случи толкова бързо, че тя нямаше как да реагира. Окопоти се и насочи помпата към гръкляна на чудовището, което не спираше да блъска по трупа на Боул, който вече изглеждаше като голяма локва от желе с гарнитура от натрошени до песъчинки кости. Елис си спомни за пронизващия изстрел, който Гюнтер нанесе на едно от тези същества, и опря дулото на помпата си в гръкляна му. Изстрелът разкъса гърлото му и то падна мъртво на пода.

Другите от отряда нямаха време да се занимават с неволите на партньорката си и продължаваха да обсипват с олово прииждащите създания. Те окапваха като есенни листа. В цялата суматоха Бишъп бе изпразнил два пълнителя от по сто патрона върху друг Трошач. Явно няколко от тях бяха успели да проникнат в незащитения участък. За радост и вторият лежеше мъртъв.

По време на цялата пукотевица се беше промушил и един от амгъловците. Тайно беше пропъзлял по тавана на помещението и внезапно се спусна върху главата на О'Райли. Докато се усетят какво се случва, вече се беше усукал около главата му и се бе вкопчил. Ирландецът запищя, докато всячески се опитваше да го смъкне от гърба си. С бързи движения съществото успя да свали скалпа на войника заедно с горната част на черепа му. Острите му като бръснач зъби се впиха във врата и нетърпеливо засмукаха от артерията на жертвата, докато ръцете му безмилостно гребяха части от мозъка и го разхвърляха по земята. Половин минута по-късно тялото на О'Райли се строполи, а главата му (или по-точно това, което беше останало от нея) се търкулна настрани. Приличаше на тиква за Хелюин. Сержант Стейн прекалено късно видя какво се случва. Стреля и съумя да нанесе няколко смъртоносни изстрела в тялото на малкото изчадие. Обърна се към изхода на помещението и запазил самообладание, изкрещя:

— Елис, Бишъп, ако искаме да оцелеем, трябва незабавно да напуснем това място!

— Съгласна съм, шефе, но накъде да тръгнем?

— Накъдето и да е, само да не стоим повече тук — измърмори Животното.

— Бишъп, можеш ли да се движиш? — запита Кристофър.

— Мисля, че да, шефе, ще се справя. Вие тръгнете първи и като излезем, аз ще ви пазя гърбовете.

Елис и Крис презаредиха и се заеха да отблъскват съществата към стълбите. Бишъп, куцукайки, ги последва. Гримасите на лицето му издаваха, че изпитва неопишуема болка.

Двамата бяха направили бойна формация тип „скорпион“. Единият от тях се движеше половин метър пред другия и стреляше, а когато му свършеха патроните, се разменяха, за да може да смени пълнителя. По този начин успяха да изтласкат няколко поредни вълни с чудовища. Докато стигнат площадката на първия етаж, те двамата разчистваха пътя отпред, а Бишъп стреляше по тези, които се намираха встрани от тях.

Успяха да излязат от сградата невредими, обаче това, което ги очакваше отвън, не бе в плановете им. Съществата бяха навсякъде. До хоризонта базата бе залята от резултатите на несполучливия експеримент.

Тримата се спогледаха, отчаяни от гледката. Знаеха, че пълнителите им са на привършване, а да се изправиш с голи ръце срещу толкова много изчадия си е чисто самоубийство (не че ако имаха патрони, щеше да бъде кой знае колко по-различно). Но явно така бе решила съдбата.

— И вие ли си мислите това, което и аз? — запита сержантът останалите.

— Да, Крис — отговори му Елис.

— За какво става дума, шефе? — запита неразбираемо Бишъп.

— Оф, Животно! — възмути се Елис. — Колко си невеж...

Двамата с лейтенанта се засмяха, а Бишъп зяпна в опит да разбере кое толкова му е смешното.

— Трябва да отидем да изключим резервния генератор. Те се привличат от шума и светлините. Ако изключим тока и запазим тишина, може да се върнат обратно в гората. Това е единствената възможност, с която разполагаме, но не съм сигурен дали ще успеем. Имам две гранати в сака си. С тях ще се опитам да ги смутя и да ги

накарам да се разпръснат. Броя до три и хвърлям. След като се взривят, трябва да сме много бързи и да се доберем до сградата с генератора. Дотам са около петдесет крачки. Готови ли сте?

— Да! — изкрещяха почти едновременно Елис и Бишъп.

Лейтенантът започна да отброява. Когато стигна до „три“, хвърли в две противоположни посоки по една граната и тримата се втурнаха към другата сграда. Тичаха и стреляха в тълпата от зомбита, проправяйки си път.

Бишъп знаеше, че няма никакъв шанс да успее, болките в крака бяха ужасни. Когато приятелите му се отделиха на десетина метра от него и той бе заобиколен от всички страни от злите създания, се спря. Сложи последния пълнител в автомата си и започна да се върти в кръг с пръст върху спусъка на тежкото оръжие. Уродливи крайници и глави се разхвърчаха на всички страни. Да, беше успял да привлече вниманието на съществата.

Минута по-късно наказателната акция на Бишъп приключи, а с нея и съществуването му. Налазиха го десетки изчадия, всяко от които драпаше за парче месо.

Сержантът и Елис обаче успяха да стигнат до сградата. В момента, в който се опитваха да затръшнат вратата зад себе си, сякаш от нищото се изстреля Трошач, който ги връхлетя. Той успя да строши портата, а с нея и ключицата на Елис. Жената изпищя от болка и остана да лежи затисната под вратата. Кристофър също беше паднал от удара, но за негово щастие — по-далеч. Надигна се и тръгна към Елис, за да я извади изпод тежестта на вратата, обаче тя изкрещя:

— Отивай, свършено е с мен. Изключи генератора!

Сержантът се разколеба, но схвана, че за нея спасение няма. Огромното туловище на звяра я беше затиснало под вратата и беше само въпрос на време тя да се срещне с всевишния. За пръв път в живота си той се почувства като перце, носено от вятъра, напълно безпомощен и неспособен да се пребори със съдбата. Вдигна падналия автомат и се затича към помещението, където се намираще генераторът.

Елис остана сама и безпомощна. Не след дълго в помещението нахълтаха безброй жадни за плът гротескни създания. Нахвърлиха се върху нея. Започнаха да разкъсват месата ѝ. Минута по-късно на пода

се търкаляше само пиърсингът, който някога предизвикателно стоеше на пъпа ѝ.

Лейтенантът тичаше в мъждивата светлина и се опитваше да прогони от съзнанието си агонизиращите крясъци на Елис. Дори след като утихнаха, той продължи да чува писъците ѝ. Бяха се врязали дълбоко в ума му и сигурно никога нямаше да го напуснат.

Беше уверен, че се е измъкнал от чудовищата, но се стараше да стъпва тихо, за да не ги привлече насам. Слезе по металните стълби към помещението, където се намираха генераторите. Знаеше къде е местоположението на резервния и отиде точно при него. Огледа го отвсякъде, но в мигащата червена светлина не успя да различи бутон за изключване. Единственият човек в отряда, който разбираше от подобни машини — Боул — за жалост лежеше мъртъв. Реши да опита да отстрани проблема със сила.

Вдигна М16-ката си и изпразни пълнителя в генератора. Светлините примигнаха, след което угаснаха.

Стейн седна на пода. Беше капнал от умора. Прекалено много добри войници умряха в тази безсмислена битка. Постави празния автомат до себе си и го заляха спомени за семейството му. За пикниците, които правеха сред природата. За първия път, когато със съпругата си правиха секс. За първия път, в който дъщеря му подкара колело без спомагателни гуми. За първия път, когато...

Мислите му бяха прекъснати от внезапен захват за глезена. Уродлива ръка го издърпа в средата на залата. Пред него се появи същество е полуразложено лице, цялото в белези. Бе облечено в бяла престилка, на която имаше закачен бадж. Човекът (или нещото) му проговори. Гласът му изскърца като стара ръждива панта. Беше далечен, хрипящ и неразбираем звук. Но след изречените думи сержантът беше заобиколен за нула време от Трошачи. Един от тях го вдигна във въздуха и запокити в стената. Гръбначният му стълб изхрущя при удара. Чудовището го завъртя и отново го тресна в бетона. Беше ред на ребрата да изпукат. Сержантът не усещаше сила в тялото си, единствено изгаряща болка. Уродът в бяла престилка се доближи до него и разкъса дрехите му. Вместо пръсти на ръцете си изчадието имаше метални остриета. Заби върховете им и Стейн усети

как те изстъргаха по костите на гръбнака му. Съществото изряза прецизно месото около костите, след което внезапно изтръгна гръбначния му стълб. Последваха го двата дроба, бъбреците и сърцето. Кръв се стичаше от органите, които бяха нанизани на гръбначния стълб и приличаха на древна огърлица или на огромен шашлик.

В помещението настъпи мрак и се разнесоха звуци от злоещо мляскане.

---

[1] Джослин Уайлдънщайн е известна още като съпругата на Франкенщайн. Джослин е бивша съпруга на милиардера и търговец с предмети на изкуството Алек Уайлдънщайн. Тя похарчва между два и четири милиона долара за пластични операции, с цел да заприлича на жената котка. Обаче крайният резултат е меко казано ужасяващ. — Бел.а. ↑

[2] Пинята — традиционен мексикански многоцветен контейнер, направен от картон или глина, чиято вътрешност се пълни с разнообразни бонбони, малки плодове, хранителни продукти или играчки. Обикновено пинятата се използва по време на фиести и тържества като рождени дни, Коледа и Великден, като се окачва на въже и виси от дърво или таван. Целта е да бъде ударена с пръчка от човек, чиито очи са вързани, и да се съберат сладкишите, плодовете, бонбоните или играчките от вътрешността ѝ. — Бел.а. ↑

НЯКОЛКО ДУМИ ЗА РАЗКАЗИТЕ

Като читател, разгръщайки сборник с разкази, едно от най-любимите ми неща е, когато в края на книгата открия по какъв начин авторът се е вдъхновил за написването им. Вярвам, че това се харесва и на други хора, така че реших да сторя същото. Надявам се в бъдеще този принцип да се превърне в традиция и повечко автори да споделят с читателите си подробности около написването на творбите си. А сега е време да ви разясня предисторията на моите умотворения.

Конче-вихрогонче — Това е първият ми разказ, който някога съм писал. Тъй като обожавам антиутопичните светове, си мислех как ще изглежда един бъдещ край на света, в който България е единственото възможно място, където се развиват действията. Тук заложих на хумор, смесвайки хора от различни нации. Като за дебют си мисля, че резултатът е задоволителен.

Лексикон — Бях обещал на мой колега да сътворя криминален разказ. Сторих го, въпреки че не съм много запознат с криминалния жанр, но с помощта на Сибин Майналовски този разказ придоби съвсем различен облик спрямо първоначалния си вид. Тъй като знаех, че господин Бакалов обожаваше да чете статии за серийни убийци, реших да вмъкна такъв персонаж — все пак разказа го сътворих в негова чест.

Списъкът — Написах го специално за конкурса „По крилете на гарвана“. Не успях да влезе сред финалистите, но вярвам, че е достатъчно хубав, за да привлече вниманието на читателите.

„Проектът Дъга“ — Първоначалната идея за написването му се роди през декември 2015 г. Тогава за пръв път разбрах за инициативата „Истории от някога“. Написах кратък разказ от четири странички по зададената тема и го одобриха за четенето на живо. Чувствах, че разказът не е довършен, но го бях забил в пета глуха да си чака реда за довършване. Едва след като научих за проекта „Мечове във времето“, организиран от колегата Александър Драганов, се реших да довърша

този разказ и да го пратя на Сашо. Но някъде из процеса на писане загубих музата и идеята ми за продължение внезапно секна. Дописах само още шест страници, ала разказът пак си остана недовършен. Ето че сега дойде и неговият момент. Това е последната ми написана творба до момента и се надявам, че след като прекъсвах писането по нея и още толкова пъти се опитвах да я завърша, вече е придобила качеството на едно хубаво повествование.

Куфарчето на дявола — Написах го за списание „Дракус“. Благодарение на Явор Цанев разказът влезе в брой 2 за 2016-а година. Иначе идеята ми бе породена от сън, но впоследствие я промених значително.

Психоза — Подготвих го за втория клубен сборник на Nonor Writers Club Lazarus, но идеята за създаването му е родена през 2010-а година, когато пишех, но така и не завършвах творбите си поради различни причини.

Клиниката, в която се развива действието, е част от мой недовършен роман (най-вероятно никога няма да го завърша). След като изгубих на два пъти записките по него и сътворих отново половината от текста, то след третото му попиляване се отказах, благодарение на което се роди „Психоза“.

Блатна треска — Тъй като живея в Перник, но работя в София, ми се налага да пътувам всеки ден за работа с влак. След като приключиха с ремонта на Централна гара, в едно от помещенията отвориха оръжеен магазин. Всяка сутрин минавах покрай него и се заглеждах в предлаганата стока. Веднъж си тръгнах по-рано от работа и влязох вътре. Продавачът беше изключително любезен и поприказвахме. Благодарение на разговора ни за различните модели ловни пушки и карабини се роди този разказ. Помислих си за един по-нестандартен лов и го създадох.

В пръстта — В последно време доста често попадам на разкази и филми за хора, които са погребани живи. Много исках да изразя и своето мнение по въпроса, обаче си мислех, че темата е изчерпана. В крайна сметка, докато проучвах отровата „тетродоксин“ за един друг проект, ми хрумна по-нестандартна идея, в която да вметна въпросната отрова. Чрез тази колаборация се появи разказът, който се превърна в един от любимите ми.

Сблъсък в Амазония — В интерес на истината това е първата ми новела, и засега единствена. Писах я с огромно удоволствие и успях да ѝ придам завършен вид за по-малко от месец. Най-голяма заслуга за появяването ѝ на бял свят имат двамата ми синове, които обожават страшните истории. Разбира се, когато им разказвам приказки за лека нощ, те винаги са леко мрачни, но не достатъчно, за да ги уплаша. Така една вечер, когато им разказвах поредната страховита история, където те винаги са главни действащи лица, се родиха образите на зомбитата (не и без помощта на играта „Left 4 Dead 2“). И тъй като не желяех да създам поредния безличен зомби апокалипсис, реших да сътворя съвсем различни от обичайните уроди, в изолирано от света място, където героите ми да се чувстват безпомощни. Мисля, че се получи желаният ефект. Също много ми повлия и първият филм за „Хищникът“.

P. S.

Надявам се този малък разбор да ви е допаднал и в бъдеще литературата да ни срещне отново.

ИСКАМ ДА ИЗКАЖА СПЕЦИАЛНИ БЛАГОДАРНОСТИ НА:

Явор Цанев, Кети Илиева и Сибин Майналовски, които са невероятни професионалисти и хора. Благодарение на тях в момента тази книга се намира в ръцете ви. Без положените им усилия всичко написано тук щеше да изглежда по съвсем различен начин.

Господата председатели на Horror Club Lazarus — *Бранимир Събев* и *Сибин Майналовски*, които ми гласуваха доверие и ме поканиха в клуба. В частност искам да благодаря на господин Майналовски за отзивчивостта му, постоянното съдействие — не само покрай тази книга — и най-вече за разкошния предговор.

Станимир Георгиев — за великолепната корица, за това, че изтърпя всичките ми капризи по нея и за професионализма му.

Колегите ми от Horror Club Lazarus, които са чудесни хора, готови да подадат ръка във всеки един момент, и още по-разкошни писатели.

Семейството ми и в частност *съпругата ми Илка*. Миличка, обичам те и ти благодаря, че вярваш в мен!

Колегите ми *инж. Бойко Даскалов* и *магистър-фармацевт Иван Бакалов*. Господа, без подкрепата ви и редовното ръчкане да пиша никога нямаше да стигна дотук.

И не на последно място искам да благодаря на читателите, претрашили се да си купят книга от непознат български автор. Бъдещето на българската литература е в хора като вас.

Издание:

Автор: Даниел Иванов

Заглавие: Блатна треска

Издание: първо

Издател: GAIANA Book&Art Studio

Град на издателя: Русе

Година на издаване: 2017

Тип: сборник с разкази

Националност: българска

Редактор: Сибин Майналовски; Явор Цанев

Художник: Станимир Георгиев

Художник на илюстрациите: Станимир Георгиев

Коректор: Кети Илиева

ISBN: 978-619-7354-39-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/8639>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.